

Instytut Wymiaru Sprawiedliwości

**Analiza i oceny funkcjonowania systemu
dozoru elektronicznego w Polsce
w latach 2018–2019**

**dr hab. Tomasz Przesławski
dr hab. Ewa Stachowska**

Analizy wymiaru sprawiedliwości
Warszawa 2021

Spis treści

Wstęp	5
Część 1. System dozoru elektronicznego w latach 2018–2019	11
1.1. Założenia metodologiczne i główne cele badawcze	11
1.2. Analiza danych zastanych	12
Część 2. System dozoru elektronicznego w latach 2018–2019 – analiza wyników przeprowadzonych badań	17
2.1. Metodologia przeprowadzonych badań	17
2.2. Cele badawcze i główne pytania badawcze	18
2.3. Realizacja badania	19
2.4. Analiza materiału empirycznego	19
2.4.1. Wnioski o odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego – pozytywnie rozpatrzone	19
2.4.2. Wnioski o odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego – rozpatrzone odmownie	29
Podsumowanie	39
Aneks	49

Wstęp

System dozoru elektronicznego został wprowadzony do polskiego porządku prawnego ustawą uchwaloną w dniu 7 września 2007 r., o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego¹. Pierwotnie ustawa miała obowiązywać od dnia 1 lipca 2008 r., jednakże z uwagi na trudności organizacyjne we wprowadzeniu systemu dozoru elektronicznego (SDE) nastąpiła jej nowelizacja ustawą z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego², na mocy której ustawa weszła w życie dnia 1 września 2009 r. (z wyjątkiem kilku przepisów, które obowiązywały od dnia 30 czerwca 2008 r.). System dozoru elektronicznego rozpoczął funkcjonowanie już w 2009 r. na terenie apelacji warszawskiej, rozrastając się stopniowo na inne okręgi, jednakże w całej Polsce zaczął działać dopiero od dnia 1 stycznia 2012 r.

Zgodnie z przyjętymi założeniami ustawa miała na celu wprowadzenie alternatywnego do izolacji więziennej systemu wykonywania krótkoterminowej kary pozbawienia wolności stosowanej szczególnie w stosunku do sprawców tzw. drobnych przestępstw. Do zalet regulacji zaliczano zadośćuczynienie sprawiedliwej odpłaty, przy jednoczesnym wymuszeniu na skazanym obowiązku samokontroli ukierunkowanym na przestrzeganie porządku prawnego, brak negatywnych skutków społecznych izolacji penitencjarnej w szczególności w postaci osłabienia więzi rodzinnych, degradacji społecznej czy wzajemnej demoralizacji skazanych³.

Ustawa miała obowiązywać do dnia 31 sierpnia 2014 r. Była nowelizowana pięciokrotnie: ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym⁴, ustawą z dnia 31 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz niektórych innych ustaw⁵, ustawą z dnia 25 maja 2012 r. o zmianie ustawy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego⁶, ustawą z dnia

¹ Dz.U. Nr 191, poz. 1366.

² Dz.U. Nr 113, poz. 719.

³ Zob. uzasadnienie rządowego projektu ustawy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego z dnia 6 grudnia 2006 r., druk nr 1237, Sejm V kadencji; uzasadnienie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks wykroczeń oraz ustawy – Kodeks karny z dnia 23.01.2007 r., druk nr 1352, Sejm V kadencji. Ustawę o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego uchwalono na podstawie projektu rządowego, chociaż rozpatrywany był wspólnie z projektem poselskim.

⁴ Dz.U. z 2009 r. Nr 19 poz. 100.

⁵ Dz.U. Nr 217, poz. 1280.

⁶ Dz.U. poz. 692.

22 lutego 2013 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz niektórych innych ustaw⁷, ustawą z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego⁸. Ostatnia nowela wprowadziła na stałe przepisy ustawy do polskiego porządku prawnego, znosząc jej temporalny charakter.

W uzasadnieniu tego rozwiązania wskazywano na blisko czteroletni okres obowiązywania ustawy wprowadzonej do polskiego porządku prawnego jako ustawy epizodycznej, która w praktyce przyniosła pozytywne efekty. Podkreślano niski stopień naruszeń w SDE, co oznaczało, że skazani doceniali ten sposób odbywania kary pozbawienia wolności, który nie wiązał się z koniecznością zrywania więzi rodzinnych czy zawodowych, przy jednoczesnym obowiązku dostosowania się do wymogów SDE. Zwrócono uwagę, że przy wykonywaniu kar w SDE eliminuje się ujemne skutki psychologiczne i społeczne, które wynikają z długotrwałej izolacji więźniów. Jako niekorzystne konsekwencje izolacji penitencjarnej wymieniono osłabienie więzi społecznych oraz zjawisko tzw. prizonizacji, czyli uzależniania więźniów od ustroju penitencjarnego, który organizuje i zabezpiecza im podstawowe potrzeby życiowe. Jako dalsze argumenty przemawiające za trwałym włączeniem przepisów ustawy o SDE do polskiego porządku prawnego przedstawiono korzyści finansowe dla Skarbu Państwa oraz redukcję populacji więziennej⁹.

Ostatecznie ustawa o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego obowiązywała do dnia 30 czerwca 2015 r. Na podstawie art. 28 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw¹⁰ ustawa o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego utraciła moc z dniem 1 lipca 2015 r. Przepisy ustawy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego miały zastosowanie jeszcze do skazanych, wobec których przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, tj. dnia 1 lipca 2015 r., orzeczona została prawomocnie kara pozbawienia wolności i którzy spełniali warunki określone w ustawie o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego.

System dozoru elektronicznego do dnia 30 czerwca 2017 r. funkcjonował jako forma odbywania kary pozbawienia wolności. Od dnia 1 lipca 2015 r. wraz z wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw do dnia 14 kwietnia 2016 r. w SDE można było wykonywać karę ograniczenia wolności, niektóre środki karne oraz środki zabezpieczające. Ustawa z dnia 20 lutego 2015 r., która

⁷ Dz.U. poz. 509.

⁸ Dz.U. poz. 915.

⁹ Uzasadnienie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego z dnia 7 lutego 2013 r., druk nr 1173, Sejm VII kadencji.

¹⁰ Dz.U. poz. 396.

weszła w życie dnia 1 lipca 2015 r., przeniosła regulację dotyczącą dozoru elektronicznego do Kodeksu karnego wykonawczego¹¹, dodając do niego nowy rozdział VIIa.

Zgodnie z następną regulacją, tj. ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks karny wykonawczy¹² od dnia 15 kwietnia 2016 r. przywrócona została forma wykonywania kary pozbawienia wolności w SDE. W systemie tym wykonywane są także środki karne i zabezpieczające.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. – jak wcześniej zaznaczono – ustawodawca wprowadził możliwość dalszego orzekania kary ograniczenia wolności z zastosowaniem dozoru elektronicznego w stosunku do osób, które przed dniem wejścia w życie tej ustawy złożyły wnioszek, o którym mowa w art. 14 ust. 2 i art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

W okresie badawczym w systemie dozoru elektronicznego wykonywano: 1) karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku, w tym także karę łączną oraz sumę kar nieprzekraczających tego wymiaru oraz zastępczą karę pozbawienia wolności; 2) środek karny – zakaz zbliżania się do określonych osób orzeczony na podstawie art. 41a § 1–3 Kodeksu karnego¹³; 3) środek karny – obowiązek przebywania skazanego w czasie trwania niektórych imprez masowych objętych zakazem w miejscu stałego pobytu lub w innym wyznaczonym miejscu orzeczony na podstawie art. 41b § 3 k.k.; 4) środek zabezpieczający orzeczony na podstawie art. 93a § 1 pkt 1 i art. 93e k.k. w postaci kontroli miejsca pobytu sprawcy; 5) karę ograniczenia wolności w stosunku do osób, które przed dniem 15 kwietnia 2016 r. odbywały tę karę w postaci obowiązku pozostawania w miejscu stałego pobytu lub w innym wyznaczonym miejscu z zastosowaniem dozoru elektronicznego, oraz w stosunku do osób skazanych, wobec których orzeczono przed dniem 15 kwietnia 2016 r., choćby nieprawomocnie, karę ograniczenia wolności polegającą na obowiązku pozostawania w miejscu stałego pobytu lub w innym wyznaczonym miejscu, z zastosowaniem dozoru elektronicznego (art. 4 ustawy z dnia 11 marca 2016 r.).

System dozoru elektronicznego początkowo przeznaczony był – zgodnie z intencją ustawodawcy – do odbywania kary krótkoterminowej pozbawienia wolności w warunkach wolnościowych, wykorzystując przy tym rozwiązania technologiczne, obligujące skazanego do przebywania w określonym miejscu i czasie. Tym samym system ten konstytuuje szczególne, bo o niezbyt wysokim stopniu dotkliwości, warunki do odbywania kary, które choć mają funkcję kontrolującą, to umożliwiają pełnienie dotychczasowych ról społecznych, w tym zawodowych. Skazany ma bowiem na tyle swobody, by wywiązywać się z życiowych, codziennych zobowiązań przy raczej umiarkowanych ograniczeniach związanych z koniecznością pobytu w określonym miejscu i czasie, co nie byłoby możliwe – ze względów oczywistych – w przypadku odbywania

¹¹ Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (obecnie tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 53).

¹² Dz.U. poz. 428.

¹³ Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (obecnie tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 1444 ze zm.) – dalej k.k.

kary w warunkach izolacji. System dozoru elektronicznego pozwala zatem na znaczące zindywidualizowanie odbywania kary, w którym wprowadza się określone reguły, stwarzające warunki resocjalizujące, a zarazem ogranicza ewentualne skutki, głównie w wymiarze wykluczenia, a dalej reintegracji społecznej, będące implikacją kar izolacyjnych. Formułę tę można potraktować jako wstępny model bądź etap projektowania współczesnych systemów odbywania kary pozbawienia wolności, lub mówiąc inaczej – wstępny etap inżynierii społecznej, w której zmienia się sposób myślenia o karze i formach jej odbywania. Przekształceniu powinna również ulec proporcja w bilansie osadzonym na zmiennych: izolacja/kontrola zagrożenia, poczucie bezpieczeństwa oraz koszty, które społeczeństwo godzi się za to bezpieczeństwo ponosić. System dozoru elektronicznego optymalizuje już koszty, w tym m.in. społeczne, a także wydatki publiczne na programy readaptacji społecznej, albowiem pozwala na dotychczasowe funkcjonowanie w kontekstach społecznych i zawodowych skazanego, niwelując tym samym przynajmniej część trudności i skutków wynikających z kar izolacyjnych.

Perspektywa ta wyznacza powoli wyłaniający się kierunek w rodzimej polityce penitencjarnej. Zakres jego obecności mogą częściowo zobrazować dane dotyczące liczby osób odbywających karę w SDE. Zgodnie z danymi Biura Dozoru Elektronicznego w 2018 r. liczba osób odbywających karę w SDE wynosiła – 4853, a w 2019 r. – 4873¹⁴. Dla porównania w 2013 r. było to – 4864, rok później w 2014 r. – 4690. W tym kontekście wydaje się, że instrument ten wykorzystywany jest na względnie stałym poziomie, zasadniczo nieprzekraczającym 5000 osób odbywających w nim karę. Oczywiście zestawiając dane z ostatnich lat z tymi z początków jego funkcjonowania, zauważalny jest wzrost efektywności. Albowiem w początkowym okresie działania SDE, dla przykładu w 2010 r. skazanych odbywających karę w SDE było 423, natomiast rok później było to już – 1911¹⁵. W kilku kolejnych latach kształtowało się to następująco: w 2012 r. – 4782; w 2013 r. – 4864, w 2014 r. – 4690¹⁶. Dopełnieniem obrazu funkcjonowania SDE mogą być dane dotyczące ukończonej kary w SDE. System ten od początku funkcjonowania objął 91 667 skazanych (stan na dzień 31 grudnia 2019 r.), a rok wcześniej liczba ta wynosiła – 77 448¹⁷. Przywołując ponownie lata wcześniejsze, zauważalna jest rosnąca sprawność tego systemu, gdyż w 2013 r. karę w SDE ukończyło – 22 699, a w 2014 r. – 34 497¹⁸. Zestawienie to ujawnia sukcesywnie rosnącą sprawność tego systemu wyrażoną w liczbie osób skazanych, które już zakończyły odbywanie kary w SDE.

Patrząc natomiast na dane dotyczące osób zwolnionych z zakładów karnych i aresztów śledczych do SDE, widać – podobnie jak w przypadku zestawień dotyczących osób odbywających karę – stabilność tego systemu. W analizowanych latach 2018 i 2019 liczba tych

¹⁴ Stan na 31 grudnia 2018 r. i 31 grudnia 2019 r. *Liczba skazanych w SDE*, Biuro Dozoru Elektronicznego, <https://sw.gov.pl/assets/22/79/01/470217312ba80d1f17f3b877e178f3795cf383ef.pdf> (dostęp dnia 30 listopada 2020 r.).

¹⁵ *Liczba skazanych w SDE...*, stan na 31 grudnia 2010 r. i 31 grudnia 2011 r.

¹⁶ *Liczba skazanych w SDE...*, stan na 31 grudnia 2012 r., 31 grudnia 2013 r. i 31 grudnia 2014 r.

¹⁷ *Liczba skazanych w SDE...*

¹⁸ *Liczba skazanych w SDE...*

osób kształtowała się na poziomie nieco powyżej 5000, a dokładniej w 2018 r. było to – 5185, a w 2019 r. – 5025. W dłuższej perspektywie czasowej ujawnia się pewna zmienność w tej kategorii, gdyż w początkowym okresie działania SDE liczba osób skazanych i zwolnionych z zakładów karnych i aresztów śledczych do omawianego systemu była na poziomie kilkudziesięciu w 2009 r. (10 skazanych), by wzrosnąć do nieco ponad 300 w 2010 r. Tendencja wzrostowa utrzymywała się do 2013 r., gdy osiągnęła liczbę powyżej 6000. W kolejnych latach można dostrzec nieznaczne obniżanie się tej liczby do najniższego poziomu w 2016 r. – 4006. W świetle tych danych działalność SDE pokazuje – co wskazywano – znaczące zróżnicowanie efektywności, choć należy podkreślić, że w ostatnich latach kształtuje się jego stabilizacja w tym wymiarze¹⁹.

Zarysowany na podstawie przywołanych danych obraz działania SDE pokazuje wyraźnie stabilne działanie tego systemu w ostatnich latach. Analizując jednak dane w dłuższej perspektywie czasowej, dostrzegalny jest wzrost jego efektywności. Można jednocześnie dostrzec pewne zróżnicowanie w perspektywie terytorialnej działalności SDE, gdyż w 2018 r. najwięcej instalacji pojawiało się w apelacjach katowickiej (1854) oraz wrocławskiej (1714), najmniej zaś w apelacji rzeszowskiej (320). W 2019 r. kształtowało się to podobnie, gdyż najwyższa liczba instancji założona została ponownie w apelacjach katowickiej (1954) oraz wrocławskiej (1543), a także poznańskiej (1522). Najmniejsza natomiast liczba była również w apelacji rzeszowskiej (319). Takie zróżnicowanie terytorialne występuje od kilku lat, a dokładniej od 2012 r.²⁰

Na bazie przywołanych dość skrótowo statystyk działalność SDE jawi się jako lokująca się w nurcie rosnącej sprawności i efektywności, zwłaszcza jeśli spoglądamy na system dozoru w dłuższej perspektywie czasowej. Ostatnie dwa lata – podlegające analizie w niniejszym raporcie – ukazują osiągnięcie dość stabilnego poziomu, który można identyfikować jako wysoki, uwypuklający ugruntowanie tego narzędzia, *eo ipso* formy odbywania kary w systemie wolnościowym w polskim systemie penitencjarnym. Zastosowanie określonych rozwiązań technologicznych w sprawowaniu kontroli i nadzorze nad skazanymi w pełni koresponduje z przemianami technologicznymi pojawiającymi się we współczesnych społeczeństwach. System dozoru elektronicznego jest egzemplifikacją tego dostosowania, wskazującą na walory i korzyści z tego płynące związane głównie z ograniczeniami negatywnych skutków powrotu do społeczeństwa jednostek odbywających karę w warunkach izolacji. Znamiennej zatem rolą SDE jest pośrednio wpisana w działalność tego systemu resocjalizacja przeprowadzana w warunkach naturalnych, bo dokonująca się w środowisku społecznym, nie zaś w ramach różnych programów oddziaływania w warunkach izolacyjnych.

¹⁹ Liczba skazanych zwolnionych z ZK/AŚ do SDE, Biuro Dozoru Elektronicznego, <https://sw.gov.pl/assets/56/15/99/b86f4d2b2a11b10a65940171518170d75a8586b3.pdf> (dostęp dnia 30 listopada 2020 r.).

²⁰ Aktywność apelacji w SDE w 2019 r., Biuro Dozoru Elektronicznego, <https://sw.gov.pl/asset-s/98/77/38/56838c1f27d76a2a479a78916d2965061b13f973.pdf>; <https://sw.gov.pl/assets/23/76/55/1448a48doe-2afc79659c40c2ac0b25075f414a28.pdf> (dostęp dnia 30 listopada 2020 r.).

Wpływ i zakres stosowalności nowych technologii może budzić, i budzi, wątpliwości natury etycznej osadzonej głównie na stopniu przyzwolenia na kontrolę członków dzisiejszych społeczeństw, które wiąże się z akceptacją przez nich ograniczania prawa do ochrony prywatności. Kwestię tę uwypuklają chociażby społeczne protesty sprzed kilku lat przeciw ACTA, jak również krytyczny ogląd systemów monitorowania m.in. w Chinach. Przywołane, skraje przykłady, wyraźnie eksponują skalę wyzwań, które są implikowane obecnością i poszerzaniem się roli systemów nadzorująco-monitorujących w społeczeństwach XXI wieku. Jednocześnie ten sam potencjał kontrolująco-inwigilujący stał, i nadal stoi, za sukcesem ograniczenia rozprzestrzeniania SARS-Cov2 w Korei Południowej. Społeczeństwo koreańskie, chociaż jest niezwykle dbające o ochronę prywatności, wyraziło zgodę na rezygnację z części przysługujących im praw w celu zabezpieczenia się przed niejednokrotnie dramatycznymi skutkami pandemii COVID-19. Przykład Korei Południowej jedynie nakreśla ewentualne możliwości współczesnych systemów technologicznych, a także koncyliacyjne podejście członków społeczeństwa do redukcji części przysługujących im praw w celu redukcji zagrożenia. Wybiórczo nakreślony potencjał nowych technologii związany m.in. z kontrolą ukazuje najogólniej zalety i zagrożenia wynikające z jego stosowania. Wykorzystanie technologii do nadzoru osób skazanych wydaje się plasować po stronie zalet, gdzie system dozoru jest zaledwie jednym z takich przejawów, a dokładniej narzędzi, pozwalając tym samym na ograniczanie wydatków publicznych związanych z realizacją kar w tradycyjnym, izolacyjnym wydaniu.

W nakreślonej perspektywie pojawiają się głównie pytania związane z kierunkiem rozwoju sektora kontroli skazanych z wykorzystaniem nowych technologii. System dozoru elektronicznego jest – co już wskazywano – zaledwie pewnym wycinkiem obrazującym skalę i potencjał wykorzystania nowych technologii w przedmiotowym zakresie. Niniejszy raport jest socjologiczno-prawną diagnozą jego działalności, a zarazem próbą określenia jego efektywności, stanowiąc przyczynek do zarekomendowania ewentualnych zmian.

Raport zawiera dwie główne części, z których pierwsza zatytułowana jest: *System dozoru elektronicznego w latach 2018–2019* i opiera się na metodzie *desk research* obejmującej dane z Wydziału Statystycznej Informacji Zarządczej (Departamentu Strategii i Funduszy Europejskich). Druga natomiast część raportu pt. *System dozoru elektronicznego w latach 2018–2019* odnosi się do zrealizowanych badań aktowych w wymiarze ilościowym i jakościowym. W części tej przeprowadzono analizę akt sądowych dotyczących udzielenia zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE, uwzględniając przy tym analizę czynności, które są podejmowane przez podmioty uczestniczące w SDE. Kilkułtasczyznowe ujęcie pozwoli na względnie wyczerpujące określenie efektywności SDE²¹. Stąd też w podsumowaniu wieńczącym niniejszy raport uwzględniono główne wnioski i rekomendacje odnoszące się do SDE.

²¹ Należy w tym miejsc zaznaczyć, że raport ten jest kontynuacją badań zrealizowanych w 2019 r., pokazujących działanie SDE w latach 2013–2017; szerzej zob. T. Przesławski (red.), M. Sopiński, E. Stachowska, *Analiza i oceny funkcjonowania systemu dozoru elektronicznego w Polsce w latach 2013–2017*, Warszawa 2020. Stąd też w niniejszym raporcie w celu porównawczym miejscami przywoływane będą wnioski z wcześniejszych badań.

Część 1

System dozoru elektronicznego w latach 2018–2019

1.1. Założenia metodologiczne i główne cele badawcze

Podstawą tej części badania jest diagnoza SDE na podstawie danych ilościowych. W badaniu odwołano się do wtórnej analizy danych zastanych pochodzących z Wydziału Statystycznej Informacji Zarządczej (WSIZ) (Departamentu Strategii i Funduszy Europejskich). Głównym celem niniejszej części badań jest charakterystyka działalności SDE na podstawie tych danych w latach 2018–2019. W celu pełnego opisu SDE uwzględniony zostanie nieco szerszy kontekst czasowy, odnoszący się do lat wcześniejszych, co pozwoli porównawczo ukazać funkcjonowanie SDE w latach stanowiących główny zakres czasowy tej analizy. Podstawowym celem tej części jest zatem zaprezentowanie funkcjonowania i efektywności SDE w Polsce na podstawie danych obejmujących złożone wnioski o udzielenie zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE. Przedstawiona ilościowa analiza danych zawiera liczbę uwzględnionych i nieuwzględnionych wniosków o udzielenie zezwolenia na odbywanie przez skazanego kary pozbawienia wolności w SDE, liczbę wniosków pozostawionych bez rozpoznania z powodu braku warunków technicznych lub nieuzupełnienia braku formalnego w terminie, oraz liczbę umorzeń postępowań, liczbę wniosków rozpatrzonych w inny sposób lub też przekazanych innemu sądowi. Analiza ta pozwoli na określenie sprawności tego systemu. Ponadto analizie od strony ilościowej poddane zostaną dane odnoszące się do kar, środków karnych i środków zabezpieczających w SDE otrzymane ze sprawozdań sądowego wykonywania orzeczeń według właściwości rzeczowej (sądy rejonowe i sądy okręgowe).

Przedmiotem badania ilościowego w tym zakresie są: kara ograniczenia wolności w postaci obowiązku pozostawania w miejscu stałego pobytu lub w innym wyznaczonym miejscu, z zastosowaniem systemu dozoru elektronicznego (art. 34 § 1a pkt 2 k.k.)²², środek karny stanowiący zakaz zbliżania się do określonych osób kontrolowany w systemie dozoru

²² Art. 34 § 1a dodany został ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz.U. poz. 396), która weszła w życie dnia 1 lipca 2015 r., uchylony ustawą z dnia 11 marca 2016 r. (Dz.U. poz. 428), która weszła w życie dnia 15 kwietnia 2016 r., jednakże na mocy jej art. 4 w stosunku do osób, które przed dniem wejścia w życie ustawy (15 kwietnia 2016 r.) odbywają karę ograniczenia wolności polegającą na obowiązku pozostawania w miejscu stałego pobytu lub w innym wyznaczonym miejscu, z zastosowaniem dozoru elektronicznego, oraz w stosunku do osób skazanych, wobec których orzeczono przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy choćby nieprawomocnie karę ograniczenia wolności polegającą na obowiązku pozostawania w miejscu stałego pobytu lub w innym wyznaczonym miejscu, z zastosowaniem dozoru elektronicznego, zastosowanie mają przepisy dotychczasowe.

elektronicznego (art. 41a § 1 i 2 k.k.), obowiązek przebywania skazanego w określonym miejscu z zastosowaniem SDE objętego środkiem karnym w postaci zakazu wstępu na imprezę masową (art. 41b § 3 k.k.) oraz środek zabezpieczający w formie elektronicznej kontroli miejsca pobytu (art. 93a § 1 pkt 1 k.k.). Ponadto przedstawione zostaną dane obejmujące wykonywanie obowiązków określonych w art. 72 k.k. nakładanych na skazanych odbywających karę pozbawienia wolności w SDE: obowiązek powstrzymania się od przebywania w określonych miejscach (art. 72 § 1 pkt 7 k.k.), obowiązek powstrzymania się od zbliżania do określonych osób (art. 72 § 1 pkt 7a k.k.). Wieloaspektowe ujęcie działalności SDE pozwoli – jak się wydaje – na względnie wyczerpujące przedstawienie tego systemu w świetle danych zastanych.

1.2. Analiza danych zastanych

Funkcjonowanie systemu dozoru elektronicznego w Polsce w latach 2018–2019 mogą zobrażować dane Wydziału Statystycznej Informacji Zarządczej (Departamentu Strategii i Funduszy Europejskich), zgodnie z którymi liczba składanych wniosków dotyczących zezwolenia na odbywanie kary w SDE wynosiła: w 2018 r. – 37 125, a w 2019 r. – 39 797. Jednocześnie w 2018 r. – 5148 wniosków dotyczyło zastępczej kary pozbawienia wolności, a rok później liczba tych wniosków wynosiła 6615. Dla porównania przywołajmy lata wcześniejsze, w których liczba wniosków wpływających kształtowała się następująco: w 2017 r. – 35 318, a w 2016 r. – 27 372. W przypadku wniosków dotyczących zastępczej kary pozbawienia wolności dane te, we wskazywanych latach, były następujące: 3964 (2017 r.) i 2585 (2016 r.). Na przestrzeni przywołanych lat widać zatem sukcesywną tendencję wzrostową. Należy jednak zaznaczyć, że zasygnalizowana tendencja w szerszej perspektywie czasowej nie ma charakteru jednolitego, gdyż liczba wniosków powyżej 30 000 była także w latach 2012, 2013 i 2014²³.

Bardziej szczegółowa analiza uwzględniająca w strukturze kategorie wypływu oraz rozpatrzenia pokazuje, że liczba wniosków wpływających jest nieznacznie wyższa od liczby wniosków rozpatrzonych, których w 2018 r. było 36 919, a w 2019 r. – 38 673. Porównując z latami wcześniejszymi: 2017 i 2016, ponownie można zauważyć tendencję wzrostową, gdyż liczba wniosków rozpatrzonych wynosiła odpowiednio: 34 651 (2017 r.) i 25 832 (2016 r.) (zob. wykres 1). Podobnie jak w przypadku ogólnej liczby wniosków wpływających także tu można dostrzec – co względnie oczywiste – tendencję wzrostową w dłuższej perspektywie czasowej, która nie ma charakteru jednolitego, gdyż 30 000 przekraczała w latach 2013 i 2014.

²³ Dane Wydziału Statystycznej Informacji Zarządczej (Departamentu Strategii i Funduszy Europejskich), uzyskane w korespondencji mailowej w dnia 18 listopada 2020 r.

Dokonując oglądu kategorii wniosków uwzględnionych, zauważalne jest, że odsetek tych spraw kształtuje się na poziomie nieco powyżej 30%, gdyż w 2018 r. stanowiły one – 34%, a w 2019 r. – 32,1%, co w liczbach bezwzględnych kształtowało się następująco: 12 559 (2018 r.) i 12 427 (2019 r.). Zestawiając to z latami wcześniejszymi, widać, że odsetek wniosków uwzględnionych jest na zbliżonym poziomie, gdyż w 2017 r. wynosił on 34,8% przy liczbie nieco ponad 12 000, a w 2016 r. niemal 32%, przy liczbie 8200. Patrząc na te dane w dłuższej perspektywie czasowej, można przyjąć, że odsetek wniosków rozpatrzonych oscyluje między 30% (2011 r.) a 38% (lata 2013 i 2014).

Kolejną kategorią braną pod uwagę w analizie są wnioski nieuwzględnione, których w 2018 r. było – 8655, a w 2019 r. – 10 153, co stanowiło 23,4% (2018 r.) i 26,3% (2019 r.) całkowitej liczby wniosków rozpatrzonych w poszczególnych latach. Ponownie przywołując dane z dwóch lat wcześniejszych, widać nieznaczną tendencję wzrostową, gdyż w 2016 r. liczba tych wniosków wynosiła 5393, a w 2017 r. – 7861, co procentowo kształtowało się odpowiednio: 20,9% (2016 r.) i 22,7% (2017 r.). Zasygnalizowaną tendencję widać również w dłuższej perspektywie czasowej. Patrząc natomiast na wnioski pozostawione bez rozpoznania – czy to z przyczyn technicznych, czy też braków formalnych – dostrzegalny jest w analizowanych tu latach ich dość wyrównany poziom, gdyż w 2018 r. ich liczba wynosiła 3500, zaś w 2019 r. – 3133. W latach wcześniejszych ich poziom był nieznacznie niższy, co szczególnie jest widoczne w 2019 r. (2912). Rok wcześniej natomiast, czyli w 2016 r., wniosków tych było 1888. Uwzględniwszy uwarunkowania pozostawienia wniosków bez rozpoznania, widać, że wnioski pozostawiane bez dalszego biegu z przyczyn technicznych stanowią większość i kształtują się na poziomie od nieco ponad 2500 w 2018 r. do 2900 w 2019 r. W przypadku wniosków pozostających bez rozpoznania z uwagi na braki formalne są one na znacznie niższym poziomie wynoszącym w omawianych latach odpowiednio: 549 (2018 r.) i 642 (2019 r.).

Następną kategorią uwzględnioną w analizie są wnioski, w przypadku których umorzono postępowanie. Ich liczba w latach 2018 i 2019 była na zbliżonym poziomie, gdyż kształtowała się odpowiednio: 5024 (2018 r.) i 5152 (2019 r.), co stanowiło 13,6% oraz 13,3% rozpatrzonych wniosków. Jednakże w zestawieniu z latami wcześniejszymi ujawnia się tendencja spadkowa, gdyż w 2016 r. wniosków tych było – 5583, a w 2017 r. – 5478. Udział wniosków umorzonych w stosunku do wniosków rozpatrzonych wynosił odpowiednio: 21,6% (2016 r.) i 15,8% (2017 r.). Warto w tym miejscu zaznaczyć, że w 2015 r. wniosków tych było jeszcze więcej (7287), a ich udział w stosunku do wniosków rozpatrzonych wynosił – 24,5%. W ramach wniosków umorzonych w 2018 r. – 839 zostało wycofanych, zaś 4185 umorzono z innego powodu. W kolejnym roku dane te przedstawiały się następująco: wnioski wycofane – 791 i umorzone z innego powodu – 4361. Patrząc ponownie na lata wcześniejsze, udział zarówno wniosków wycofanych, jak i umorzonych z innego powodu był – co względnie oczywiste – na nieco wyższym poziomie, gdyż w 2016 r. liczby te przedstawiały się w następujący sposób: wnioski wycofane: 771 i 4812, a w 2018 r. – 899 i 4579 (szerzej zob. wykres 2). Zestawienie to

pokazuje, że chociaż w ostatnich dwóch latach poziom wniosków umorzonych jest wyrównany, to rozpatrując ten poziom w dłuższej perspektywie, należy uznać go za wpisujący się w tendencję spadkową.

W kontekście skrótowo przywołanych danych zauważalne jest, że w ostatnich dwóch latach (2018–2019) SDE prezentuje wyraźną stabilność funkcjonowania, *eo ipso* dość wyrównany poziom efektywności. Zestawiając natomiast dane z latami wcześniejszymi, dostrzegalne są pewne wymiary zróżnicowania wniosków wpływających oraz rozpatrzonych związane głównie z okresem początkowym działalności tego systemu, a także nieznacznym spadkiem, szczególnie widocznym w 2016 r. Patrząc natomiast na szczegółowe grupy czy kategorie w ramach wniosków rozpatrzonych, zauważalne jest – w analizowanych tu latach 2018 i 2019 – wzrost liczby wniosków nierozpatrzonych. Wspomniane ukierunkowanie wyłania się również w dłuższej perspektywie czasowej. Ponadto w liczbowych zestawieniach wyłania się także obraz pewnych ograniczeń technicznych. W liczbach bezwzględnych poziom wniosków pozostawionych bez rozpoznania z uwagi na ograniczenia techniczne jest na względnie wyrównanym poziomie nie tylko w omawianych latach, ale również w zestawieniu do roku wcześniejszego, czyli 2017 r., gdyż ich liczba kształtowała się powyżej 2000. Ich zmniejszenie można natomiast zaobserwować w latach 2015–2016, w których wynosiła ona powyżej 1000. W początkowym okresie działalności systemu liczba wniosków pozostawionych bez rozpoznania ze względu na uwarunkowania techniczne przekraczała nawet 3800 wniosków. Wskazywany dość znaczący poziom wniosków pozostawianych bez rozpoznania z powodów ograniczeń technicznych na początku działalności SDE należy uznać za przejaw dość oczywisty sukcesywnego rozwijania się systemu. Rozwój tego systemu sprzyja natomiast redukcji tego wymiaru, tym samym uwarunkowania techniczne wydają się – co już wskazywano – w pełnym oglądzie oceny funkcjonowania SDE raczej nieznacznym ograniczeniem jego efektywności.

Kolejnym wymiarem obrazującym funkcjonowanie omawianego systemu na podstawie zestawień ilościowych mogą być dane odnoszące się do wniosków o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbywania kary pozbawienia wolności w SDE. Łączna ich liczba w 2018 r. wynosiła – 1398, a w 2019 r. – 1265, co ponownie sygnalizuje raczej wyrównany charakter działalności SDE w analizowanych latach. Zbliżony poziom wniosków był również w latach wcześniejszych, gdyż w 2017 r. wniosków tych było – 1335, a w 2016 r. – 1072. Jednocześnie należy zaznaczyć, że przywołane liczebności nie należą do najwyższych, gdyż te wystąpiły w latach 2013–2014, przekraczając 2000 wniosków (zob. wykres 3).

Zarysowany obraz mogą dopełnić dane dotyczące liczby osób odbywających karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, wobec których wykonuje się nałożone obowiązki, o których mowa w art. 72 k.k.: obowiązek powstrzymania się od przebywania w określonych miejscach (art. 72 § 1 pkt 7 k.k.), obowiązek powstrzymania się od zbliżania do określonych osób (art. 72 § 1 pkt 7a k.k.). W 2019 r. osób odbywających karę w SDE w związku

z orzeczeniem dotyczącym obowiązku powstrzymania się od przebywania w określonych miejscach było 298, a rok wcześniej w 2018 r. – 149. Ponownie przywołując lata wcześniejsze, zauważalny jest sukcesywny wzrost, który szczególnie jest widoczny przy porównaniu z 2019 r., gdyż w 2017 r. osób odbywających karę w SDE z tym orzeczeniem było – 156, a w 2016 r. – 80. Na początku działania SDE liczby odnoszące się do tych orzeczeń były znacznie niższe, gdyż oscylowały od 6 w 2013 r. do 43 w 2012 r. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że w latach 2014 i 2015 osób odbywających karę na podstawie omawianego orzeczenia w ogóle nie było. W przypadku orzeczeń dotyczących zakazu zbliżania się do określonej osoby należy uznać je za dość incydentalne, gdyż w 2019 r. osób odbywających karę w SDE z uwagi na wskazane orzeczenie nie było, zaś w 2018 r. – 1. Przywołując lata wcześniejsze, orzeczenia te miały charakter pojedynczy, gdyż w 2017 r. – było ich 5, a w 2016 r. – 1. Widać zatem, że w systemie tym odbywanie kary z powodu wykonywania obowiązku dotyczącego zakazu zbliżania się do określonej osoby ma charakter incydentalny, co ujawnia wymiar potencjalnego wykorzystania tego rozwiązania technologicznego w rodzimym systemie penitencjarnym. Zbliżony wniosek można sformułować w odniesieniu do zastosowania tego systemu wobec osób mających orzeczenie odnoszące się do obowiązku powstrzymania się od przebywania w określonych miejscach. Wprawdzie w tym przypadku system ma znacznie wyższą efektywność, niemniej można uznać ten wymiar jako raczej skromny, gdyż w analizowanych latach odsetek odbywających karę ze wskazanych uwarunkowań wynosił w stosunku do ogólnej liczby odbywających karę pozbawienia wolności w SDE odpowiednio: 3% (2018 r.) i 5,8% (2019 r.). Odnośnie do lat wcześniejszych zob. tabela 1.

Elementem dodatkowo uszczegółowiającym dotychczas określony obraz działalności SDE mogą być dane odnoszące się do wykonywania kar, środków karnych i środków zabezpieczających w SDE przedstawione według właściwości rzeczowej, uwzględniającej podział na sądy rejonowe i okręgowe. Do sądów rejonowych w 2018 r. wpłynęło 16 spraw dotyczących kary ograniczenia wolności polegającej na obowiązku pozostawania w określonym miejscu (art. 34 § 1a pkt 2 k.k.) w SDE. Zakończonych natomiast spraw w tym roku było 52, a wykonywano 36. W roku kolejnym (2019) spraw odnoszących się do wspomnianej kary ograniczenia wolności – wraz z obowiązkiem pozostawania w określonym miejscu wpłynęło 12, zakończono zaś 22, przy czym wykonywano na koniec roku sprawozdawczego 16. Zestawiając te dane z latami wcześniejszymi, zauważalna jest – szczególnie w porównaniu z latami 2016 i 2017 – zdecydowanie wyższa liczba wspomnianych spraw. W 2016 r. do sądów rejonowych wpłynęło bowiem 271 spraw dotyczących kary ograniczenia wolności – obowiązku pozostawania w określonym miejscu (art. 34 § 1a pkt 2 k.k.) w SDE, natomiast rozpatrzono – 121, a 234 wykonywano. W 2017 r. wyglądało to następująco: wpłynęło – 45, rozpatrzono – 179, wykonywano – 88.

W przypadku środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do określonych osób w SDE w 2018 r. wpłynęło 6 spraw, które dotyczyły środka fakultatywnego (art. 41a § 1 k.k.). Nie było

zaś spraw dotyczących środka o charakterze obligatoryjnym (art. 41a § 2 k.k.). Zakończono łącznie 40 spraw, z których 34 odnosiło się do środków fakultatywnych, zaś 6 obligatoryjnych. Na koniec okresu sprawozdawczego w tym roku nie wykonywano omawianych środków karnych. W kolejnym roku (2019) wpłynęło 11 spraw dotyczących analizowanych środków karnych, z których 10 odnosiło się do środków o charakterze fakultatywnym, a 1 dotyczyła środka obligatoryjnego. Podobnie jak wcześniej nie wykonywano na koniec okresu sprawozdawczego tego środka karnego.

Środek karny – zakaz wstępu na imprezę masową z obowiązkiem przebywania skazanego w określonym miejscu z zastosowaniem SDE (art. 41b § 3 k.k.) w analizowanych latach 2018–2019 uznać należy w świetle danych za raczej incydentalny. W 2018 r. wpłynęła bowiem zaledwie 1 sprawa, 3 zostały zakończone, a 2 wykonywane. W 2019 r. natomiast spraw tych było odpowiednio: wpłynęło – 2, zakończono – 2 i 1 wykonywano. Porównując z latami wcześniejszymi, można dostrzec niewielkie poszerzenie się zakresu stosowania tego środka w SDE, lecz pomimo wszystko uznać należy, że wykorzystywany jest on sporadycznie w systemie. W przypadku środka zabezpieczającego – elektroniczna kontrola miejsca pobytu (art. 93a § 1 pkt 1 k.k.) w SDE w 2018 r. wpłynęło 60 spraw, 45 zakończono, a 50 wykonywano. W kolejnym roku (2019): wpłynęło – 110, zakończono – 89 i 6 wykonywano (szerzej zob. tabela 2].

Patrząc natomiast na sądy okręgowe, widać, że w omawianym okresie w przypadku środka karnego – zakazu zbliżania się do określonych osób w SDE zarówno nie wpłynęła do nich żadna sprawa, jak i nie było postępowań ani zakończonych, ani wykonywanych. Identyczna sytuacja wystąpiła w odniesieniu do środka karnego – zakazu wstępu na imprezę masową (art. 41b § 3 k.k.). Inaczej się to kształtuje w przypadku środka zabezpieczającego – elektronicznej kontroli miejsca pobytu w SDE, gdyż łącznie w 2018 r. (w danym okresie sprawozdawczym) wpłynęło tych spraw 1654, zakończono 1690, a wykonywano w ostatnim dniu okresu sprawozdawczego 139. W roku 2019 r. kształtowało się to następująco: wpłynęło – 539 spraw, zakończono – 556 i pozostało w ostatnim dniu sprawozdawczym – 122 (szerzej zob. tabela 3).

Część 2

System dozoru elektronicznego w latach 2018–2019 – analiza wyników przeprowadzonych badań

2.1. Metodologia przeprowadzonych badań

Zrealizowane badanie SDE jest kontynuacją badań przeprowadzonych w 2019 r., obejmujących lata 2013–2017, przy wykorzystaniu tego samego narzędzia w formie kwestionariusza do badań aktowych, a także analogicznej koncepcji metodologicznej²⁴. Badanie obejmowało dwie główne części: pierwsza odnosiła się do spraw, w których sądy udzieliły zezwolenia na odbywanie kary w SDE, natomiast druga obejmowała te sprawy, w których orzeczono odmowy. Zarówno w pierwszej, jak i drugiej części uwzględniono strukturę instancyjną w postępowaniu wykonawczym, czyli badaniem objęto sprawy z sądów penitencjarnych oraz sądów apelacyjnych. Całe badanie opierało się na dwóch metodach badawczych: ilościowej i jakościowej. Badaniem ilościowym objęto – co wskazano – sprawy dotyczące zarówno odmowy, jak i udzielenia zezwoleń na odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE w odniesieniu do skazanych odbywających już karę pozbawienia wolności w zakładach karnych oraz tych, którzy jeszcze nie rozpoczęli jej odbywania w zakładzie karnym.

Wykorzystany w badaniach kwestionariusz ankiety zawierał pytania zamknięte oraz otwarte, umożliwiające przeprowadzenie dość szczegółowej analizy dotyczącej działania systemu SDE, a także określenie **profilu socjodemograficznego i penitencjarno-karnego** skazanych, charakterystyki **procesowo-wykonawczej i merytorycznej** postępowań. Wymienione płaszczyzny problemowe uwzględniają zatem sprecyzowanie podstawowych cech demograficznych skazanych wnioskujących o odbywanie kary w SDE (**profil socjodemograficzny**); określenie ich doświadczenia penitencjarno-karnego na podstawie takich danych, jak: data prawomocnego orzeczenia skazującego oraz prawomocnego postanowienia o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności, z uwzględnieniem ewentualnego wcześniejszego zawieszenia kary, kwalifikacja prawna czynu w wyroku skazującym (**profil penitencjarno-karny**); scharakteryzowanie przebiegu procesu wydawania prawomocnych postanowień dotyczących odbywania kary w SDE, w którym uwzględniono długość trwania takich postępowań, korzystania przez skazanego z obrońcy oraz sposobu jego ustanawiania (**wymiar procesowo-wykonawczy**), a także wskazanie rodzaju przesłanek podnoszonych przez sąd w uzasadnieniu postanowień uznających bądź nieuznających zasadność wniosku o odbywanie

²⁴ Por. T. Przesławski (red.), M. Sopiński, E. Stachowska, *Analiza i oceny funkcjonowania systemu dozoru elektronicznego w Polsce w latach 2013–2017*, Warszawa 2020.

kary w SDE, określenie stanowiska instytucji uprawnionych do wyrażenia opinii na temat wniosku skazanego o odbywanie kary w SDE, wskazanie form ewentualnie wyznaczonych obowiązków nałożonych na skazanego odbywającego karę w SDE wraz z wyszczególnieniem podmiotu inicjującego ich nałożenie (**wymiar merytoryczny**)²⁵.

W analizie jakościowej uwzględniono kwestie formalne związane z dopuszczalną długością kary wraz z uwarunkowaniami materialno-technicznymi. Ponadto przeprowadzono analizę czynników wskazywanych przez sądy przy ocenie prognozy kryminologiczno-społecznej, które determinowały decyzję dotyczącą udzielenia bądź nieudzielenia zezwolenia na odbycie kary przez skazanego w SDE. Analizą objęto uzasadnienia prawomocnych postanowień.

2.2. Cele badawcze i główne pytania badawcze

Głównym celem przeprowadzonych badań było wyznaczanie zakresu wykorzystania nowoczesnych narzędzi kontroli elektronicznej w ramach SDE w procesie wykonywania kar wraz z wyznaczeniem kierunków rozwoju wspomnianego systemu. Jednocześnie w badaniach uwzględniono płaszczyznę związaną z efektywnością tego systemu poprzez odniesienie do treści postanowień sądów w przedmiocie udzielenia zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE. Szczegółowymi pytaniami badawczymi są: kim jest osoba odbywająca karę w SDE na podstawie cech socjodemograficznych oraz jakie dotychczas stosowane były wobec skazanego środki reakcji prawnokarnej? Sądy której instancji wydały zezwolenie bądź odmowę w kwestii odbywania kary pozbawienia wolności w SDE? W jakich sprawach stosuje się SDE przy uwzględnieniu kwalifikacji prawnej czynu? Jaka jest skala przestępczości wśród skazanych wnioskujących o odbycie kary w SDE? Ile trwają postępowania w zakresie rozpatrywania wniosków o odbycie kary w SDE? Na jaki czas sądy orzekają wykonywanie kary w SDE? Jaki był zakres i formy aktywności instytucji uprawnionych ustawowo do opiniowania wniosków o SDE? Jaki jest charakter kary objętej SDE? Jakie przesłanki ogólne i szczególne wskazują sądy w uzasadnieniach postanowień o zezwoleniu lub odmowie dotyczącej odbywania kary w SDE? Jakie czynniki sądy biorą pod uwagę przy wartościowaniu wskazującym, że dozór elektroniczny jest wystarczający bądź nie jest wystarczający do osiągnięcia celów kary?

²⁵ Wskazane zakresy problemowe uwzględnione również były we wcześniejszych badaniach. Szerzej zob. T. Przesławski (red.), M. Sopiński, E. Stachowska, *Analiza...*, s. 59–60.

2.3. Realizacja badania

Badanie zostało zrealizowane w okresie od lipca do listopada 2020 r. Badaniem łącznie objęto 420 akt, z czego 210 dotyczyło wniosków o udzielenie zezwolenia na odbywanie kary w SDE pozytywnie rozpatrzonych i analogiczna liczba obejmowała wnioski negatywnie rozpatrzone²⁶. W badaniu wykorzystano – co wskazywano – dwa kwestionariusze do badań aktowych, przygotowane adekwatnie pod względem merytorycznym do typu wniosków o udzielenie zezwolenia na odbywanie kary w SDE (pozytywnie lub negatywnie rozpatrzonych), uwzględniając przy tym przyjęty zakres analiz. Kwestionariusz dostosowany był do zakresu merytorycznego, obejmującego wymienione wcześniej wymiary: profil socjodemograficzny i penitencjarno-karny, wymiar procesowo-wykonawczy oraz merytoryczny.

2.4. Analiza materiału empirycznego

2.4.1. Wnioski o odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego – pozytywnie rozpatrzone

Pierwszym, a zarazem podstawowym aspektem, uwzględnionym w badanych sprawach był profil socjodemograficzny skazanych odbywających karę w SDE, który obejmował dwie zmienne: płeć oraz wiek. Zdecydowaną większość odbywających karę w SDE stanowili mężczyźni (91%), niewielki natomiast odsetek był kobiet (8,6%). W liczbach bezwzględnych przedstawiało się to następująco: mężczyźni – 191, kobiety – 18. Patrząc zaś na wiek, widać, że zdecydowaną większość skazanych odbywających karę pozbawienia wolności stanowili ludzie młodzi, albowiem mediana wieku wynosiła 36 lat. Uwzględniając kategoryzację wiekową, dostrzegalne jest – co względnie oczywiste – że dominującą grupą wiekową wśród skazanych odbywających karę w SDE były osoby w wieku 30–39 lat (32,2%). Nieco mniejszy był udział osób w wieku 40–49 lat (29,3%) oraz bardzo młodych, gdyż w wieku 20–29 lat (27,3%) (zob. wykres 4). Zaledwie co 10 badany był w wieku powyżej 50 lat (11,3%). Struktura wieku skazanych odbywających karę w SDE jest zbliżona do ogólnopolskich statystyk dotyczących przestępczości w Polsce, szczególnie w odniesieniu do osób w wieku 30–39 lat. Dla przykładu w 2018 r. udział poszczególnych grup wiekowych wśród osób skazanych prawomocnymi wyrokami – zgodnie z danymi Głównego Urzędu Statystycznego – kształtował się następująco: 21–29 lat – 24,6%; 30–39 lat – 30,8%; 40–49 lat – 18,3%; 50 lat i powyżej – 14,4%²⁷. Podobnie wygląda to w odniesieniu do płci, gdyż w tym samym roku odsetek mężczyzn

²⁶ Za wsparcie Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości oraz opracowanie schematu doboru akt do próby odpowiadał dr Paweł Ostaszewski. Przygotowanie baz danych ze strony IWS przeprowadzała Pani mgr Joanna Klimczak.

²⁷ *Prawomocnie skazane osoby dorosłe w latach 2010–2018*, GUS, źródło: <https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/wymiar-sprawiedliwosci/wymiar-sprawiedliwosci/przestepstwa-przeciwko-zyciu-i-zdrowiu,3,1.html> (dostęp: dnia 1 grudnia 2020 r.).

skazanych prawomocnymi wyrokami wynosił – 89,8%, a kobiet – 10,2%²⁸. Z oglądu wieku osób skazanych odbywających karę w SDE w świetle przywołanych danych z badań widać, że dominują – co wskazywano – określone grupy wiekowe, co nawiązuje do grup wiekowych dominujących w ogólnych statystykach dotyczących przestępczości.

Kolejną płaszczyzną analiz jest **aspekt penitencjarno-karny**, do którego swoistym punktem wyjścia była data wydania prawomocnego orzeczenia skazującego. W znacznej części badanych spraw (36,9%) prawomocnie wydane orzeczenie skazujące wydane zostało w 2018 r. W co czwartej badanej sprawie (24,8%) orzeczenie to wydane zostało rok później, bo w 2019 r. Udział orzeczeń wydanych w latach wcześniejszych kształtował się następująco: w 2016 r. – 8,3%, w 2015 r. – 4,4%, w 2014 r. – 1% i w 2013 r. – 1,5%. W badanych sprawach były również orzeczenia wydane jeszcze wcześniej, bo w 2010 r. i 2009 r., gdzie odsetek ten wynosił po 1 (zob. wykres 5). W liczbach bezwzględnych przedstawiało się to następująco: 2019 r. – 51; 2018 r. – 76; 2017 r. – 44; 2016 r. – 17; 2015 r. – 9; 2014 r. – 2, 2013 r. – 3; 2010 r. i 2009 r. – po 2. Widać zatem, że w badanych sprawach dominowały te z wydanymi prawomocnymi orzeczeniami skazującymi w latach 2016–2019. Dokonując natomiast oglądu instancji wydającej orzeczenie, zauważalna jest dominacja orzeczeń stanowiących podstawę skazania, które wydane zostały przez sądy rejonowe – 95,7% (201), w pozostałych przypadkach orzeczenia wydały sądy okręgowe – 4,3% (9). Dopełnieniem omawianego wymiaru penitencjarno-karnego jest kryterium ewentualnego wcześniejszego zawieszenia kary. W świetle przeprowadzonych badań dostrzegalne jest, że w zdecydowanej większości badanych spraw (83%) nie było wcześniejszego warunkowego zawieszenia kary, a w przypadku pozostałych spraw (17%) wspomniane wcześniejsze zawieszenie kary wystąpiło. W liczbach bezwzględnych wyglądało to następująco: brak wcześniejszego zawieszenia kary odnosił się do 171 spraw, a wystąpiło ono w przypadku 35 spraw. W sprawach dotyczących wcześniejszego warunkowego zawieszenia kary postanowienie o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności wydawały sądy rejonowe.

Analizując funkcjonowanie SDE, należy uwzględnić również kwestię kwalifikacji prawnej czynu w wyroku skazującym, co zaprezentowane zostanie dwuwymiarowo. Po pierwsze, z perspektywy kwalifikacji prawnej czynu głównego (wykres 6). Po drugie, z uwzględnieniem liczby i rodzajów naruszonych przepisów karnych (wykres 7). Biorąc pod uwagę, że przyjęte w poprzednim okresie badawczym kryteria metodologiczne nie oddają całej skali bezprawia kryminalnego objętego wyrokami skazującymi, z których kary realizowane są później w SDE, ze względu na niepełną liczbę czynów wypełniających znamiona przestępstwa, które w dotychczasowych opracowaniach danych nie były uznawane za czyny główne, jak również uwzględnianie w czynach głównych tylko fragmentów (elementów) czynów, które wraz z innymi elementami były kwalifikowane kumulatywnie z różnych przepisów

²⁸ Prawomocnie....

określających czyny zabronione, na wykresie 7 uzupełniono liczbę i rodzaje naruszonych przepisów karnych. Dla porównania okresów badawczych, na wykresie 6 zachowano dotychczasowy model metodologiczny, sięgając do formuły opracowań statystycznych stosowanych w raportach ministerialnych²⁹. Dla większej jednak precyzji uzupełniona zostaje definicja czynu głównego wyraźnie odnosząca się do przypadku kumulatywnej kwalifikacji czynu. Jeżeli skazano sprawcę za czyn wyczerpujący znamiona więcej niż jednego przestępstwa (kumulatywny zbieg przepisów ustawy – art. 11 § 2 k.k.), jako czyn główny przyjmuje się ten fragment czynu, który wyczerpuje znamiona przestępstwa zagrożonego karą najsurowszą. Jeżeli zagrożenie karą jest jednakowe, bierze się pod uwagę ten fragment czynu, który wyczerpuje znamiona przestępstwa najlepiej charakteryzującego cel albo działanie sprawcy. Rezygnacja z kryterium czynu społecznie bardziej szkodliwego w sytuacji, gdy kary zostały orzeczone w tym samym wymiarze, podyktowana jest założeniem, że ustawowe zagrożenie karą jest pochodną oceny szkodliwości określonego czynu zabronionego przez prawodawcę, a skoro kary za konkretne czyny nie zostały zróżnicowane w procesie stosowania prawa, ocena społecznej szkodliwości dla statystyki wydaje się kryterium zbyt dowolnym.

Na podstawie wykresu 6 dostrzec można, że najczęściej występującą w badanych sprawach kwalifikacją prawną w wyrokach skazujących jest czyn dotyczący uchylania się od alimentów, narażając przy tym osobę uprawnioną na brak możliwości zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych (art. 209 § 1a k.k.). Kwalifikacja ta wystąpiła w 35 sprawach, co stanowiło 16,9% wszystkich badanych spraw. Nieco mniej spraw miało kwalifikację prawną w wyrokach skazujących odnoszącą się do uchylania od alimentów (art. 209 § 1 k.k.), gdyż ta kwalifikacja była w co 10 badanej sprawie (10,1%), przy czym spraw tych było 21. Zbliżona częstotliwość pojawiała się w odniesieniu do kradzieży (art. 278 § 1 k.k.), gdyż spraw z tą kwalifikacją prawną było 19 (9,2%). Podobnie wyglądało to w odniesieniu do czynu dotyczącego prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego (art. 178a § 1 k.k.) oraz ponownego prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego (art. 178a § 4 k.k.). W przypadku obydwu tych kwalifikacji prawnych spraw było po 18, co stanowiło po 8,7% wszystkich badanych spraw. Zdecydowanie rzadziej w analizowanych sprawach pojawiało się oszustwo (art. 286 § 1 k.k.), gdyż spraw z tą kwalifikacją prawną było 12, stanowiąc 5,8% badanych spraw.

Dość sporadycznie występowały kwalifikacje prawne odnoszące się do: brania udziału w bójce lub pobiciu (art. 158 § 1 k.k.), gdyż spraw takich było 8 (3,9%), a także nielegalnego posiadania środków odurzających lub substancji psychotropowych w znacznej ilości (art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii³⁰), ponieważ ta

²⁹ Czyn główny – w opracowaniu danych przyjęto, że jeżeli oskarżonego skazano za dwa lub więcej czynów, w statystyce ujmuje się tylko skazanie za jeden czyn, mianowicie za przestępstwo zagrożone wyższą karą; jeżeli sankcje są równe, bierze się pod uwagę przestępstwo, za które wymierzono wyższą karę, a gdy kary zostały orzeczone w tym samym wymiarze – skazanie za czyn społecznie bardziej szkodliwy.

³⁰ Obecnie tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 2050 – dalej u.p.n.

kwalfikacja pojawiała się w 7 analizowanych sprawach (3,4%). Równie rzadko występującym czynem w analizowanych przypadkach była kradzież z włamaniem (art. 279 § 1 k.k.) oraz naruszenie zakazu sądowego (art. 244 k.k.) – po 5 spraw (2,9%). Na dalszych miejscach uplasowały się kwalifikacje prawne dotyczące: znęcania się (art. 207 § 1 k.k.), spowodowania średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.) – po 5 spraw (2,4%), jak również wprowadzenia do obrotu środków odurzających w znacznej ilości (art. 56 ust. 3 u.p.n.) – 4 sprawy (1,9%) oraz naruszenia integralności rzeczy (art. 288 § 1 k.k.) – 3 sprawy (1,5%).

Incydentalnie w analizowanych sprawach występowały takie czyny karalne, jak m.in.: spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 156 § 1 k.k.); sprowadzenie niebezpieczeństwa katastrofy (art. 174 § 1 k.k.); kradzież jako wypadek mniejszej wagi (art. 278 § 1 i 3 k.k.); zabór pojazdu w celu krótkotrwałego użycia (art. 289 § 1 k.k.); kradzież leśna (art. 290 § 1 k.k.); paserstwo (art. 291 § 1 k.k.); narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 160 § 1 k.k.); prowadzenie pojazdu mechanicznego bez uprawnień (art. 180a k.k.); uporczywe nękanie (art. 190a § 1 k.k.); spowodowanie lekkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 2 k.k.); groźba karalna (art. 190 § 1 k.k.); doprowadzenie osoby do poddania się innej czynności seksualnej (art. 197 § 2 k.k.); naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej (art. 222 § 1 k.k.); zakłócanie działania sieci (art. 254a k.k.); podrabianie dokumentów (art. 270 § 1 k.k.); poświadczenie nieprawdy (art. 271 § 1 k.k.); kradzież energii lub karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego (art. 278 § 5 k.k.); przywłaszczenie (art. 284 § 1 k.k.); wypadek mniejszej wagi przy oszustwie (art. 286 § 3 k.k.); oszustwo kapitałowe (art. 297 § 1 k.k.); udaremnienie egzekucji na szkodę wierzyciela (art. 300 § 2 k.k.); znęcanie się nad zwierzęciem (art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt³¹); nielegalne prowadzenie gier hazardowych (art. 107 § 1 ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy³²); nieujawnienie przedmiotu lub podstawy opodatkowania (art. 54 § 1 k.k.s.); niszczenie lub uszkodzenie zabytku (art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami³³); użytkowanie obiektu niezgodnie z przepisami (art. 91a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane³⁴); nieskładanie sprawozdań finansowych (art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości³⁵); wypadek mniejszej wagi przy nielegalnym posiadaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych w znacznej ilości (art. 62 ust. 3 u.p.n.); udzielanie oraz ułatwianie albo nakłanianie do użycia środka odurzającego w celu osiągnięcia korzyści (art. 59 ust. 1 u.p.n.); wypadek mniejszej wagi przy udzielaniu

³¹ Obecnie tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 638.

³² Obecnie tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 408 – dalej k.k.s.

³³ Obecnie tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 710.

³⁴ Obecnie tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 1333 ze zm.

³⁵ Obecnie tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 217.

oraz ułatwianiu albo nakłanianiu do użycia środka odurzającego w celu osiągnięcia korzyści (art. 59 ust. 3 u.p.n.).

Z powyższego widać zatem, że skazani najczęściej odbywali karę w SDE za uchylenie się od alimentów, narażając przy tym osobę uprawnioną na brak możliwości zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych; kradzież; prowadzenie pojazdów w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego; ponowne prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Zdecydowanie rzadziej w przeprowadzonych badaniach występowały m.in.: oszustwo, udział w bójce i pobiciu, kradzież z włamaniem, naruszenie zakazu sądowego, znęcanie się, spowodowanie średniego uszczerbku na zdrowiu, obrót środkami odurzającymi. Zestawiając te wyniki z danymi z badań wcześniej przeprowadzanych (dotyczących lat 2013–2017), najogólniej widać, że nieznacznej zmianie uległa struktura kwalifikacji prawnych czynów głównych.

Chcąc ukazać pełnię skali bezprawia stanowiącego podstawę skazania osób odbywających karę w SDE, nakreślony zostanie kolejny wymiar, uwzględniający – co sygnalizowano – liczbę i rodzaje naruszonych przepisów karnych, co szczegółowo prezentuje wykres 7. Na jego podstawie widać, że najliczniej występującym przepisem stanowiącym podstawę skazania – podobnie jak w analizie powyżej obejmującej czyny główne – jest uchylenie się od alimentów z narażeniem osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, których w analizowanych sprawach było 35, co stanowiło blisko 14% wszystkich naruszonych przepisów. Na drugim miejscu – uchylenie się od alimentów, gdzie liczba tych naruszeń wynosiła 27 (10,7%). Nieco mniejsza liczba naruszeń była w przypadkach: prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego oraz ponowne prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, kradzież – po 21 (8,3%). Na kolejnym miejscu znalazło się oszustwo, gdyż czynów tych było 12 (4,8%). Zdecydowanie mniej było przepisów kryminalizujących nielegalne posiadanie środków odurzających lub substancji psychotropowych w znacznej ilości oraz branie udziału w bójce lub pobiciu – po 8 (po 3,2%), a także znęcanie się, naruszenie zakazu sądowego, kradzież z włamaniem – po 6 (po 2,4%). Niewielka liczba obejmowała naruszenie przepisów karnych opisujących znamiona przestępstw: spowodowania lekkiego uszczerbku na zdrowiu (5); groźby karalnej (4); wprowadzenia do obrotu środków odurzających w znacznej ilości; naruszenia integralności rzeczy; podrabiania dokumentów; znieważania funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej; prowadzenia pojazdu mechanicznego bez uprawnień; spowodowania lekkiego uszczerbku na zdrowiu i oszustwa kapitałowego (po 3).

Uwzględniając kryterium orzeczonej kary, zauważalne jest, że w połowie badanych spraw skazani ubiegający się o odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE mieli pojedynczą karę pozbawienia wolności, gdyż było ich – 106 (51%). Na drugim miejscu znalazła się kara łączna pozbawienia wolności – 13 spraw (6,3%). W dalszej kolejności znajdowała się zastępcza

kara pozbawienia wolności za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe – 8 spraw (3,8%). Za incydentalne należy uznać występowanie w badanych sprawach tych, w których orzeczenia dotyczyły 2 lub więcej niepodlegających łączeniu kar pozbawienia wolności – 3 (1,4%), jak również kary pozbawienia wolności połączonej z karą ograniczenia wolności (art. 37b k.k.) – 2 (1%) oraz kary łącznej pozbawienia wolności połączonej z karą łączną ograniczenia wolności (art. 87 § 2 k.k.) – 1 (0,5%) (zob. wykres 8).

Kolejny, przyjęty wymiar analiz odnosił się do kwestii **procesowo-wykonawczych** obrazujących sposób funkcjonowania i efektywność SDE. Za pierwszy, a zarazem podstawowy element tego wymiaru uznano rodzaj sądu wydającego postanowienie o udzielenie zezwolenia na odbycie kary w SDE. W zdecydowanej większości, by nie rzec niemal we wszystkich badanych sprawach, postanowienia o udzielenie zezwolenia na odbycie kary w SDE wydały sądy okręgowe – 205 spraw (99%). Rzadko postanowienie to wydawane było przez sądy apelacyjne – 2 sprawy (1%). Analizując natomiast kwestię wnoszonych zażaleń, należy stwierdzić, że mają one charakter sporadyczny. W badanych sprawach wystąpiły dwa takie przypadki, z których jeden wniesiony został przez prokuratora, drugi przez obrońcę skazanego. W obydwu zażaleniach podnoszono błąd w ustaleniach faktycznych, polegających – w przypadku jednej sprawy – na tym, że założono, iż odbywanie pozostałej części kary w SDE będzie wystarczające do osiągnięcia celów kary, lecz ocena postawy, zachowania oraz właściwości osobistych wskazuje na konieczność kontynuowania odbywania kary w warunkach dotychczasowych. W drugiej zaś podnoszono, że odbywanie kary w SDE nie zrealizuje jej celów, a ustalenia wskazują na rzecz przeciwną. Ponadto uznano skazanego za osobę zdemoralizowaną i „wrogo nastawioną do porządku prawnego”. Kolejną podnoszoną kwestią było niewyciągnięcie wniosków z odbywania zastępczej kary pozbawienia wolności przez skazanego. Dodatkowo wskazano naruszenie prawa procesowego.

Dokonując oglądu postanowień zezwalających na odbywanie kary pozbawienia wolności z uwzględnieniem długości wykonywanej kary, należy zauważyć, że najczęściej wykonywana kara obejmowała okres do 6 miesięcy, gdyż wymiar ten występował w co 5 badanej sprawie (19,2%). Z nieznacznie mniejszą częstotliwością pojawiał się wymiar do 4 miesięcy (18,3%), a także do 3 miesięcy (15,4%). W co 10 badanej sprawie długość wykonywanej kary wynosiła do 5 miesięcy (10,6%). Wymiary powyżej pół roku do roku kształtowały się w przedziale od 0,5% do 9,1% spraw (szerzej zob. wykres 9). W świetle danych zauważalne jest zatem, że wymiar wykonywanej kary objętej SDE zasadniczo mieści się w przedziale 3–6 miesięcy, co pokazuje, że pomimo wprowadzonej nowelizacji przepisów SDE funkcjonuje głównie jako system wykonywania kary krótkoterminowej (w wymiarze do 6 miesięcy).

Patrząc natomiast na podmiot występujący z wnioskiem o odbywanie kary, widać, że najczęściej jest nim skazany, gdyż sytuacja taka miała miejsce w trzech na cztery badane sprawy (75%). Zdecydowanie rzadziej z inicjatywą tą występuje obrońca skazanego (24,5%), a także

niezbyt często aktywność ta pojawia się w przypadku dyrektora zakładu karnego (16,8%)³⁶. W badanych sprawach nie podejmował tej aktywności ani kurator sądowy, ani prokurator. Ponadto wyraźnie zarysowuje się tendencja niekorzystania z obrońcy przez skazanych występujących z wnioskiem o odbywanie kary w SDE, gdyż z pomocy tej korzystano w co trzeciej badanej sprawie (32,2%). Uwzględniając zaś sposób ustanowienia obrońcy, widać, że najczęściej jest on z wyboru, gdyż ta forma pojawiła się w przypadku 57 spraw, w pozostałych sprawach (10) obrońca był z urzędu.

Następnym aspektem uwzględnionym w wymiarze **procesowo-wykonawczym** jest długość trwania postępowania odnoszącego się do wydania prawomocnego postanowienia na odbywanie kary w SDE. Na podstawie przeprowadzonych badań widać, że wskazane postępowania trwają najczęściej do 2 miesięcy (41,8%). W znaczącej części badanych spraw postępowanie trwało krócej, bo do 1 miesiąca (28,4%). W co 5 badanej sprawie postępowanie trwało natomiast do 3 miesięcy (20,7%). Za sporadyczne można uznać postępowania trwające dłużej, gdyż udział spraw, w których postępowanie trwało do 4 miesięcy, wynosił – 5,8%; do 5 miesięcy – 1,9%; do 6 miesięcy – 1% i powyżej pół roku – 0,5% (zob. wykres 10). W tym kontekście zauważalne jest, że postępowania dotyczące zezwolenia na odbywanie kary w SDE rozpatrywane są szybko, bez opieszałości, gdyż zdecydowana większość z nich jest wydawana w przedziale od poniżej miesiąca do 2 miesięcy (70,2%). Wskazuje to zatem na dużą efektywność tego systemu. Zasygnalizowana sprawność wydaje się jeszcze bardziej widoczna, jeśli dane te zestawimy z wynikami z badania zrealizowanego wcześniej, dotyczącego lat 2013–2017, w którym również postępowanie trwało najczęściej od poniżej miesiąca do 2 miesięcy (37,2%), a odsetek spraw z bardzo krótkim okresem przebiegu postępowania, bo trwającym do 1 miesiąca, wynosił 26,5%. Takie ujęcie pokazuje nieco wyższą efektywność działalności systemu w ostatnich latach, co może wskazywać na jego sukcesywne ugruntowanie w praktyce, *eo ipso* coraz częstsze jego stosowanie.

Ostatnim aspektem przyjętym w badaniach był **wymiar merytoryczny**, obejmujący m.in. analizę rodzaju przesłanek podawanych przez sądy w części motywacyjnej postanowień. Na podstawie zrealizowanych badań wyłania się obraz, w którym sąd najczęściej w uzasadnieniach postanowień stwierdzających zasadność wniosku o udzielenie zezwolenia na odbycie kary w SDE określał przesłankę ogólną, mówiącą, że odbywanie kary we wspomnianym systemie jest wystarczające do osiągnięcia celów kary (96,2%). Ze zbliżoną częstotliwością wskazywano w uzasadnieniach postanowień kolejną przesłankę ogólną, w której stwierdza się, że skazany ma określone miejsce stałego pobytu (91,3%). W dalszej kolejności sądy wymieniały w uzasadnieniach postanowień: istnienie zgody, o której mowa w art. 43h § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy³⁷, wyrażonej przez osoby pełnoletnie

³⁶ Należy w tym miejscu zaznaczyć, że odsetki nie sumują się do 100, gdyż pytanie było wielokrotnego wyboru.

³⁷ Obecnie tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 53 ze zm.

zamieszkujące wspólnie ze skazanym (87%); orzeczenie w stosunku do skazanego kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej roku (81,3%), a także brak przeszkód w warunkach technicznych do odbywania kary pozbawienia wolności w SDE, o których mowa w art. 43h § 1 k.k.w. (81,3%). Zdecydowanie najrzadziej wśród wymienianych przesłanek ogólnych sądy wskazywały niepojawienie się warunków przewidzianych w art. 64 § 2 k.k. (59,6%). Należy w tym miejscu zaznaczyć, że w żadnej z badanych spraw nie wskazano przesłanki ogólnej mówiącej, że pomimo braku zgody, o której mowa w art. 43h § 3 k.k.w., wykonanie kary w systemie dozoru elektronicznego nie wiąże się z nadmiernymi trudnościami dla osoby, która tej zgody nie wyraziła, i narusza jej prywatność (zob. wykres 11). W tym kontekście widać zatem, że sądy w uzasadnieniach postanowień wskazują najczęściej te przesłanki ogólne, które wynikają *de facto* z uregulowań prawnych. Stąd też wymiar ten eksponuje zasadniczo zakres spełniania zarówno warunków formalnych, jak i merytorycznych przy rozpatrywaniu wniosków o SDE. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że odbywanie kary w tym systemie powinno realizować cele kary, zarówno prewencji indywidualnej, jak i generalnej, kształtując – na co zwracali uwagę m.in. autorzy niniejszego raportu przy okazji wcześniejszych badań – pożądane postawy społeczne oraz świadomość prawną społeczeństwa³⁸. Jednakże w uzasadnieniach postanowień dotyczących udzielenia bądź odmowy udzielenia zezwolenia na odbywanie kary w SDE sądy określają szerszy zakres czynników stanowiących przesłanki szczególne zastosowania SDE³⁹. Wśród uwzględnianych czynników są: postawa, zachowanie, stopień demoralizacji, bezpieczeństwo oraz inne uwarunkowania mogące zapobiec popełnieniu przestępstwa, które łącznie ujmowane są jako „warunki szczególne” pozwalające na zastosowanie SDE⁴⁰. Rodzaje i zakres wspomnianych czynników pojawiający się w uzasadnieniach postanowień prezentuje wykaz 1.

Dokonując oglądu sytuacji skazanych, którzy otrzymali zezwolenie na odbywanie kary w SDE, zauważalne jest, że połowa z nich rozpoczęła już odbywanie kary (50,5%), jak również blisko połowa jej nie rozpoczęła (49,5%). W odniesieniu do skazanych, którzy **nie rozpoczęli jeszcze odbywania kary**, sądy spośród przesłanek szczególnych w uzasadnieniach postanowień uznających zasadność wniosku o odbywanie kary w SDE wskazywały najczęściej na kwestie bezpieczeństwa i stopnia demoralizacji, co pojawiało się w 42 sprawach (40%). W co 4 badanej sprawie, w której skazany nie rozpoczął odbywania kary (25,7%), wymieniano ze wspomnianych przesłanek stopień demoralizacji (27 spraw). Z porównywalną częstotliwością wskazywano względy bezpieczeństwa i stopień demoralizacji, a także inne szczególne okoliczności, które nie przemawiają za osadzeniem skazanego w zakładzie karnym (22,9%, 24 sprawy). Zdecydowanie rzadziej i raczej incydentalnie w uzasadnieniach postanowień pojawiały się przesłanki szczególne dotyczące: względów bezpieczeństwa oraz

³⁸ T. Przesławski (red.), M. Sopiński, E. Stachowska, *Analiza...*, s. 76.

³⁹ T. Przesławski (red.), M. Sopiński, E. Stachowska, *Analiza...*, s. 76.

⁴⁰ T. Przesławski (red.), M. Sopiński, E. Stachowska, *Analiza...*, s. 76–77.

innych szczególnych okoliczności, które nie przemawiają za potrzebą osadzenia skazanego w zakładzie karnym, co stwierdzono w 6 sprawach (5,7%); a dalej stopnia demoralizacji oraz innych szczególnych okoliczności, które nie przemawiają za potrzebą osadzenia skazanego w zakładzie karnym – 4 sprawy (3,8%); względów bezpieczeństwa – 1 (1%); innych szczególnych okoliczności, które nie przemawiają za potrzebą osadzenia skazanego w zakładzie karnym 1 (1%) (zob. wykres 12).

Obok przywołanych przesłanek wynikających z regulacji ustawowych pojawiają się – choć sporadycznie – inne kwestie wskazywane przez sądy, wśród których były wymieniane całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych odnoszących się do osoby skazanej oraz jej właściwości. Ponadto odnoszono się do świadczenia pracy dorywczej, samodzielnego zamieszkiwania, stosowania się do orzeczonych środków karnych, częściowego regulowania zobowiązań alimentacyjnych, nienadużywania alkoholu, posiadania pozytywnej opinii sąsiedzkiej, a także braku toczących się postępowań karnych, poprawnego wykonywania wcześniej orzeczonej kary ograniczenia wolności. Co więcej, zaznaczano kwestie środowiskowe, jak chociażby: niepodejmowanie niewłaściwych relacji środowiskowych, brak zachowań agresywnych wobec rodziny czy brak zastrzeżeń do zachowania wobec sąsiadów. Jednocześnie odwoływano się również do kategorii i sformułowań ogólnych nawiązujących do kryteriów ustawowych, jak chociażby postawa i zachowanie czy poprawne zachowanie (zob. wykaz 2). Rekapitułując, zauważalne jest wskazywanie przez sądy głównie przesłanek szczególnych zawartych w regulacjach ustawowych, choć pojawiają się odniesienia do nieco szerszego kontekstu, które jednak wyraźnie korespondują z kryteriami ustawowymi. Całość pokazuje, że uzasadnienia formułowane są w trybie dość schematycznym, bazującym na kryteriach ustawodawcy.

Patrząc natomiast na uzasadnienia postanowień uznających zasadność wniosku wśród skazanych, którzy **rozpoczęli już odbywanie kary**, sądy z przesłanek szczególnych najczęściej wskazywały zarówno dotychczasową postawę oraz zachowanie skazanego (77,1%), co w liczbach bezwzględnych wynosiło – 81. Zdecydowanie rzadziej sądy ujmowały w uzasadnieniach postanowień kwestie wyłącznie dotychczasowego zachowania skazanego, które pojawiało się przypadku 16 spraw (15,2%). Dość sporadycznie sądy w uzasadnieniach powoływały się na aspekt dotychczasowej postawy, co wystąpiło w 5 sprawach (4,8%). W sytuacji gdy sądy w uzasadnieniach postanowień powoływały się na **postawę skazanego** przebywającego w zakładzie karnym, uwzględniano – wprawdzie incydentalnie – nieco szerszy kontekst, a dokładniej czynniki odwołujące się m.in. do dobrego zachowania skazanego w izolacji, niesprawiania problemów wychowawczych, niekaralności dyscyplinarnej, nieuczestniczenia w podkulturze przestępczej, deklarowanie krytycznego stosunku do popełnionego czynu, ale również gotowość podjęcia pracy. Podobną tendencję można zauważyć, gdy sądy w uzasadnieniach wspomnianych wniosków odwoływały się w ocenie do dotychczasowego **zachowania skazanego**. Wśród czynników pojawiających się w tych uzasadnieniach podkreślano m.in. dobre

lub właściwe zachowanie skazanego w izolacji, zachowanie wobec przełożonych niebudzące zastrzeżeń bądź regulaminowe, brak karalności dyscyplinarnej, nagradzanie, nieuczestniczenie w podkulturze przestępczej, krytyczny stosunek do popełnionego czynu, podejmowanie pracy społecznej bądź deklarowanie zainteresowania podjęciem pracy, przestrzeganie norm i reguł porządku wewnętrznego oraz regulaminu wykonywania kary pozbawienia wolność, poprawne funkcjonowanie wśród osadzonych oraz brak konfliktowości z nimi, niesprawianie problemów wychowawczych, prezentowanie niskiego poziom demoralizacji (szerzej zob. wykaz 3). W przypadku powoływania się na łączne ujęcie dotychczasowej postawy i zachowania skazanego sądy czasami wymieniały uwarunkowania mające charakter uszczegółwiający, wśród których pojawiały się najogólniej zbliżone określenia do wcześniej wymienionych, jak chociażby: pozytywna opinia, postawa regulaminowa, właściwa postawa wobec przełożonych, właściwe funkcjonowanie bądź zachowanie, niekaralność regulaminowa, niestwarzanie problemów wychowawczych i porządkowych, niestosowanie środków przymusu bezpośredniego, brak zdarzeń autoagresywnych, podejmowanie pracy, brak przynależności do podkultury więziennej, uczestnictwo w terapii antyalkoholowej, krytyczny stosunek do popełnionego czynu, samodzielne stawienie się do zakładu karnego. Zdarzały się również określenia nieco bardziej wstrzemięźliwe, jak: zachowanie umiarkowane, umiarkowana opinia, staranie się przestrzegania regulaminu (szerzej zob. wykaz 4).

Dopełnieniem tego wymiaru są stanowiska przedstawicieli administracji zakładu karnego oraz prokuratury. W zdecydowanej większości tych spraw przedstawiciele zakładu karnego popierali wniosek (70,7%), gdzie spraw tych było – 70. W pozostałych przypadkach stanowisko to było – co oczywiste – negatywne. W przypadku stanowiska prokuratury w blisko połowie przypadków (48,8%, 100 spraw) popierali oni wniosek. W co 10 sprawie (10,2%) prokurator sprzeciwiał się wnioskowi o odbywanie kary w SDE (21 spraw), a w 84 sprawach pozostawiono decyzję sądowi (41%).

Sąd penitencjarny może nałożyć na skazanego obowiązki o charakterze probacyjnym, które wskazywane są bądź z urzędu, bądź na wniosek prokuratora. W zdecydowanej większości badanych spraw (86,1%, 179 spraw) obowiązki określone w art. 72 k.k. zostały nałożone. Zasadniczo obowiązki te były nakładane na wniosek prokuratora (98,3%, 176 spraw), sporadycznie z inicjatywy sądu (1,1%, 2 sprawy). W żadnej z badanych spraw o obowiązki te nie wnioskował kurator zawodowy.

Do wnioskowanych obowiązków należało m.in. poszukiwanie i wykonywanie pracy zarobkowej, powstrzymanie się od nadużywania alkoholu bądź zażywania środków odurzających i psychotropowych, ewentualnie kontynuowanie terapii uzależnień lub leczenia odwykowego; przestrzeganie porządku prawnego oraz zasad współżycia społecznego; wykonywanie obowiązku alimentacyjnego; informowanie kuratora o przebiegu okresu próby.

2.4.2. Wnioski o odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego – rozpatrzone odmownie

Kolejna część zrealizowanych badań odnosiła się do wniosków o odbywanie kary w SDE rozpatrzonych odmownie, które analizowano – podobnie jak w części pierwszej – w czterech wymiarach (**socjodemograficznym, penitencjarno-karnym, procesowo-wykonawczym i merytorycznym**). Pierwszy z wymienionych wymiarów kształtuje się analogicznie do części dotyczącej wniosków o odbycie kary w SDE pozytywnie rozpatrzonych, gdyż zdecydowaną większość skazanych stanowili mężczyźni, których było 191 (95%), zaś kobiet – 5 (5%). Struktura wieku pokazuje najogólniej zbliżone tendencje do tych wykazanych w odniesieniu do wniosków pozytywnych. Mediana wieku wynosiła 37 lat. Dominującą grupą wiekową w badanych sprawach byli – co względnie oczywiste – skazani w wieku 30–39 lat, gdyż ich udział wynosił 40,6%, co w liczbach bezwzględnych wyniosło 80. W co czwartej badanej sprawie skazani byli w wieku 40–49 lat (25,4%), gdzie spraw tych było 50. Nieco mniejszy odsetek stanowiły sprawy, w których skazani byli bardzo młodzi, w wieku 20–29 lat. Ich udział wynosił bowiem 19,3% (38 spraw). Najmniejszą grupą wiekową byli skazani w wieku 60 lat i więcej, gdyż stanowiły one – 5,1% (10) (szerzej zob. wykres 13). Ponownie przywołując wyniki dotyczące badań z lat 2013–2017, widać zbliżone tendencje, szczególnie w odniesieniu do dominującej grupy wiekowej. Pewną różnicą jest nieco wyższy odsetek skazanych w wieku 40–49 lat w bieżących badaniach w porównaniu z badaniami wcześniejszymi, w których grupa ta stanowiła 29,3%, a także większy udział ludzi bardzo młodych⁴¹.

Dokonując oglądu wymiaru **penitencjarno-karnego**, należy zauważyć – w najogólniejszym zarysie – zbliżone tendencje jak w przypadku wniosków o SDE pozytywnie rozpatrzonych. Patrząc bowiem na rok wydania prawomocnego orzeczenia skazującego, widać, że orzeczenia te zostały wydane w ostatnich kilku latach. W blisko połowie analizowanych spraw (42,2%) orzeczenie to zostało wydane w 2019 r. W liczbach bezwzględnych było ich 84. Odsetek spraw, w których orzeczenia te wydane zostały w 2018 r. wynosił – 32,2% (64 sprawy). Na kolejnym miejscu znalazły się sprawy, w których orzeczenia wydane zostały w 2017 r., gdyż stanowiły one 12,1% (24 sprawy). Zdecydowanie mniej było spraw z wydanymi prawomocnymi orzeczeniami w 2016 r. – 13 (6,5%), a także w latach 2015 i 2014 – po 4 sprawy (po 2%). Sporadycznie w analizowanych sprawach występowały przypadki wydania prawomocnego orzeczenia w latach 2000–2013 (szerzej zob. wykres 14). Podsumowując, w przypadku spraw dotyczących wniosków o SDE odmownie rozpatrzonych dostrzegalne jest, że największy w nich udział miały te, w których prawomocne orzeczenia skazujące wydane zostały w 2019 r., czyli w ostatnim roku obejmującym niniejsze badanie. Zestawiając to z badaniami wcześniej przeprowadzonymi (dotyczącymi lat 2013–2017), widoczna była analogiczna tendencja, gdyż największy udział spraw odnosił się do 2017 r. Porównując natomiast otrzymane wyniki

⁴¹ Por. T. Przesławski (red.), M. Sopiński, E. Stachowska, *Analiza...*, s. 59–60.

z tymi dotyczącymi wniosków o SDE pozytywnie rozpatrzonymi, zauważalne jest, że wśród nich dominowały sprawy, w których prawomocne orzeczenia skazujące wydane zostały w 2018 r. Uwzględnivszy natomiast instancję wydającą omawiane powyżej prawomocne orzeczenie skazujące, należy zwrócić uwagę, że w zdecydowanej większości badanych spraw orzeczenia te były wydane przez sądy rejonowe (98,5%, 198 spraw). W pozostałych kilku sprawach orzeczenia wydane zostały zaś przez sądy okręgowe (1,5%).

Kolejnym elementem wymiaru penitencjarno-karnego jest aspekt wcześniejszego zawieszenia kary. W analizowanych aktach dotyczących odmownego rozpatrzenia wniosków o odbycie kary w SDE wspomniane zawieszenie wystąpiło w 44 sprawach (22,4%). Decyzję w tej kwestii wydawały sądy rejonowe. W pozostałych sprawach (152) wcześniejszego zawieszenia kary nie było.

Kwalifikacja prawna czynu, szczegółowo przedstawiona na wykresie 15 pokazuje, że dominującymi czynami w analizowanych sprawach były: ponowne prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego (art. 178a § 4 k.k.) – 24 sprawy (12,2%), jak również uchylanie się od alimentów z narażeniem osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych (art. 209 § 1a k.k.) oraz kradzież z włamaniem (art. 279 § 1 k.k.) – po 21 spraw, stanowiąc po 10,7% badanych w tej części spraw. Na kolejnym miejscu pod względem częstotliwości występowania znalazło się oszustwo (art. 286 § 1 k.k.) – 16 spraw (8,2%). W dalszej kolejności: uchylanie się od alimentów (art. 209 § 1 k.k.), których było – 14 (7,1%), znęcanie się (art. 207 § 1 k.k.) oraz kradzież (art. 278 § 1 k.k.), stanowiących odpowiednio: 13 spraw (6,6%) i 10 spraw (5,1%). Ze zdecydowanie mniejszą częstotliwością występowały czyny dotyczące: nielegalnego posiadania środków odurzających lub substancji psychotropowych (art 62 ust. 1 u.p.n.), których było – 9 (4,6%), a także naruszenie zakazu sądowego (art. 244 k.k.) – 6 (3,1%) oraz rozboju (art. 280 § 1 k.k.), groźby karalnej (art. 190 § 1 k.k.), spowodowanie średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.), brania udziału w bójce lub pobiciu (art. 158 § 1 k.k.), kradzieży energii lub karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego (art. 278 § 5 k.k.), gdzie ich liczba wynosiła po 4 (po 2%). Znikomy udział miały czyny karalne, jak chociażby: kradzież rozbójnicza (art. 281 k.k.), przywłaszczenie rzeczy powierzonej (art. 284 § 2 k.k.), naruszenie integralności rzeczy (art. 288 § 1 k.k.) – po 3 sprawy (1,5%).

Za sporadyczne natomiast uznać należy takie czyny, jak: fałszywe zawiadomienie o zagrożeniu instytucji użyteczności publicznej (art. 224a k.k.), znieważanie funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej (art. 226 § 1 k.k.), spowodowanie lekkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 2 k.k.), naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej (art. 222 § 1 k.k.), zabór pojazdu w celu krótkotrwałego użycia (art. 289 § 1 k.k.), udzielanie oraz ułatwianie albo nakłanianie do użycia środka odurzającego w celu osiągnięcia korzyści (art. 59 u.p.n.), ponieważ ich liczba wynosiła po 2 (1%). Jednostkowo występowały w badanym zbiorze akt następujące czyny: używanie

przemocy lub groźby w celu wywarcia wpływu na uczestnika postępowania (art. 245 k.k.), ucieczka przed pościgiem prowadzonym przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego (art. 178b k.k.), nadużycia przy przebiegu wyborów (art. 248 k.k.); czerpanie zysku z cudzego nierządu (art. 204 § 1 k.k.); kradzież jako wypadek mniejszej wagi (art. 278 § 1 i 3 k.k.); kradzież z włamaniem jako wypadek mniejszej wagi (art. 279 § 1, art. 283, art. 64 § 1 k.k.); narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 160 § 1 k.k.); paserstwo (art. 291 § 1 k.k.); wypadek mniejszej wagi przy przywłaszczeniu rzeczy (art. 284 § 3 k.k.); uporczywe nękanie (art. 190a § 1 k.k.), spowodowanie wypadku w komunikacji (art. 177 § 1 k.k.); nielegalne posiadanie środków odurzających lub substancji psychotropowych w znacznej ilości (art. 62 ust. 2 u.p.n.), wejście w posiadanie zwierzyny nie będąc uprawnionym do polowania (art. 53 pkt 6 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie⁴²); nielegalne wytwarzanie, przetwarzanie albo przerób środków odurzających (art. 53 ust. 1 u.p.n.).

Nakreślając obraz, a dokładniej skalę bezprawia będącego podstawą skazania osób wnioskujących o odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE, można uszczegółowiająco uwzględnić liczbę i rodzaje przepisów karnych stanowiących podstawę skazania. Ten wymiar prezentuje wykres 16, z którego wynika, że najczęściej naruszonymi przepisami przez skazanych są: po pierwsze – ponowne prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego (art. 178a § 4 k.k.), których w analizowanych sprawach było 24 (9,4%), po drugie uchylanie się od alimentów z narażeniem osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych (art. 209 § 1a k.k.), gdzie w liczbach bezwzględnych kształtowało się to następująco – 22 (8,6%), po trzecie kradzież z włamaniem (art. 279 § 1 k.k.) – 21 spraw (8,2%).

W dalszej kolejności w ujęciu tym znalazły się naruszenia przepisów dotyczące: uchylania się od alimentów (art. 209 § 1 k.k.), znęcania się (art. 207 § 1 k.k.), oszustwa (art. 286 § 1 k.k.) oraz kradzieży (art. 278 § 1 k.k.), których liczba wynosiła – po 15 (po 5,9%), a także naruszenie zakazu sądowego (art. 244 k.k.), których było 13 (5,1%). Znacznie rzadziej naruszonymi przepisami było: nielegalne posiadanie środków odurzających lub substancji psychotropowych (art. 62 ust 1 u.p.n.) oraz groźby karalne (art. 190 § 1 k.k.), których liczba wynosiła odpowiednio: 10 (3,9%) i 9 (3,5%), jak również branie udziału w bójce lub pobiciu (art. 158 § 1 k.k.) oraz prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego (art. 178a § 1 k.k.), ponieważ ich liczba wynosiła – 7 (2,7%). Za nieliczne uznać należy naruszenia przepisów dotyczące: znieważenia funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej (art. 226 § 1 k.k.), których było 6 (2,3%), ale również: kradzieży energii lub karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego (art. 278 § 1 i 5 k.k.); spowodowanie średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.), gdyż było ich – po

⁴² Obecnie tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 1683 ze zm.

5 (2%). Równie niewielka liczba naruszonych przepisów odnosiła się do: przywłaszczenia rzeczy powierzonej (art. 284 § 2 k.k.), kradzieży jako wypadku mniejszej wagi (art. 278 § 1 i 3 k.k.), rozboju (art. 280 § 1 k.k.), prowadzenia pojazdu mechanicznego bez uprawnień (art. 180a k.k.) – po 4 (1,6%).

Sporadycznie występowały naruszenia dotyczące m.in.: kradzieży rozbójniczej (art. 281 k.k.), naruszenia integralności rzeczy (art. 288 § 1 k.k.), oszustwa kapitałowego – po 3 (1,2%), jak również podrabiania dokumentów (art. 270 § 1 k.k.), naruszenia nietykalności cielesnej (art. 217 § 1 k.k.), fałszywego zawiadomienia o zagrożeniu instytucji użyteczności publicznej (art. 224a k.k.), udzielania oraz ułatwiania albo nakłaniania do użycia środka odurzającego w celu osiągnięcia korzyści (art. 59 u.p.n.). Jednostkowe były przypadki naruszenia m.in. takich przepisów jak: naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej (art. 222 § 1 k.k.), podejmowanie czynności zawodowych w stanie nietrzeźwym (art. 180 k.k.), nadużycia przy przebiegu wyborów (art. 248 k.k.), udział w zorganizowanej grupie przestępczej (art. 258 § 1 k.k.), czerpanie zysku z cudzego nierządu (art. 204 § 1 k.k.).

Z powyższych obydwu zestawień rysuje się obraz zbliżony w wymiarze dominujących czynów i naruszeń przepisów w analizowanych sprawach. Przywołane dane pokazują bowiem, że najczęściej naruszany był przepis dotyczący ponownego prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego (art. 178a § 4 k.k.), uchylanie się od alimentów z narażeniem osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych (art. 209 § 1a k.k.) oraz kradzież z włamaniem (art. 279 § 1 k.k.). Dalsze pozycje w zestawieniach ujawniają jednak zróżnicowanie skali przestępczości skazanych ubiegających o odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE.

Analizując natomiast rodzaj orzeczonej kary, widać, że większość skazanych ubiegających się o odbywanie kary w SDE miała orzeczoną pojedynczą karę pozbawienia wolności (67,7%, 136 spraw). Zdecydowanie rzadziej występowała zastępcza kara pozbawienia wolności za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe stanowiące formę wykonania kary ograniczenia wolności – 34 sprawy (16,9%). Na kolejnym miejscu pod względem udziału była kara łączna pozbawienia wolności – 9% (18 spraw). Znacznie mniej było spraw z orzeczeniami, w których podane były dwie lub więcej niepodlegających łączeniu kary pozbawienia wolności – 8 spraw (4%). Za sporadyczne należy uznać sprawy, w których orzeczono karę pozbawienia wolności połączoną z karą ograniczenia wolności (art. 37b k.k.) oraz zastępczą karę pozbawienia wolności za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe stanowiącą formę wykonania kary grzywny (zob. wykres 17).

Trzeci wymiar **procesowo-wykonawczy** uwzględniony w badaniach ujawnia, że zdecydowana większość postanowień odnoszących się do odmów udzielenia zezwolenia na odbycie kary w SDE była wydana przez sądy okręgowe (81,5%, 163 sprawy). Zdecydowanie rzadziej o odmowie w omawianej kwestii prawomocne postanowienia wydawały sądy

apelacyjne (18,5%, 37 sprawy). Do niewielkiej liczby spraw wnoszone było zażalenie, które składał skazany (19 spraw) bądź też jego obrońca (19 spraw). We wspomnianych zażaleniach podnoszono m.in. błąd w ustaleniach faktycznych, nieuwzględnienie sytuacji rodzinnej skazanego, chorobę dziecka, dotychczasowe zatrudnienie, kwestie zdrowotne, uzależnienia, niewykorzystanie danej wcześniej szansy w efekcie odbywania kary w SDE, trudną sytuację finansową (np. zaciągnięty dług).

Analizując natomiast długość wnioskowanej kary, która miałaby być odbywana w SDE, widać, że najczęściej skazani ubiegali się o wykonanie kary wynoszącej 12 miesięcy (23,5%, 47 spraw). Zbliżona była liczba spraw, w których wnioskowano o odbywanie kary wynoszącej 6 miesięcy (22%, 44 sprawy). W co 10 sprawie skazani wnioskowali o 8 miesięcy (10%) i 10 miesięcy (11%), co w liczbach bezwzględnych kształtowało się odpowiednio: 20 i 22 sprawy. Nieco rzadziej w analizowanych sprawach występowały wnioski dotyczące krótszego okresu odbywania kary w SDE, a mianowicie na okres 3–5 miesięcy, gdyż odsetek tych spraw wynosił od 6,5% do 7%. Wnioski dotyczące okresu jeszcze krótszego, a także dłuższego, bo wynoszącego powyżej 12 miesięcy, występowały dość sporadycznie, jedynie kilka spraw (szerzej zob. wykres 18). Ponownie, porównując uzyskane dane z wynikami z badań dotyczących lat 2013–2017, warto zwrócić uwagę na pewną koherencję dotyczącą długości wnioskowanej do wykonania kary przez skazanych w SDE. We wcześniejszych badaniach wnioskowano najczęściej również o wykonanie kary pozbawienia wolności w wysokościach 12 i 6 miesięcy⁴³. Sporadycznie także ubiegano się zarówno o krótszy okres 1–2 miesiące, jak i dłuższy, powyżej roku.

Najczęściej z wnioskami o odbywanie kary w SDE występuje skazany (81,7%) oraz jego obrońca (16,3%). Sporadycznie z wnioskiem występuje dyrektor zakładu karnego (3%) oraz sądowy kurator zawodowy (0,5%). W analizowanym wymiarze prokurator nie podejmował tej aktywności (zob. wykres 19). Warto w tym miejscu zaznaczyć, że zbliżone wyniki otrzymano w badaniach zrealizowanych wcześniej, dotyczących lat 2013–2017, w których nie tylko najczęściej z omawianym wnioskiem występował skazany bądź jego obrońca, ale również ukazujących zasadniczo pasywność prokuratorów oraz sądowych kuratorów zawodowych. Przy takim zestawieniu nieznacznie wyższą aktywność można zaobserwować w przypadku dyrektorów zakładów karnych, lecz różnice są na niewielkim poziomie, co nie uprawnia do formułowania daleko idących wniosków w tym zakresie. Zbliżone wyniki do badań wcześniejszych są również dostrzegalne w kolejnym aspekcie, a mianowicie w odniesieniu do ewentualnego korzystania przez skazanych z pomocy obrońcy.

W zaledwie co 5 sprawie skazany korzystał z pomocy obrońcy (20,3%, 41 spraw). W pozostałych zaś sprawach skazani z tej formy pomocy nie skorzystali (79,7%). Spośród skazanych,

⁴³ T. Przesławski (red.), M. Sopiński, E. Stachowska, *Analiza...*, s. 100–101.

którzy korzystali z pomocy obrońcy, zdecydowana większość korzystała z obrońcy z wyboru (37 spraw).

Dopełnieniem dotychczas zarysowanego obrazu wymiaru procesowo-wykonawczego jest długość trwania postępowania od momentu złożenia wniosku o odbywanie kary w SDE do wydania prawomocnego postanowienia o odmowie. Dokonując oglądu wspomnianego czasu, zauważalne jest, że postępowania przebiegają dość sprawnie, albowiem najczęściej trwają one do 4 miesięcy (15,4%) – 31 spraw. W co 10 sprawie (10,4%) długość postępowania wynosiła do pół roku (21 spraw). Nieco rzadziej trwają one do 3 miesięcy (9,5%) oraz do 5 miesięcy (8,5%), gdzie spraw tych było odpowiednio: 19 i 17. Za raczej sporadyczne należy potraktować postępowania trwające bardzo krótko (do 1 i 2 miesięcy) oraz obejmujące dłuższy okres niż 4 i 6 miesięcy. Odsetek spraw, w których postępowania trwały do miesiąca, wynosił 2,5%, zaś do 2 miesięcy – 6%, co w liczbach bezwzględnych kształtowało się odpowiednio: 5 i 11. W przypadku postępowań trwających dłużej (do 7 miesięcy) ich udział wynosił – 4,5% (9), a do 8 miesięcy – 6,5% (13). Postępowania trwające blisko rok lub dłużej pojawiają się incydentalnie (zob. wykres 20). Ponownie zestawiając uzyskane wyniki z danymi z badań wcześniejszych, wyraźnie widać zmniejszenie się udziału spraw, w których postępowanie trwało krótko, tzn. 1–3 miesiące, oraz wydłużenie się trwania postępowań.

Czwarty, a zarazem ostatni z analizowanych wymiarów, odnosi się do kwestii **merytorycznych**, z których elementem wstępnym są niespełnione przesłanki wskazywane przez sądy w częściach motywacyjnych postanowień o odmowie udzielania zezwolenia na odbycie kary w SDE. Sądy najczęściej w uzasadnieniach postanowień wskazywały przesłankę ogólną określającą, że odbywanie kary w SDE nie jest wystarczające do osiągnięcia celów kary (75,7%). Kwestia ta pojawiała się w 153 sprawach. Na kolejnym miejscu pod względem częstotliwości znalazły się ograniczenia techniczne (9,4%), na co wskazano w 19 sprawach. W dalszej kolejności w uzasadnieniach podnoszono również – chociaż sporadycznie – niespełnienie warunku orzeczenia wobec skazanego kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej roku (5,9%), co pojawiała się w 12 sprawach. W pojedynczych sprawach wskazano również na niewystępowanie warunków przewidzianych w art. 64 § 2 k.k. W części spraw nie wymieniono żadnej z katalogu przesłanek ogólnych (5,9%) (wykres 21). Po raz kolejny przywołując porównawczo dane z badań wcześniejszych, widać, że w obecnym badaniu nieznacznie jest niższy udział spraw, w których w uzasadnieniach postanowień podnoszono przesłankę ogólną określającą, że odbywanie kary w SDE nie jest wystarczające do osiągnięcia celów kary. Ponadto częściej w bieżących badaniach wskazywano na ograniczenia techniczne. Zasygnalizowane różnice należy jednak traktować z ostrożnością, co więcej – raczej nie mogą one stanowić podstawy do bardziej uogólnionych wniosków.

Sądy rozstrzygając, że odbywanie kary w SDE nie jest wystarczające do osiągnięcia celów kary, wartościowały dalsze szczególne kryteria związane zarówno z postawami, jak i zachowaniami, które ogniskowały się przede wszystkim na: wielokrotnej karalności skazanych,

niewykorzystywaniu otrzymanych dotychczas szans, w tym również odbywania kary w SDE, nieskuteczności resocjalizacji w warunkach wolnościowych, nieprzestrzeganiu i lekceważeniu porządku prawnego, występowaniu uzależnień oraz demoralizacji. Sądy odnosiły się zatem w uzasadnieniach postanowień o odmowie udzielenia zezwolenia na odbywanie kary w SDE do dotychczasowej postawy skazanego, uwzględniając przy tym jego dotychczasowy stosunek do przestrzegania prawa. Elementy te przesądzały, że odbywanie kary w SDE nie spełni swojej funkcji. Poza wskazanymi elementami w uzasadnieniach pojawiały się również kwestie związane z ograniczeniami technicznymi. Szczegółowe zestawienie podnoszonych przesłanek prezentuje wykaz 5.

Podobnie jak w przypadku wniosków pozytywnie rozpatrzonych, także i w tej części badań uwzględniono kryterium związane z sytuacją skazanego, a dokładniej rozstrzygnięciem, czy rozpoczął już czy też nie odbywanie kary w zakładzie karnym. Większość skazanych rozpoczęła odbywanie kary w zakładzie karnym (art. 431a § 3 k.k.w.) – 58,7%, pozostali natomiast przebywali na wolności (art. 431a § 2 k.k.w.) – gdzie w liczbach bezwzględnych kształtowało się to odpowiednio: 118 i 83. W odniesieniu do **skazanych, którzy przebywali na wolności**, sądy spośród przesłanek szczególnych w uzasadnieniach postanowień nieuznających zasadności wniosku najczęściej wymieniali stopień demoralizacji (53,8%). W co 5 sprawie, gdy skazany przebywał na wolności, sądy przywoływały inne szczególne okoliczności, które przemawiają za potrzebą osadzenia skazanego w zakładzie karnym (20,5%). Zdecydowanie rzadziej wskazywano zaś względy bezpieczeństwa i stopień demoralizacji (11,5%). Sporadycznie przywoływano stopień demoralizacji oraz inne szczególne okoliczności, które przemawiają za potrzebą osadzenia skazanego w zakładzie karnym oraz względy bezpieczeństwa i stopień demoralizacji, a także inne szczególne okoliczności (po 6,4%). W jednej sprawie wskazano wyłącznie względy bezpieczeństwa. Wśród innych okoliczności sądy wymieniały m.in.: nieumiejętność funkcjonowania w warunkach wolnościowych, wielokrotna karalność, uzależnienia, brak warunków technicznych. Szczegółowe zestawienie wskazywanych przez sądy innych okoliczności prezentuje wykaz 6.

W odniesieniu do skazanych, którzy **rozpoczęli już odbywanie kary**, a było ich – przypomnijmy – 118, sądy najczęściej wskazywały w uzasadnieniu postanowienia o odmowie udzielenia zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności z przesłanek szczególnych na łączne ujęcie dotychczasowej postawy oraz zachowania skazanego (56 spraw). Dość wysoki poziom był spraw, w których w uzasadnieniach sądy przywoływały wyłącznie dotychczasowe zachowanie skazanego (32 sprawy). Incydentalnie w uzasadnieniach pojawiały się natomiast odniesienia do dotychczasowej postawy skazanego (3 sprawy). Ponadto sądy wskazywały na inne kwestie (15 spraw)⁴⁴.

⁴⁴ Należy zaznaczyć wystąpienie braku kategoryzacji w przypadku 12 spraw.

W sytuacji gdy sądy w uzasadnieniach postanowień o odmowie udzielenia zezwolenia na odbywanie kary w SDE przywoływały **łącznie ujęcie postawy i zachowania**, uszczegóławiały ten wymiar, wskazując m.in. na: demoralizację, niewystarczający charakter kary nieizolacyjnej, przeciętność zachowania, brak nagród, nieuczestniczenie w indywidualnym programie oddziaływania, w programach readaptacji społecznej oraz w systemie przepustkowym, bierną postawę resocjalizacyjną, lekceważenie porządku prawnego, wielokrotną karalność, bezkrytyczny bądź umiarkowany krytyczny stosunek do popełnionego czynu, a także sposób życia, uzależnienie od alkoholu lub środków odurzających, uczestniczenie w podkulturze więziennej, doprowadzenie skazanego do zakładu karnego. Niekiedy wskazywano na poprawne zachowanie w zakładzie karnym, nieotrzymywanie kar, przestrzeganie porządku, lecz szereg okoliczności – chociażby tych już wymienionych – przemawiało jednak w ocenie sądu za odmową udzielenia zezwolenia na odbywanie kary w SDE i koniecznością kontynuowania kary w warunkach izolacyjnych (zob. wykaz 7).

W odniesieniu do kolejnej przesłanki szczególnej, a mianowicie **zachowania skazanego**, sądy wskazując na nią, doprecyzowały jej obraz, wymieniając m.in.: naganne lub przeciętne zachowanie w zakładzie karnym, naruszanie porządku prawnego, lekceważenie wyroków, nieuczestniczenie w systemie programowego oddziaływania, brak nagród i kar, bierność w procesie resocjalizacji, niedostrzeganie naganności dotychczasowego postępowania, niekorzystanie z systemu przepustkowego, niepodejmowanie pracy. Podobnie jak wcześniej, także w tych uzasadnieniach padały określenia wskazujące na poprawne zachowanie skazanych w zakładach karnych, a także uzyskiwanie nagród lub brak karalności, jednakże dodatkowe uwarunkowania, jak doprowadzenie do zakładu karnego bądź poszukiwanie listem gończym sprawiają, że odmawiano skazanym odbywania kary w warunkach wolnościowych (zob. wykaz 8). W odniesieniu do przesłanki szczególnej ujmowanej wyłącznie jako **postawa skazanego** sądy w uzasadnieniach wskazywały natomiast m.in. na: brak pozytywnej prognozy kryminologicznej, niewyróżnianie się w zakładzie karnym, doprowadzenie do zakładu karnego, ale również poprawne zachowanie, brak nagród oraz kar (zob. wykaz 9).

Podsumowując, katalog przesłanek szczególnych uwzględnianych przez sądy w uzasadnieniach postanowień opiera się na kategoriach wyznaczanych ustawowo. Jednakże próba dookreślenia przez sądy poszczególnych kategorii wiąże się z dość dowolnym, by nie rzec nieco zsubiektywizowanym ujęciem przywołanych kryteriów. W przypadku przesłanki szczególnej łącznie traktującej postawę i zachowanie występowanie zapisów doprecyzowujących, szeroko traktujących zakresy znaczeniowe wspomnianych kategorii jest zabiegiem dość zrozumiałym. Zamienne traktowanie pojęć i zwrotów o charakterze wyjaśniającym czy doprecyzowującym w odniesieniu do kategorii bądź postawy lub zachowania sugeruje pewną trudność w ich identyfikacji. Skoro intencją ustawodawcy było rozróżnienie tych kategorii, to wydaje się, że w zapisie ustawy należałoby względnie precyzyjnie określić

definiens poszczególnych kategorii, zawierając tym samym przykładowy katalog określeń opisujących. Na kwestię tę wskazywano we wcześniejszych badaniach⁴⁵.

Dopełnieniem opisywanego aspektu sytuacji skazanych, którzy rozpoczęli już odbywanie kar w zakładach kary, jest stanowisko przedstawiciela administracji zakładu karnego oraz prokuratora. W niewielkiej liczbie spraw (15) przedstawiciel administracji zakładu karnego popierał wnioski o udzielenie zezwolenia na odbywanie kary w SDE. Stanowisko prokuratora niewnoszące sprzeciwu w stosunku do wniosku należy uznać za incydentalne, gdyż wystąpiło w jednej sprawie. Równie nieznaczna była liczba spraw, w których prokurator pozostawił decyzję sądowi (3). W pozostałych przypadkach prokurator sprzeciwiał się wnioskowi.

⁴⁵ T. Przesławski (red.), M. Sopiński, E. Stachowska, *Analiza...*, s. 116-117.

Podsumowanie

W orzecznictwie podkreśla się fakultatywność udzielania zezwoleń na odbywanie kary w SDE. Sądy penitencjarne rozpatrując wnioski w przedmiocie możliwości wykonywania kary pozbawienia wolności w SDE, w pierwszej kolejności ustalają warunki formalne, które w przeważającej liczbie wystąpień są spełnione, a następnie badają wymogi merytoryczne. Warunki formalne i merytoryczne muszą być spełnione łącznie, stąd realizacja przesłanek formalnych nie jest rozstrzygająca dla pozytywnego rozpatrzenia wniosku.

Na marginesie należy zauważyć, że sądy powołując się na ustawowy warunek udzielenia zezwolenia na odbywanie kary w SDE, który podlega ocenie merytorycznej, posługują się liczbą pojedynczą lub mnogą (warunki, wymogi, przesłanki). Wydaje się, że jest to uzależnione od tego, czy sąd przywołuje sam warunek jako taki, czy też odnosi się do jego treści, czyli spełnienia celów kary lub dalszych warunków szczególnych (zależnych od tego, czy skazany pozostaje na wolności czy w izolacji penitencjarnej).

W badanym okresie zgodnie z art. 43la § 1 k.k.w. udzielenie skazanemu zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE mogło nastąpić po spełnieniu następujących warunków: 1) wobec skazanego orzeczono karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą jednego roku, i nie zachodziły warunki przewidziane w art. 64 § 2 k.k.; 2) było to wystarczające dla osiągnięcia celów kary; 3) skazany posiadał określone miejsce stałego pobytu; 4) osoby pełnoletnie zamieszkujące wspólnie ze skazanym wyraziły zgodę, o której mowa w art. 43h § 3 k.k.w.; 5) odbywaniu kary pozbawienia wolności w SDE nie stały na przeszkodzie warunki techniczne, o których mowa w art. 43h § 1 k.k.w. Dalsze warunki zróżnicowane były w zależności od tego, czy skazany przebywał na wolności czy w izolacji penitencjarnej. Skazanemu, który nie rozpoczął wykonywania kary w zakładzie karnym, zgodnie z art. 43la § 2 k.k.w. można było udzielić zezwolenia na odbycie w SDE kary pozbawienia wolności, jeżeli względy bezpieczeństwa i stopień demoralizacji, a także inne szczególne okoliczności nie przemawiały za potrzebą osadzenia skazanego w zakładzie karnym. Skazany, który rozpoczął już odbywanie kary w zakładzie karnym, na podstawie art. 43la § 3 k.k.w. mógł mieć udzielone zezwolenie na odbycie w SDE pozostałej części kary, jeżeli za udzieleniem zezwolenia przemawiają dotychczasowa postawa i zachowanie skazanego.

W podobny sposób uregulowane były warunki skorzystania z dobrodziejstwa SDE w poprzednim stanie prawnym. Artykuł 6 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 2007 r.

o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego⁴⁶ stanowił, że sąd penitencjarny mógł udzielić zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w SDE, która nie przekraczała jednego roku. Skazany powinien mieć określone miejsce stałego pobytu oraz zgodę osób pełnoletnich wspólnie z nim zamieszkujących. Odbywanie kary w SDE miało być wystarczające do osiągnięcia celów kary, a względy bezpieczeństwa i stopień demoralizacji oraz inne szczególne okoliczności nie przemawiały za potrzebą jego osadzenia w zakładzie karnym. Udzieleniu takiego zezwolenia nie stały również na przeszkodzie możliwości techniczno-organizacyjne związane z wykonywaniem dozoru przez podmiot prowadzący centralę monitorowania i upoważniony podmiot dozoru oraz warunki mieszkaniowe skazanego.

W 2020 r. warunki zastosowania instytucji SDE w odniesieniu do okresu badanego również pozostają aktualne, poza jedną istotną zmianą, tj. długością orzeczonej kary pozbawienia wolności. Artykuł 15 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw⁴⁷ zmienił brzmienie art. 43la k.k.w., wydłużając okres, na jaki została orzeczona kara pozbawienia wolności, do jednego roku i 6 miesięcy⁴⁸. Zmianę długości orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkującej możliwość udzielenia zezwolenia na odbywanie jej w SDE należy uznać za bardzo dobry kierunek w polskim prawie wykonawczym. Wciąż aktualny jest jednak postulat zwiększenia możliwości systemowych dozoru elektronicznego, a tym samym jego efektywności poprzez wydłużenie orzeczonej kary pozbawienia wolności o kolejne 6 miesięcy, tj. łącznie do dwóch lat, która stanowiłaby przesłankę wykonywania jej poza jednostką penitencjarną.

Rozszerzenie możliwości odbywania kary w SDE dla osób, wobec których orzeczono by karę dwóch lat pozbawienia wolności, znacznie zwiększyłoby efektywność SDE. Proces resocjalizacji w warunkach wolnościowych, właściwie zorganizowany, przynosi dużo większe korzyści dla samych skazanych i społeczeństwa aniżeli izolacja penitencjarna.

Z ustawowym warunkiem orzeczonej kary pozbawienia wolności o określonej wysokości związany jest problem dopuszczenia do odbywania kary w SDE także skazanych, którym do wykonania kary pozostaje tak ustalona długość kary. Chodzi więc o poszerzenie SDE nie

⁴⁶ Obecnie tekst jedn. Dz.U. z 2010 r. Nr 142, poz. 960.

⁴⁷ Dz.U. poz. 568 ze zm.

⁴⁸ „Art. 15. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. z 2020 r. poz. 523) w art. 43la: 1) w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) wobec skazanego orzeczono karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą jednego roku i 6 miesięcy, a nie zachodzą warunki przewidziane w art. 64 § 2 Kodeksu karnego; „2) § 6 otrzymuje brzmienie: „§ 6. Przepisy § 1–5 stosuje się odpowiednio do skazanego, któremu wymierzono dwie lub więcej niepodlegających łączeniu kar pozbawienia wolności, które skazany ma odbyć kolejno, nieprzekraczających w sumie jednego roku i 6 miesięcy”.

tylko o wymóg kary orzeczonej, ale również kary podlegającej wykonaniu. Są to przypadki, w których wymiar kary orzeczonej przekracza limit wprowadzony przez ustawodawcę w art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w., a skazanemu pozostaje do odbycia krótszy okres od jednego roku, czy po zmianie w 2020 r. jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, np. gdy zbliża się koniec kary bądź następuje odwołanie przedterminowego zwolnienia, a skazany odbył już część kary.

W judykaturze poza stwierdzeniem braku spełnienia przesłanek formalnych dla pozytywnego rozpatrzenia wniosku, niezależnie od wcześniej wspomnianych rozbieżności co do formy decyzji procesowej (umorzenie czy odmowa udzielenia zezwolenia) wskazuje się na ryzyko dopuszczenia do SDE skazanych za najniebezpieczniejsze przestępstwa, którym kończy się kara. Istotnie SDE z założenia przeznaczony jest dla skazanych za przestępstwa o niewielkim ciężarze gatunkowym, wprowadzenie jednak dozoru elektronicznego jako alternatywnej instytucji do warunkowego przedterminowego zwolnienia ma głęboki sens resocjalizacyjny.

System dozory elektronicznego jako instytucja fakultatywna powinna obejmować również skazanych, którym do odbycia kary pozostaje okres nieprzekraczający jednego roku i sześciu miesięcy, docelowo postulowany wyżej okres dwóch lat. Nie ma lepszych warunków dla resocjalizacji niż środowisko wolnościowe, nawet przeprowadzanej w rygorach elektronicznej kontroli. Rozszerzenie zastosowania SDE do kary wykonywanej, a nie tylko orzeczonej, wymaga zmiany ustawowego warunku przewidzianego w przepisie art. 43la § 1 pkt 1 k.k.w. poprzez dodanie wyrazów „bądź pozostała do odbycia kara pozbawienia wolności nie przekracza jednego roku i sześciu miesięcy (docelowo dwóch lat)”. Brzmienie powołanego przepisu w tej części mogłoby mieć następującą postać: „wobec skazanego orzeczono karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą jednego roku i sześciu miesięcy (docelowo dwóch lat), bądź pozostała do odbycia kara pozbawienia wolności nie przekracza jednego roku i sześciu miesięcy (docelowo dwóch lat), a nie zachodzą warunki przewidziane w art. 64 § 2 Kodeksu karnego”.

W okresie badawczym podobnie jak w latach ubiegłych większość złożonych wniosków spełniała ogólne warunki formalne dla zastosowania instytucji dozoru elektronicznego, tj. kara nie przekraczała roku pozbawienia wolności, nie zachodził przypadek recydywy specjalnej, spełniony był wymóg posiadania określonego miejsca stałego pobytu, zgody ze strony osób dorosłych zamieszkujących ze skazanym oraz warunków technicznych do odbywania kary w SDE. W niektórych rozstrzygnięciach rozróżnia się warunki formalne od warunków technicznych.

W sprawach, w których nie były spełnione przesłanki formalne, sądy wydawały postanowienia o umorzeniu postępowania na podstawie art. 15 § 1 k.k.w., jak również w sytuacjach

odroczenia skazanemu wykonania kary. Chodzi najczęściej o brak zgody osoby współzamieszkującej ze skazanym i jednocześnie brak podstaw do udzielenia skazanemu zezwolenia przez sąd zgodnie z treścią art. 43h § 3 k.k.w. albo o okoliczność, że suma kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego i podlegających wykonaniu przekraczała rok (art. 43la § 1 pkt 1 i § 6 k.k.w. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 marca 2020 r.). Zdarzały się też postanowienia o umorzeniu postępowania zgodnie z art. 15 § 1 k.k.w., w związku z odroczeniem skazanemu wykonania kary. Ten kierunek orzecznictwa, w którym niespełnienie warunków formalnych traktowane jest jako zaistnienie przesłanki wyłączającej prowadzenie postępowania wobec skazanego w przedmiocie wykonywania kary pozbawienia wolności, w SDE jest dominujący. Należy mieć na uwadze także inny pogląd, zgodnie z którym dochodzi do pomieszczenia przeszkód procesowych z niespełnionymi przesłankami formalnymi, warunkującymi wydanie decyzji merytorycznej negatywnej. Niespełnienie przesłanek formalnych prowadzi w tym podejściu do wydania postanowienia, jednakże odmawiającego udzielenia zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE.

Sąd penitencjarny postanowieniem na podstawie art. 43ll k.k.w. pozostawiał wnioszek bez rozpoznania, jeżeli złożony był ponownie przed upływem 3 miesięcy od dnia wydania postanowienia o odmowie udzielenia zezwolenia na wykonywanie kary w SDE.

Jeżeli z raportu Upoważnionego Podmiotu Dozorującego pod adresem wskazanym we wniosku brak jest warunków technicznych do udzielenia zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE, sędzia penitencjarny zarządzał na podstawie art. 43lf § 2 k.k.w. pozostawienie wniosku bez rozpoznania. Przyczynami takiej sytuacji są najczęściej zbyt niski poziom sygnału GSM/GPRS niezbędny do prawidłowej pracy urządzenia monitorującego oraz brak dostępu do lokalu i pomieszczeń, które ma zajmować skazany i w którym ma być wykonywana kara pozbawienia wolności.

Przechodząc do przesłanek merytorycznych zastosowania SDE, należy wskazać, że podstawową i ogólną przesłanką jest ocena wystarczalności osiągnięcia celów kary pozbawienia wolności. Dalsze przesłanki wartościujące dopuszczalność odbywania kary w warunkach wolnościowych uzależnione są od faktycznej sytuacji skazanego – czy przebywa jeszcze na wolności, czy też został umieszczony w jednostce penitencjarnej.

Dla skazanego znajdującego się na wolności warunkiem pozytywnym zakwalifikowania do SDE jest nieistnienie względów bezpieczeństwa, stopnia demoralizacji i innych szczególnych okoliczności, które przemawiałyby za potrzebą jego osadzenia w zakładzie karnym. Nie chodzi tutaj o brak jakichkolwiek zagrożeń bezpieczeństwa, poziomu demoralizacji czy innych okoliczności wpływających na ocenę zasadności pozostawienia skazanego na wolności, ale takich, których nasilenie lub wystąpienie w określonej postaci byłoby przesądzające o konieczności izolowania w warunkach zakładu karnego.

Dla skazanego już pozbawionego wolności warunkiem udzielenia zezwolenia na odbywanie pozostałej części kary w SDE jest jego dotychczasowa postawa i zachowanie, które przemawiają za zmianą sposobu wykonywania sankcji.

Z analizy orzecznictwa wynika, że sądy nie zawsze trzymają się ściśle przesłanek udzielenia zezwolenia na odbywanie kary w SDE w zależności od sytuacji skazanego, np. uzasadniając potrzebę kontroli elektronicznej osadzonego na podstawie kryteriów literalnie odnoszących się do osoby przebywającej na wolności. Jest to o tyle poprawne, że wszystkie przesłanki szczególnie wymienione w ustawie są ze sobą wzajemnie powiązane.

System dozoru elektronicznego przeznaczony jest więc dla skazanych, co do których przewiduje się, że cele kary pozbawienia wolności zostaną zrealizowane w rygorze elektronicznej kontroli zachowania, bez konieczności fizycznej izolacji od społeczeństwa w postaci murów więzienia. Kara pozbawienia wolności wykonywana w SDE pozostaje karą izolacyjną realizowaną w warunkach domowych, a więc powinna spełniać swoje ustawowe cele. W części uzasadnień postanowień w przedmiocie zezwoleń na odbywanie kary w SDE wskazuje się ogólnie na tę przesłankę, w części precyzuje się, że chodzi o cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec skazanego, w jeszcze innych dodaje się prewencję generalną. Zauważa się więc rozbieżność w orzecznictwie w zakresie rozumienia celów kary, w pewnej grupie rozstrzygnięć nawiązuje się do dyrektyw wymiaru kary wymienionych w art. 53 § 1 k.k., czyli celów, którym ma służyć wymiar kary, w innej grupie – do celów kary określonych w art. 67 k.k.w. ograniczonych do prewencji szczególnej.

Ocena co do osiągnięcia celów kary pozbawienia wolności zależy od wartościowania pozostałych przesłanek odnoszących się do pojęcia demoralizacji, bezpieczeństwa, postawy i zachowania skazanego. Podkreśla się, że kara odbywana w SDE będzie wystarczająca dla uzyskania trwałej zmiany postawy skazanego do przestrzegania porządku prawnego bądź przeciwnie, że tylko wykonanie jej w warunkach oddziaływań penitencjarnych może uświadomić skazanego o konieczności przestrzegania obowiązujących norm.

W niektórych orzeczeniach spotkać się można z prognozą co do osiągnięcia celów kary opartą na formule stosowanej przy środkach probacyjnych, odnoszącą się do właściwości i warunków osobistych sprawcy. O ile poprawne jest podnoszenie właściwości i warunków osobistych w kontekście uzasadnienia, że odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego będzie wystarczające do osiągnięcia celów kary, o tyle pomijanie w tej samej części motywacyjnej innych ustawowych przesłanek (np. dotychczasowej postawy i zachowania skazanego) jest błędne. Skoro ustawodawca sprecyzował warunki zezwolenia na odbywanie kary w SDE, to z uzasadnienia postanowienia w tym przedmiocie powinny wynikać okoliczności, które przemawiają za pozytywnym lub negatywnym rozstrzygnięciem wniosku, i mogą w pełni stanowić podstawę sformułowania wobec skazanego prognozy społeczno-kryminologicznej.

Inną sprawą jest posługiwanie się przez ustawodawcę w przypadku skazanego znajdującego się na wolności kryterium innych szczególnych okoliczności, które nie przemawiają za potrzebą osadzenia go w zakładzie karnym. Jeśli takie są, powinny być one raczej uwzględnione na poziomie warunku ogólnego, tj. aby odbywanie kary w SDE było wystarczające do osiągnięcia celów kary. W części orzeczeń prezentowany jest pogląd, że ani szczególne względy rodzinne, ani zawodowe czy osobiste nie mogą uzasadniać wykonywania kary w SDE. Celem kary w SDE nie jest bowiem redukcja negatywnego wpływu, jaki izolacja wywiera na skazanego i na jego najbliższych. Tak twarde stanowisko sądów penitencjarnych nie wydaje się słuszne. Skoro skazany swoim zachowaniem wspiera rodzinę, w szczególności zapewnia jej byt materialny przez swoją pracę, powinien być to czynnik wpływający na ocenę stopnia jego demoralizacji, nawet pomimo dotychczasowej wielokrotnej karalności. Praca w warunkach wolnościowych jest dużo lepszym rozwiązaniem z punktu widzenia efektów resocjalizacyjnych dla samego skazanego, stosunków społecznych oraz względów ekonomicznych niż jakiegokolwiek programy oddziaływań penitencjarnych w zamknięciu.

Szczególne sytuacje osobiste, rodzinne czy zawodowe skazanych, powinny uelastycznić decyzje sądów penitencjarnych w kierunku otwartości na wykonywanie kary w SDE, a nie ograniczania tego sposobu wykonywania sankcji.

W SDE biorą udział skazani na kary pozbawienia wolności oraz skazani na kary wolnościowe, które zamieniono na zastępcze kary pozbawienia wolności, jak również skazani, co do których zarządzono wykonanie warunkowo zawieszanej kary lub odwołano przedterminowe zwolnienie, wskutek naruszenia wymogów probacyjnych. Sądy penitencjarne, decydując o zastosowaniu uprzywilejowanego (łagodniejszego) systemu wykonania kary w porównaniu z izolacją penitencjarną, dokonują oceny możliwości realizacji celów kary często wobec skazanych, co do których sądy orzekające w postępowaniu karnym nie znalazły podstaw do zastosowania instytucji probacyjnych bądź skazanych, którzy nie podołali rygorom probacyjnym. Wartościowanie pozostałych przesłanek jako przemawiających lub nieprzemawiających za zastosowaniem SDE na podstawie względów bezpieczeństwa, stopnia demoralizacji, dotychczasowej postawy i zachowania skazanego ma tutaj znaczenie kluczowe.

W części motywacyjnej postanowień, które odmawiają udzielenia zgody na odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE, w zakresie nieosiągnięcia celów kary pojawia się często pojęcie niepoprawności sprawcy, co interesujące odnoszone również do skazanych, którzy nie odbywali kary pozbawienia wolności w warunkach izolacji penitencjarnej. Pojęcie niepoprawności w odniesieniu do SDE zyskuje szerszą treść, obejmuje się nią kategorię skazanych, co do których środki stosowane dotychczas na wolności nie wywierają żadnego wpływu poprawczego. Potwierdza to tezę znaną z historii więziennictwa, że koncepcja

niepoprawności przestępczej jest związana z aktualną organizacją wykonywania kary pozbawienia wolności i kierunkiem polityki penitencjarnej.

Uznaje się, że sprawca jest niepoprawny, gdy narusza porządek prawny poprzez popełnianie nowych przestępstw, pomimo wcześniej orzeczonych wyroków skazujących, najczęściej chodzi o co najmniej dwukrotne ukaranie. W przypadku kar nieizolacyjnych oraz zastosowanych środków probacyjnych podkreśla się, że dotychczasowe kary i środki nie doprowadziły skazanego do zmian w jego zachowaniu w postaci przestrzegania norm prawnych. W uzasadnieniach rozstrzygnięć odmawiających udzielenia zgody na wykonywanie kary w SDE, w kontekście używanego terminu „sprawca niepoprawny” argumentuje się, że skazany nie poddał się resocjalizacji w warunkach wolnościowych. Odnosi się to do sytuacji, w której skazany doprowadza do zarządzenia zastępczej kary pozbawienia wolności, zarządzenia kary orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania albo odwołania warunkowego przedterminowego zwolnienia i zarządzenia wykonania reszty nieodbytej przez skazanego kary pozbawienia wolności.

Przesłanki szczególne stanowią pewien ciąg wzajemnie zależnych czynników, które warunkują ocenę zasadności odbywania kary w SDE w odniesieniu do skazanych znajdujących się na wolności i w zamknięciu. Z jednej strony, jeśli za punkt wyjścia rozważań przyjmie się przestrzeganie prawa jako główny cel kary pozbawienia wolności czy też szerzej powiązanej z tym zmiany osobowości, to osiągnięcie w założeniu tego celu uwarunkowane jest podmiotowym nastawieniem skazanego uzewnętrznionym w jego zachowaniu.

Z drugiej strony przestrzeganie prawa i innych norm społecznych, jeśli włączymy w to pewien wyższy poziom resocjalizacyjny, jako pewnej moralności akceptowanej społecznie, jest przejawem braku niebezpieczeństwa wobec innych członków społeczeństwa.

Przesłanki układają się w logiczną całość. Niezgodne z prawem zachowanie czy szerzej nieakceptowalne społecznie jest zewnętrznym wyrazem negatywnej postawy wobec reguł życia społecznego. I odwrotnie, postępowanie oceniane jako pozytywne ze społecznego punktu widzenia jest wyrazem postawy niebudzącej zastrzeżeń. Widać to wyraźnie szczególnie przy charakterystyce relacji skazanego, w jakiej pozostaje do najbliższej rodziny, środowiska lokalnego, zawodowego oraz jego stosunku do swoich negatywnych nawyków czy uzależnień.

W postanowieniach sądów penitencjarnych dostrzega się wymiennosc używanych terminów: postawy i zachowania niezależnie od czynników mających je kształtować. Awantury domowe, nadużywanie alkoholu czy wulgarny stosunek do funkcjonariuszy Służby Więziennej może być przejawem dyspozycji psychicznej wyrażającej lekceważący stosunek do norm kulturowych i wówczas przy ocenie dotychczasowej postawy i zachowania wychodzi się od wewnętrznego, podmiotowego nastawienia skazanego bądź wskazuje się takie postępowanie jako zauważalny rezultat, konsumujący w sobie podmiotowe podejście, traktując postawę jako wyodrębniony element zachowania.

Porównując uzasadnienia postanowień sądów penitencjarnych w przedmiocie udzielenia zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE z różnych okręgów, widoczna jest niekiedy rezygnacja z posługiwania się terminem postawy i zachowania, zastępując je ogólnym opisem dotychczasowego życia skazanego. Inną sprawą jest, że sądy różnie rozciągają zakres czasowy dotychczasowej postawy i zachowania, w przypadku osadzonych włączając okres sprzed umieszczenia w zakładzie karnym, lub też ograniczając go wyłącznie do przebywania w warunkach izolacji penitencjarnej. Jak wcześniej zaznaczono, pomimo że ustawodawca posługuje się kryterium dotychczasowej postawy i zachowania w przypadku skazanych przebywających w zamknięciu, elementy te występują także w uzasadnieniach decyzji procesowych wobec osób przebywających na wolności i zasadniczo brane są pod uwagę aktualna dyspozycja i postępowanie z ostatniego czasu. Kryterium postawy i zachowania znajduje zastosowanie do oceny przebiegu wykonywania kary w warunkach dozorowych szczególnie, gdy chodzi o wykonywanie obowiązków związanych z dozorem elektronicznym. Sądy wskazują na nieodpowiedzialną postawę, brak dążenia po stronie skazanego, aby dostosował się do rygorów wolnościowych odbywania kary pozbawienia wolności, co stanowi podstawę do uchylenia zezwolenia na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego (art. 43zaa k.k.w.).

Z jednej strony, niechęć do przestrzegania norm społecznych jest wyrazem niedostosowania danej jednostki do życia w społeczeństwie w różnym stopniu, z drugiej strony, jest tego przyczyną będącą procesem wadliwej socjalizacji. Pojęcie demoralizacji, podobnie zresztą jak postawy, zachowania, bezpieczeństwa ma charakter nieostry. Sądy oceniają stopień zdemoralizowania poprzez opis postawy i zachowania, sięgając do wywiadów środowiskowych, wskazują na kontakty skazanych lub ich brak ze środowiskami przestępczymi czy patologicznymi, konflikty w środowisku lokalnym, łatwość, z jaką skazani naruszają porządek prawny czy też fakt toczących się wobec nich kolejnych postępowań karnych. Ocena stopnia demoralizacji ma charakter uznaniowy. W niektórych rozstrzygnięciach przykładowo uprzednia karalność jest przesądzająca o odmowie zastosowania SDE. W innych postanowieniach wskazuje się na incydentalność zdarzenia nawet przy czynach o wysokiej społecznej szkodliwości i pomimo wcześniejszego konfliktu z prawem ocenia się, że skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu, który wymagałby odbywania kary w warunkach pełnej izolacji.

Określenie stopnia demoralizacji przekłada się na wartościowanie względów bezpieczeństwa, które może być zagrożone, jeżeli skazany pozostanie w środowisku otwartym. W rozstrzygnięciach sądów element ten jest najmniej pogłębiony, występuje raczej jako wynik analizy postawy, zachowania i stopnia demoralizacji. Do wyjątków należy sięganie przez sądy do innych szczególnych okoliczności, które nie przemawiałyby za potrzebą osadzenia skazanego w zakładzie karnym. Jeśli występują, to raczej mieszczą się w kategorii zachowania skazanego lub jego sytuacji życiowej.

Mając na uwadze zachodzenie na siebie zakresów znaczeniowych pojęć postawy, zachowania, demoralizacji, bezpieczeństwa, należy rozważyć łączne zestawienie warunków szczególnych uzasadniających zastosowanie instytucji SDE jako kolejnej przesłanki ogólnej przy udzielaniu skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w SDE. Naruszenie porządku prawnego jako konsekwencja przyjętej postawy i zachowania, o ile nie jest spowodowane zaburzeniami psychicznymi lub okolicznościami natury obiektywnej, stanowi zawsze w jakimś stopniu, choćby minimalnym, odejście od reguł akceptowanych społecznie. To jak dalekie jest to odchylenie, wyznacza jednocześnie stopień niebezpieczeństwa dla innych członków społeczeństwa na przyszłość. Niezależnie, czy oceniana jest możliwość odbywania kary pozbawienia wolności w SDE dla skazanego pozostającego na wolności czy w zakładzie karnym, w sposób bezpośredni lub pośredni, wartościowane są wszystkie kryteria. Oceniając postawę i zachowanie (pomijając w tym miejscu, czy postawa jest tylko komponentem zachowania), wyznacza się skalę odejścia od uznawanych reguł społecznych oraz wielkość konsekwencji w postaci stopnia zagrożenia dla społeczeństwa.

Zmieniony przepis art. 43la § 1 k.k.w. mógłby po warunku wskazującym, że jest to wystarczające do osiągnięcia celów kary, zostać uzupełniony o kolejny punkt, który zbiorczo obejmowałby dotychczasowe kryteria szczególne. Pozostałe punkty art. 43la § 1 k.k.w. otrzymałyby numerację wyższą o jeden.

Zaproponowana treść art. 43la § 1 pkt 3 k.k.w. mogłaby mieć treść następującą: „jeżeli przemawiają za tym dotychczasowa postawa, zachowanie skazanego, względy bezpieczeństwa, stopień demoralizacji, a także inne szczególne okoliczności”. Skreśleniu podlegałyby § 2 i 3 art. 43la k.k.w.

Docelowo, po uwzględnieniu wcześniejszych uwag, treść art. 43la § 1 k.k.w. mogłaby przedstawiać się następująco:

§ 1. Sąd penitencjarny może udzielić skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, jeżeli zostały spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) wobec skazanego orzeczono karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą dwóch lat bądź pozostała do odbycia kara pozbawienia wolności nie przekracza dwóch lat, a nie zachodzą warunki przewidziane w art. 64 § 2 Kodeksu karnego;
- 2) jest to wystarczające do osiągnięcia celów kary;
- 3) jeżeli przemawiają za tym dotychczasowa postawa, zachowanie skazanego, względy bezpieczeństwa, stopień demoralizacji, a także inne szczególne okoliczności;
- 4) skazany posiada określone miejsce stałego pobytu;
- 5) osoby pełnoletnie zamieszkujące wspólnie ze skazanym wyraziły zgodę, o której mowa w art. 43h § 3;
- 6) odbywaniu kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego nie stoją na przeszkodzie warunki techniczne, o których mowa w art. 43h § 1.

Na koniec należy podnieść, że całkowicie aktualne pozostają wnioski z poprzedniego okresu badawczego za lata 2013–2017 zarówno co do roli administracji penitencjarnej w procesie kwalifikacji skazanych do odbywania kary w SDE, jak i Kuratorskiej Służby Sądowej w obszarze sposobów przygotowania kwestionariuszy.

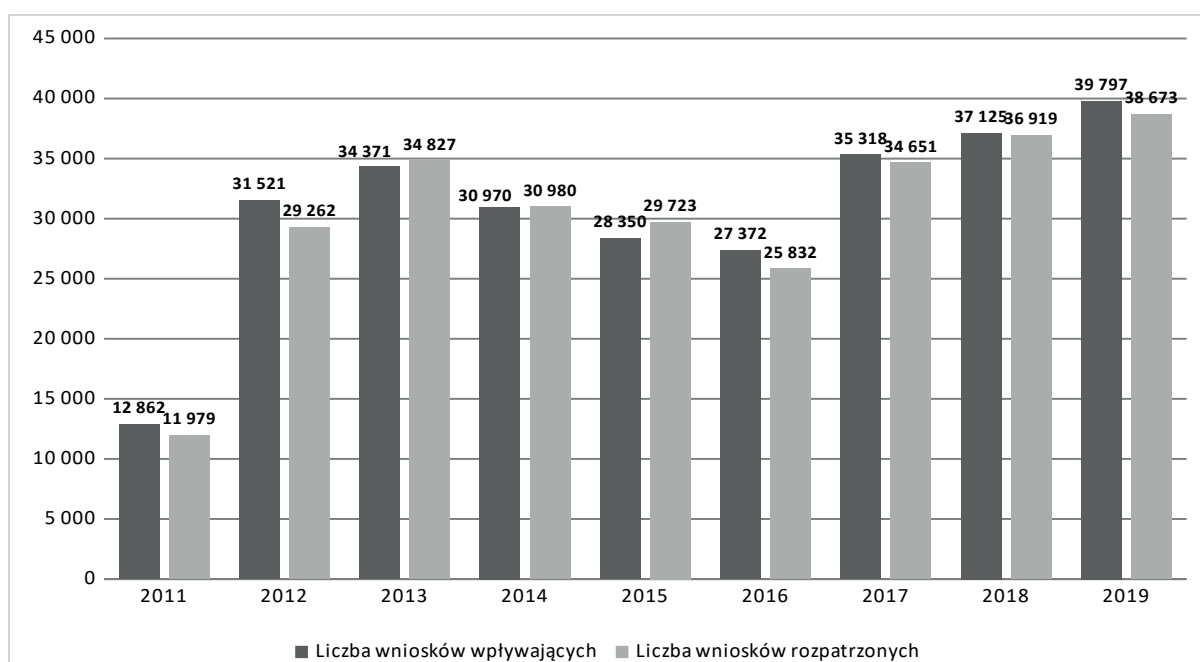
Ponownie postulować należy, wprowadzenie na potrzeby systemu dozoru elektronicznego ujednoliconego wzorca wywiadu środowiskowego, który przyczyniłby się do sprawniejszego działania służby kuratorskiej.

Mając na uwadze pewną grupę orzeczeń, w której sądy odmawiają udzielania zezwoleń na odbywanie kary w SDE pomimo pozytywnej prognozy kryminologicznej ze strony administracji penitencjarnej, aktualny jest wniosek o rozważenie przeniesienia części kompetencji na Służbę Więzienną, która z daną osobą pozbawioną wolności ma stały i bezpośredni kontakt. Takie ciało decyzyjne mogłoby być powiększone o kuratorów i specjalistów cywilnych z zakresu resocjalizacji.

Rozbieżność ocen administracji penitencjarnej i sądownictwa penitencjarnego co do perspektywy funkcjonowania w społeczeństwie w warunkach dozorowych osoby dotychczas przebywającej w pełnej izolacji uzasadnia przebudowanie modelu decyzyjnego przez przekazanie kompetencji podejmowania decyzji w sprawach udzielania zgody na odbywanie kary w SDE na rzecz dyrektorów zakładów karnych lub wyspecjalizowanych komisji. Decyzje takie podlegałyby kontroli sądowej.

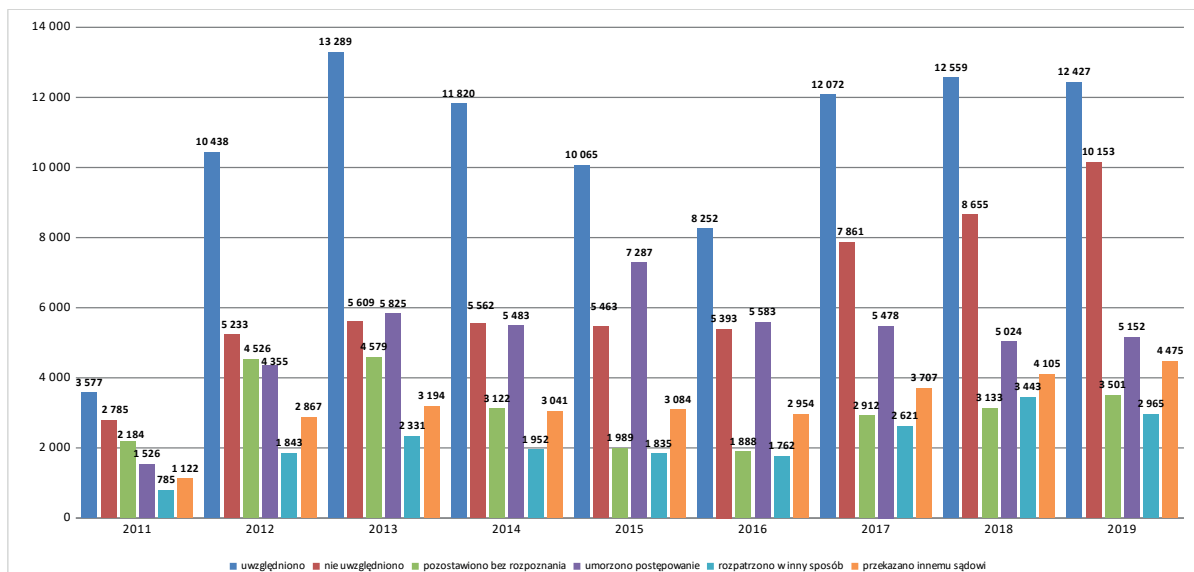
Aneks

Wykres 1. Liczba wniosków o udzielenie zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w SDE w latach 2011–2019, które wpłynęły oraz zostały rozpatrzone

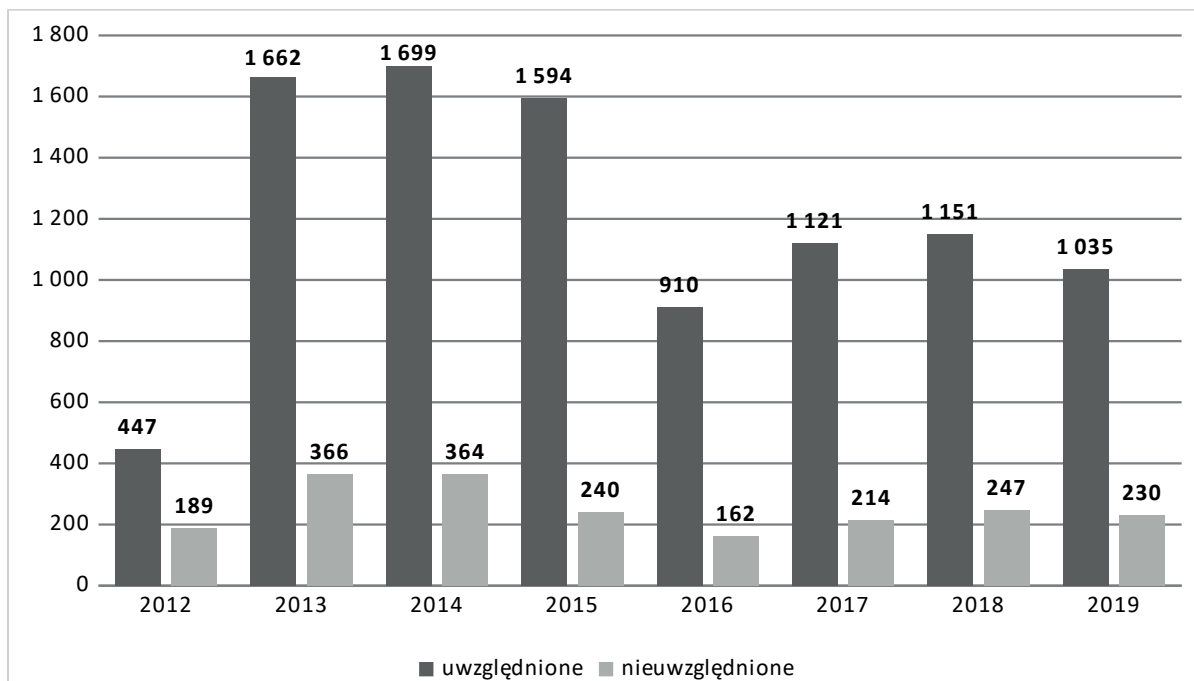
Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych Wydziału Statystycznej Informacji Zarządczej, Departamentu Strategii i Funduszy Europejskich, otrzymanych w korespondencji mailowej w dniu 18 listopada 2020 r.

Wykres 2. Rozpatrzone wnioski o udzielenie zezwolenia na odbycie przez skazanego kary pozbawienia wolności w SDE w latach 2011–2019

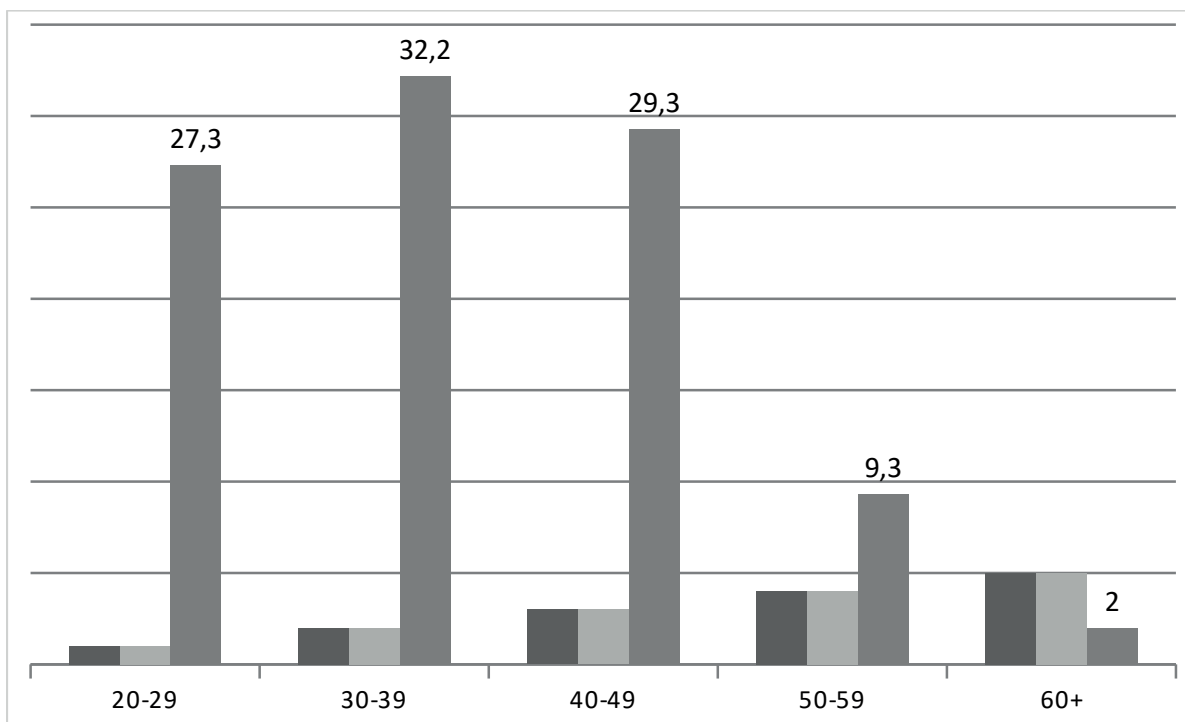
Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych Wydziału Statystycznej Informacji Zarządczej. Departamentu Strategii i Funduszy Europejskich, otrzymanych w korespondencji mailowej w dniu 18 listopada 2020 r.

Wykres 3. Liczba wniosków o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbywania kary pozbawienia wolności w SDE w latach 2012–2019

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych Wydziału Statystycznej Informacji Zarządczej. Departamentu Strategii i Funduszy Europejskich, otrzymanych w korespondencji mailowej w dniu 18 listopada 2020 r.

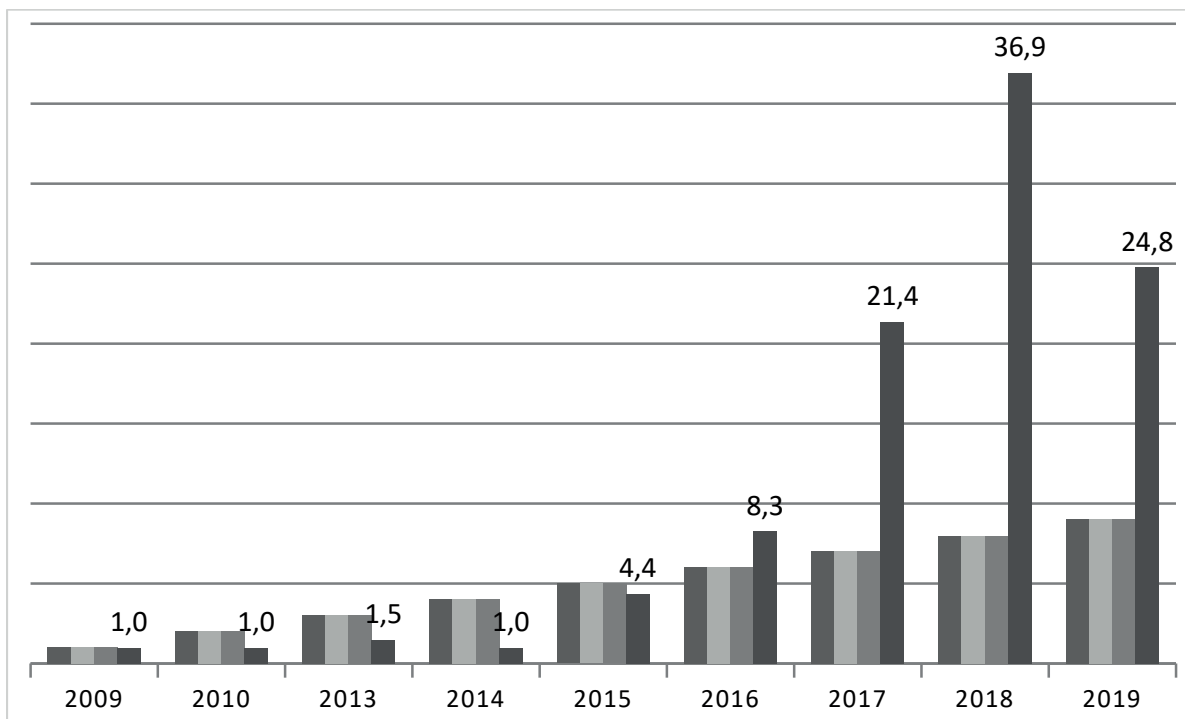
Wykres 4. Wiek skazanych odbywających karę w SDE (w %)

N = 205. Na wykresie uwzględniono rozkład ważnych odpowiedzi.

Źródło: Opracowanie na podstawie badań własnych.

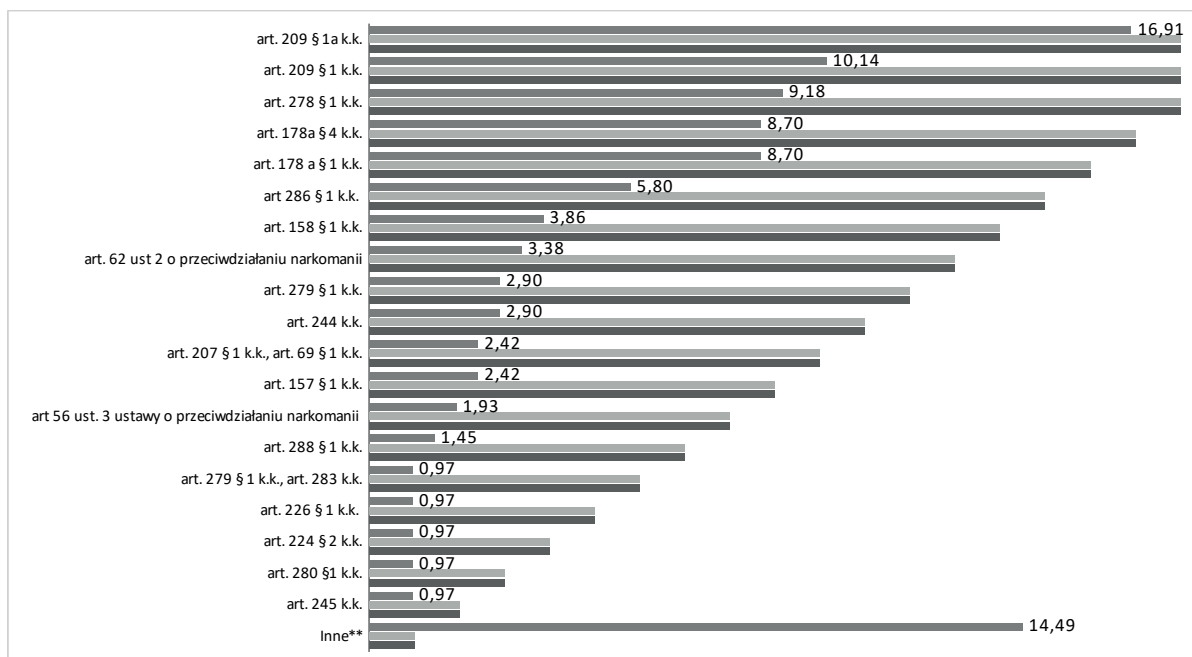
Wykres 5. Rok wydania prawomocnego orzeczenia skazującego (w %)

N = 206. Na wykresie uwzględniono rozkład ważnych odpowiedzi.

Źródło: Opracowanie na podstawie badań własnych.

Wykres 6. Kwalifikacja prawna według czynu głównego w wyroku skazującym (w %)*

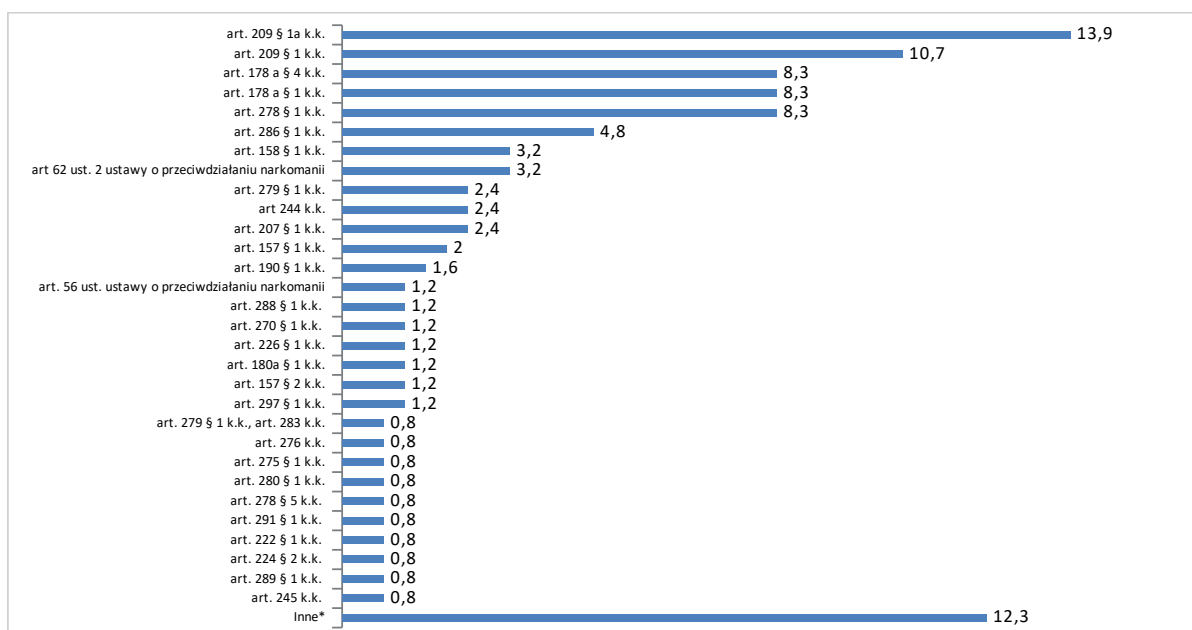
* Zestawienie obejmuje skazania według artykułów Kodeksu karnego i ustaw szczególnych.

** Do kategorii „inne” włączono następujące kwalifikacje prawne, które występowały w badanych sprawach jednostkowo: art. 156 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k., art. 160 § 1 k.k., art. 174 § 4 k.k., art. 180a k.k., art. 190 § 1 k.k., art. 190a § 1 k.k., art. 197 § 2 k.k., art. 222 § 1 k.k., art. 254a k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 271 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k., art. 278 § 3 k.k., art. 278 § 5 k.k., art. 284 § 1 k.k., art. 286 § 3 k.k., art. 289 § 1 k.k., art. 290 § 1 k.k., art. 291 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k., art. 300 § 2 k.k., art. 54 § 1 k.k.s., art. 107 § 1 k.k.s., art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt, art. 108 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, art. 58 ust. 1, art. 59 ust. 1, art. 59 ust. 3 oraz art. 62 ust. 3 u.p.n., art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości, art. 91a ustawy – Prawo budowlane.

N = 207. Na wykresie uwzględniono rozkład ważnych odpowiedzi.

Źródło: Opracowanie na podstawie badań własnych.

Wykres 7. Przepisy karne stanowiące podstawę wyroków skazujących (w %)

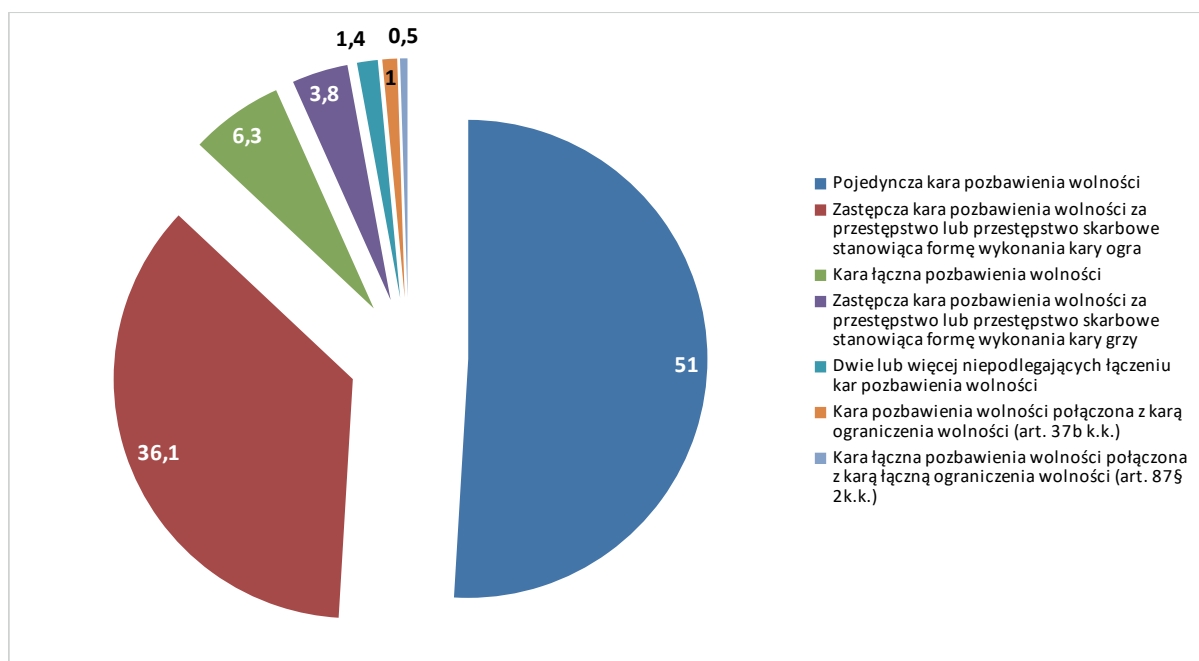
* Zestawienie obejmuje skazania według artykułów Kodeksu karnego i ustaw szczególnych.

** Do kategorii „inne” włączono następujące kwalifikacje prawne, które występowały w badanych sprawach jednostkowo: art. 156 § 1 k.k., art. 157 § 1 k.k., art. 160 § 1 k.k., art. 174 § 1 k.k., art. 190a § 1 k.k., art. 197 § 2 k.k., art. 216 § 1 k.k., art. 217 § 1 k.k., art. 231 § 1 k.k., art. 254a k.k., art. 271 § 1 k.k., art. 273 k.k., art. 278 § 3 k.k., art. 281 k.k., art. 284 § 1 k.k., art. 286 § 3 k.k., art. 288 § 2 k.k., art. 290 § 1 k.k., art. 292 § 1 k.k., art. 300 § 2 k.k., art. 54 § 1 k.k.s., art. 107 § 1 k.k.s., art. 56 ust. 3; art. 59 ust. 1, 3, art. 62 ust. 3 u.p.n., art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt, art. 108 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości, art. 91a ustawy – Prawo budowlane.

Na wykresie uwzględniono rozkład ważnych odpowiedzi.

Źródło: Opracowanie na podstawie badań własnych.

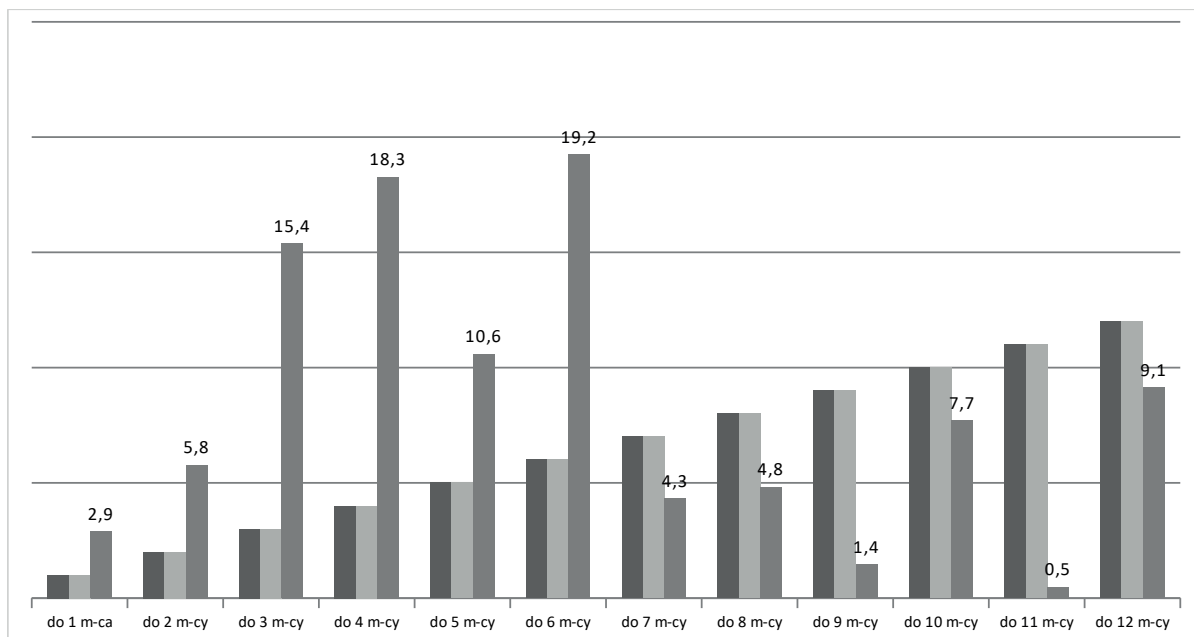
Wykres 8. Charakter orzeczonej kary objętej SDE (w %)

N = 208. Na wykresie uwzględniono rozkład ważnych odpowiedzi.

Źródło: Opracowano na podstawie badań własnych.

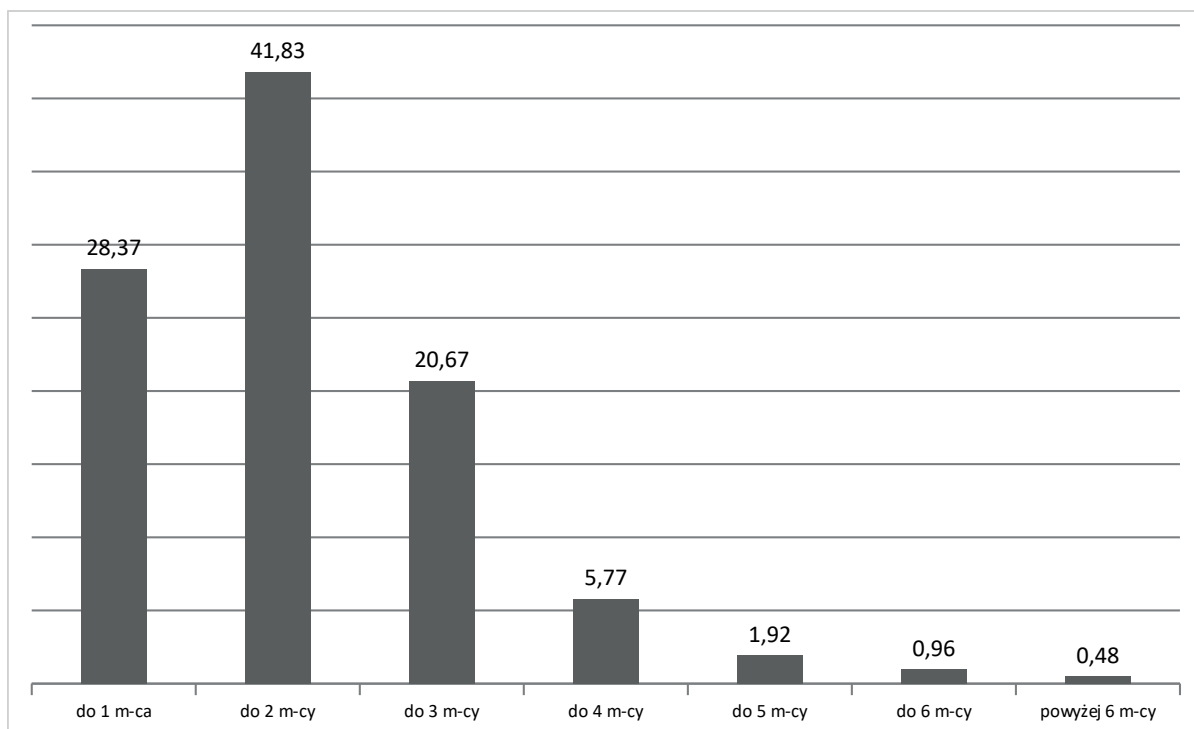
Wykres 9. Wymiar wykonywanej kary objętej SDE w liczbie miesięcy (w %)

N = 208. Na wykresie uwzględniono rozkład ważnych odpowiedzi.

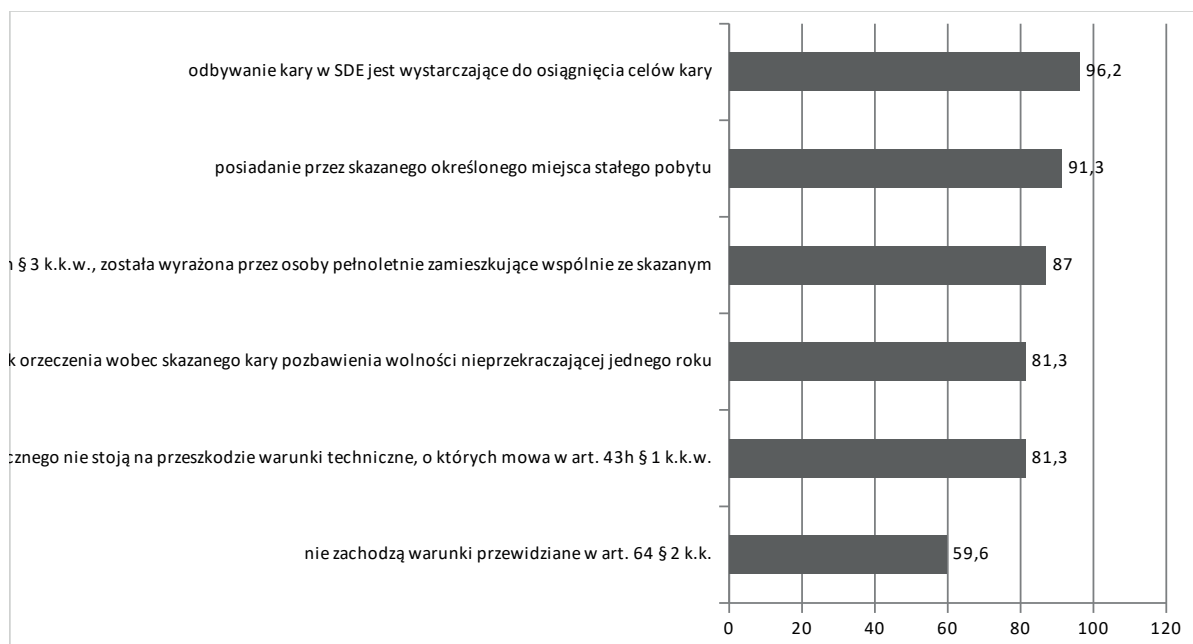
Źródło: Opracowano na podstawie badań własnych.

Wykres 10. Długość trwania postępowania od daty złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w SDE do wydania prawomocnego postanowienia o udzieleniu zezwolenia (w %)

N = 208. Na wykresie uwzględniono tylko ważne odpowiedzi. Źródło: Opracowano na podstawie badań własnych.

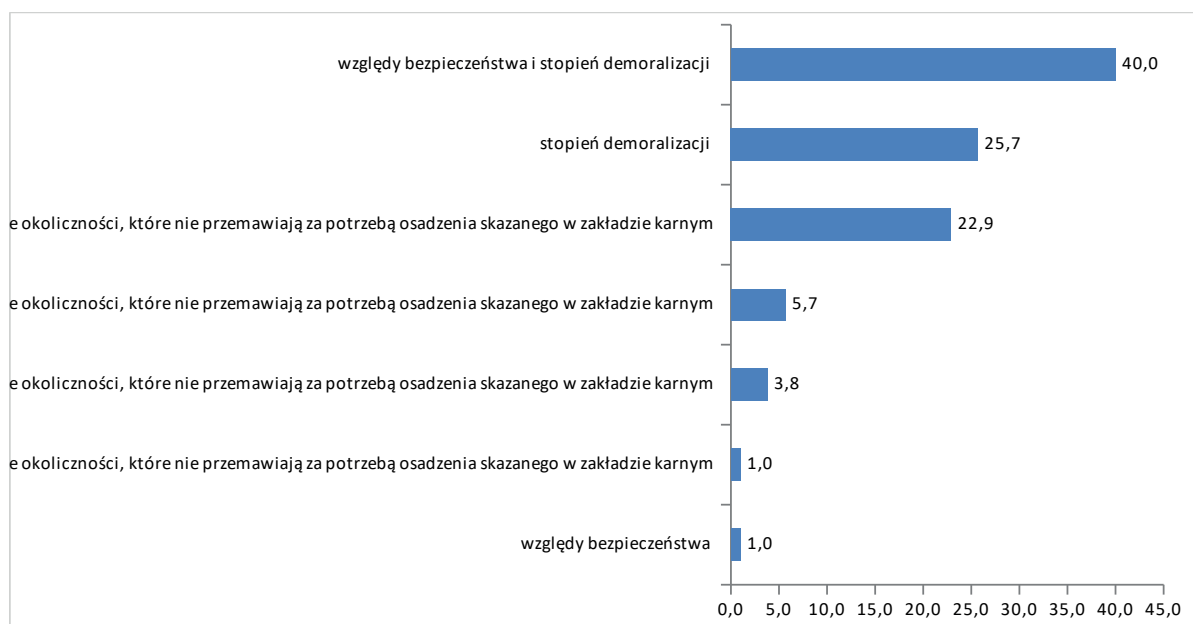
Wykres 11. Warunki ogólne wymienione przez sąd w uzasadnieniu postanowienia, uznając zasadność wniosku o udzielenie zezwolenia na obycie kary pozbawienia wolności w SDE (w %)

N = 210. Na wykresie uwzględniono tylko ważne odpowiedzi. Pytanie było wielokrotnego wyboru, stąd też odsetki nie sumują się do 100.

Źródło: Opracowano na podstawie badań własnych.

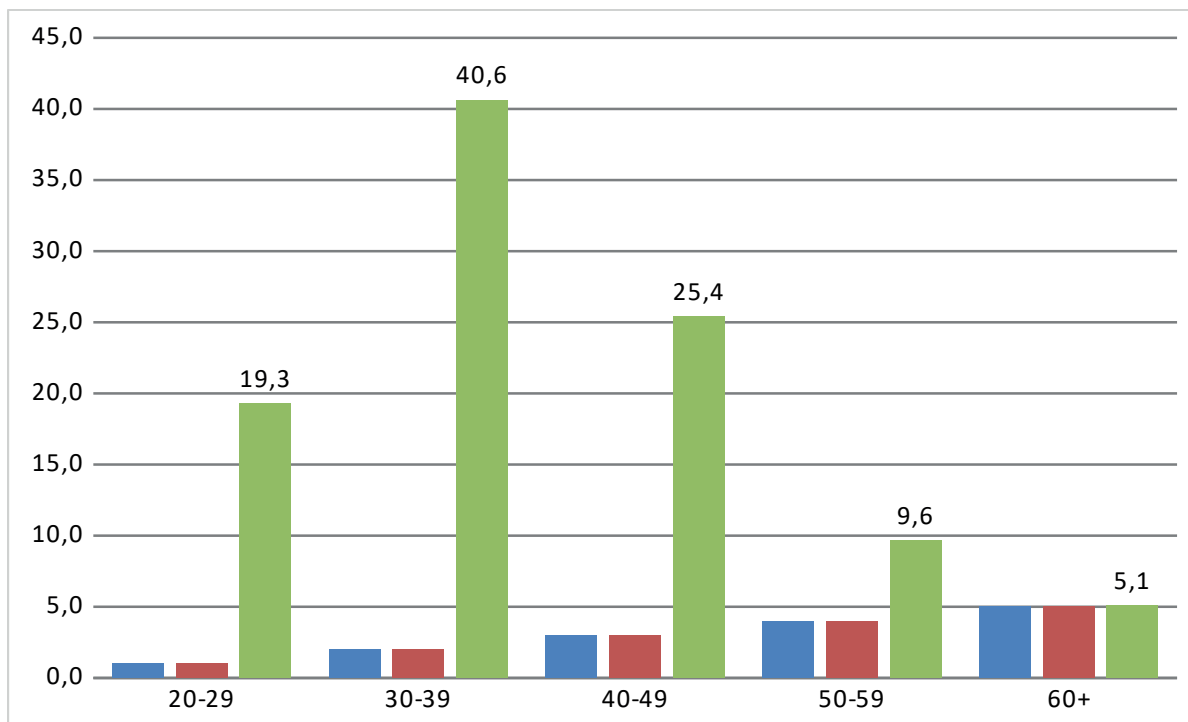
Wykres 12. Warunki szczególne dla skazanego przebywającego na wolności wymienione przez sąd w uzasadnieniu postanowienia, uznając zasadność wniosku o udzielenie zezwolenia na obycie kary pozbawienia wolności w SDE

N = 105. Na wykresie uwzględniono rozkład ważnych odpowiedzi.

Źródło: Opracowano na podstawie badań własnych.

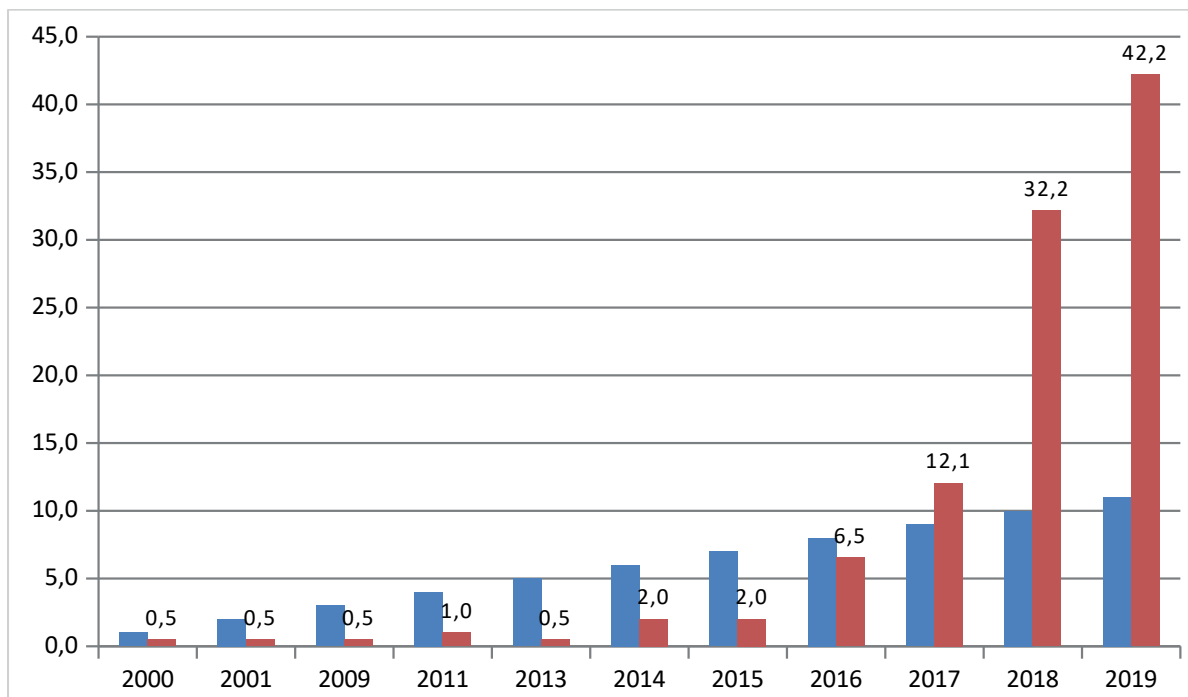
Wykres 13. Wiek skazanych odbywających karę w SDE (w %) – wnioski odmownie rozpatrzone (w %)

N = 197. Na wykresie uwzględniono rozkład ważnych odpowiedzi.

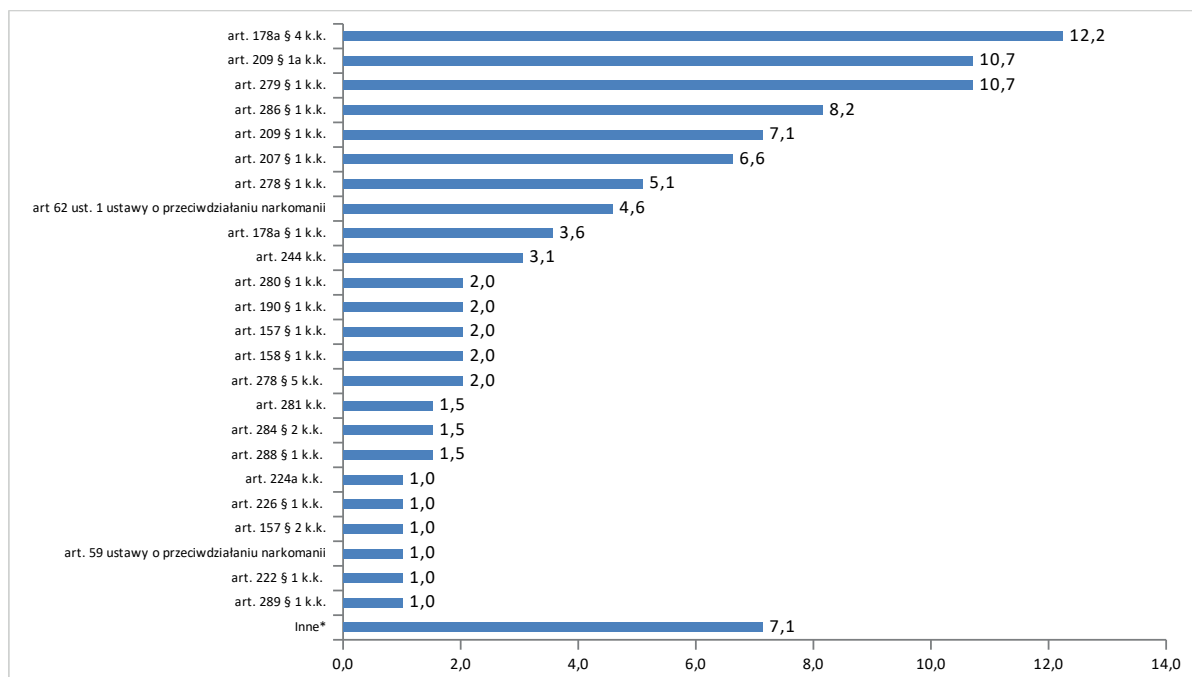
Źródło: Opracowanie na podstawie badań własnych.

Wykres 14. Rok wydania prawomocnego orzeczenia skazującego (w %) – wnioski odmownie rozpatrzone (w %)

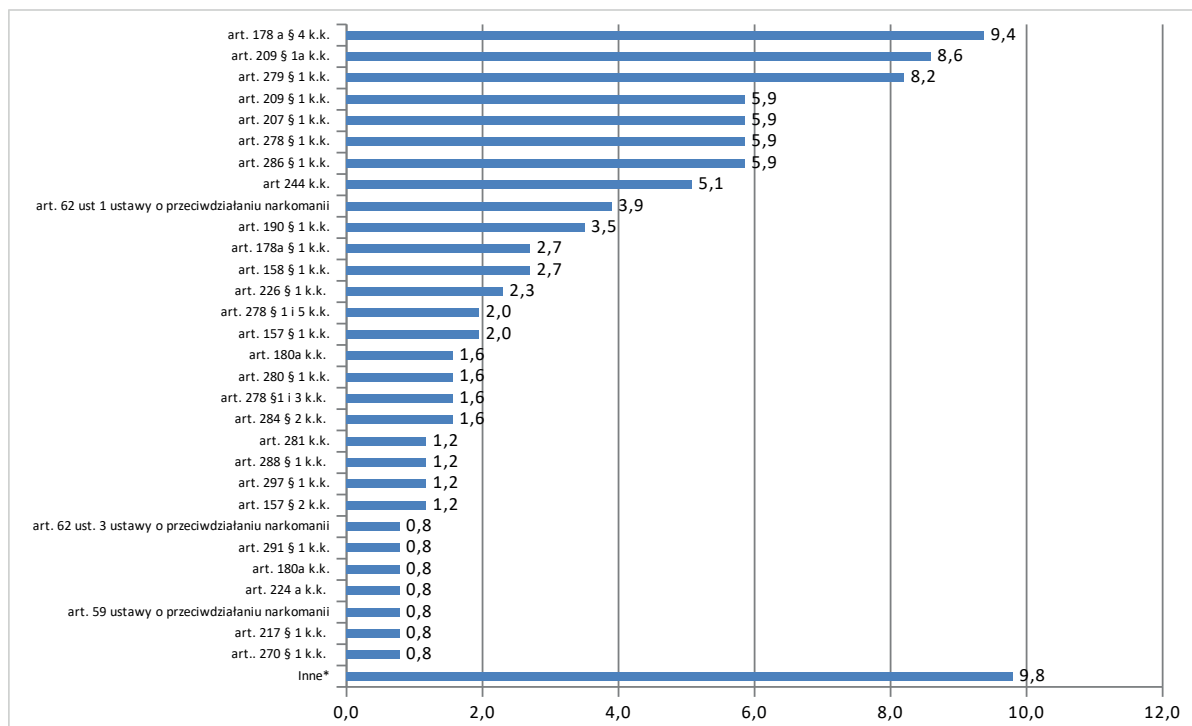
N = 199. Na wykresie uwzględniono rozkład ważnych odpowiedzi. Źródło: Opracowanie na podstawie badań własnych.

Wykres 15. Kwalifikacja prawna według czynu głównego w wyroku skazującym (w %) – wnioski odmownie rozpatrzone (w %)

* Zestawienie obejmuje skazania według artykułów Kodeksu karnego i ustaw szczególnych. **Do kategorii „inne” włączono następujące kwalifikacje prawne, które występowały w badanych sprawach jednostkowo: art. 64 § 1 k.k., art. 160 § 1 k.k., art. 177 § 1 k.k., art. 178b k.k., art. 190a § 1 k.k., art. 204 § 1 k.k., art. 245 k.k., art. 248 § 1 k.k., art. 278 § 1 i 3 k.k., art. 279 § 1 k.k., art. 283 k.k., art. 284 § 3 k.k., art. 291 § 1 k.k., art. 62 ust. 2 u.p.n., art. 53 ust. 1 u.p.n., art. 53 pkt 6 ustawy – Prawo łowieckie. N = 196. Na wykresie uwzględniono rozkład ważnych odpowiedzi. Źródło: *Opracowanie na podstawie badań własnych.*

Wykres 16. Przepisy karne stanowiące podstawę wyroków skazujących (w %) – wnioski odmownie rozpatrzone (w %)

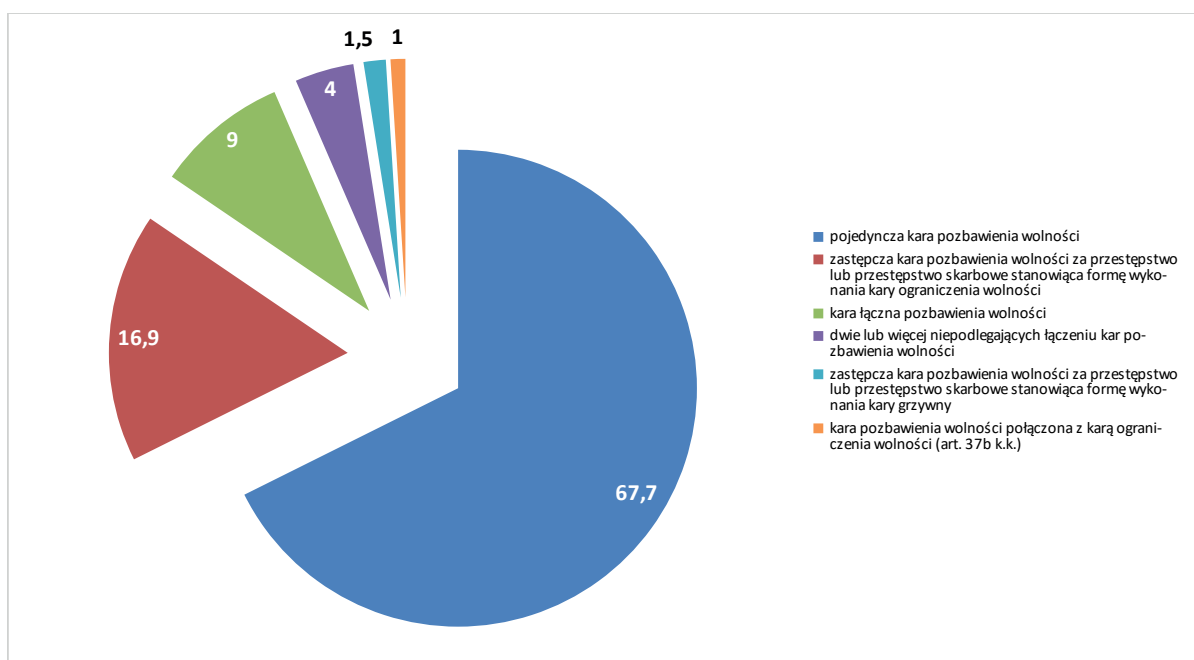

* Zestawienie obejmuje skazania według artykułów Kodeksu karnego i ustaw szczególnych. **Do kategorii „inne” włączono następujące kwalifikacje prawne, które występowały w badanych sprawach jednostkowo: art. 157 § 3 k.k., art. 160 § 1 k.k., art. 175 k.k., art. 177 § 1 k.k., art. 178b k.k., art. 180 k.k., art. 186 § 1 k.k., art. 190a § 1 k.k., art. 204 § 1 k.k., art. 216 § 1 k.k., art. 222 § 1 k.k., art. 224 § 2 k.k., art. 245 k.k., art. 248 § k.k., art. 258 § 1 k.k., art. 271 § 3 k.k., art. 276 k.k., art. 278 § 5 k.k., art. 284 § 3 k.k., art. 288 § 1 k.k., art. 53 ust. 1 oraz art. 62 ust. 1 i 2 u.p.n., art. 53 pkt 6 ustawy – Prawo łowieckie.

Na wykresie uwzględniono rozkład ważnych odpowiedzi.

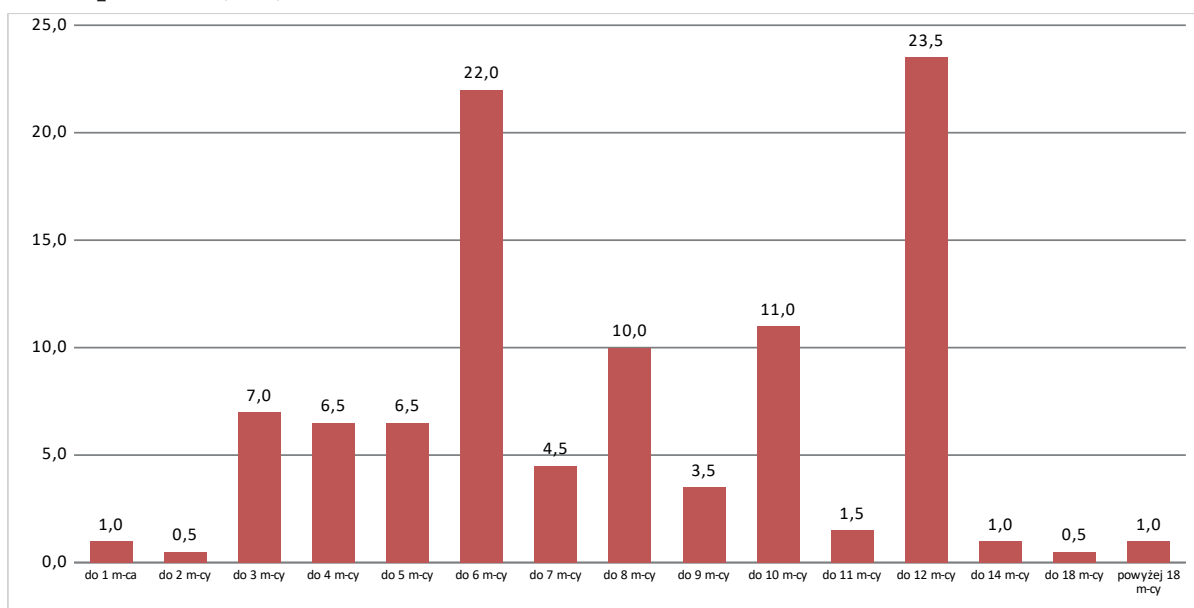
Źródło: *Opracowanie na podstawie badań własnych.*

Wykres 17. Charakter orzeczonej kary objętej SDE (w %) – wnioski odmownie rozpatrzone (w %)

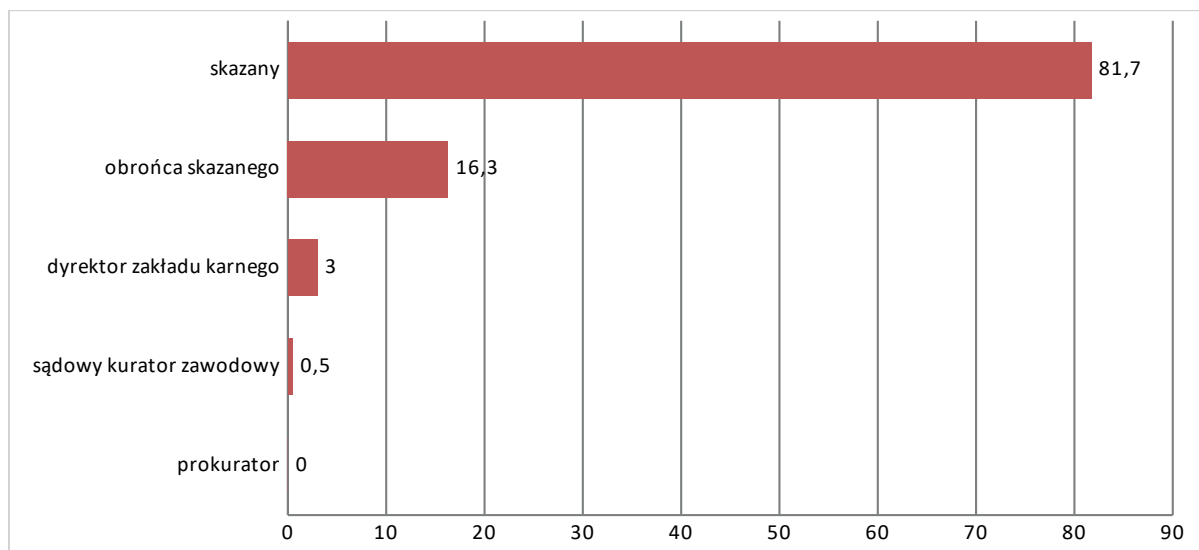
N = 201. Na wykresie uwzględniono rozkład ważnych odpowiedzi. Źródło: *Opracowano na podstawie badań własnych.*

Wykres 18. Wymiar wnioskowanej kary objętej SDE w liczbie miesięcy (w %) – wnioski odmownie rozpatrzone (w %)

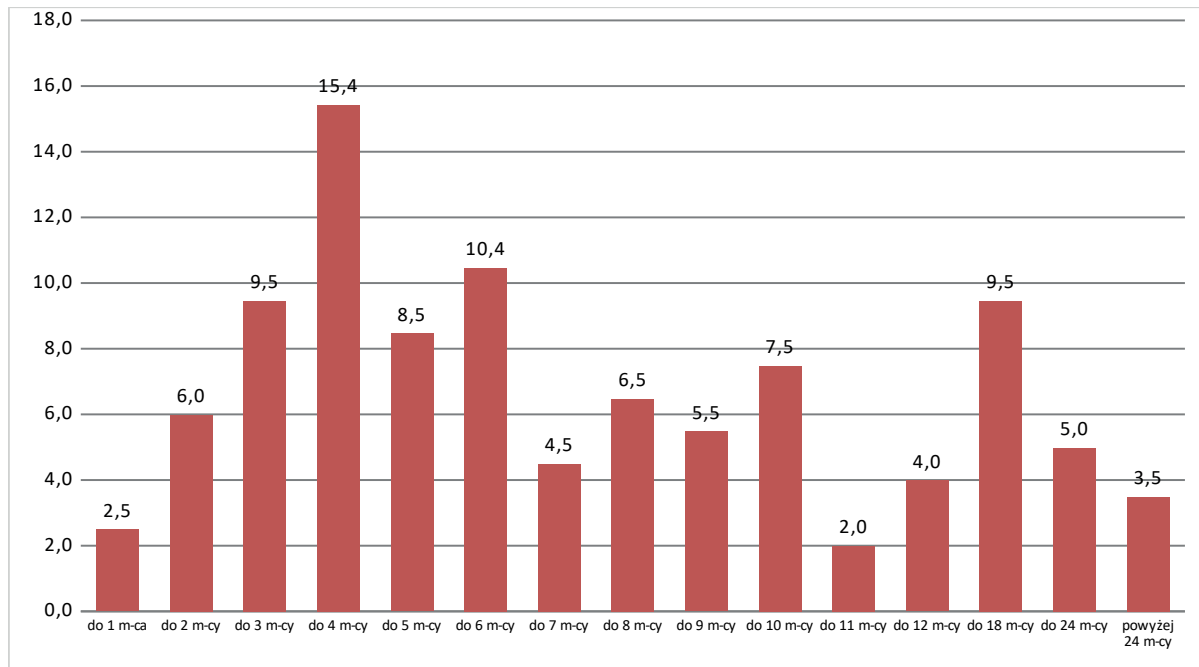
N = 200. Na wykresie uwzględniono rozkład ważnych odpowiedzi. Źródło: *Opracowano na podstawie badań własnych.*

Wykres 19. Rodzaj podmiotu, który wystąpił z wnioskiem o udzielenie skazanemu zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE (w %) – wnioski odmownie rozpatrzone (w %)

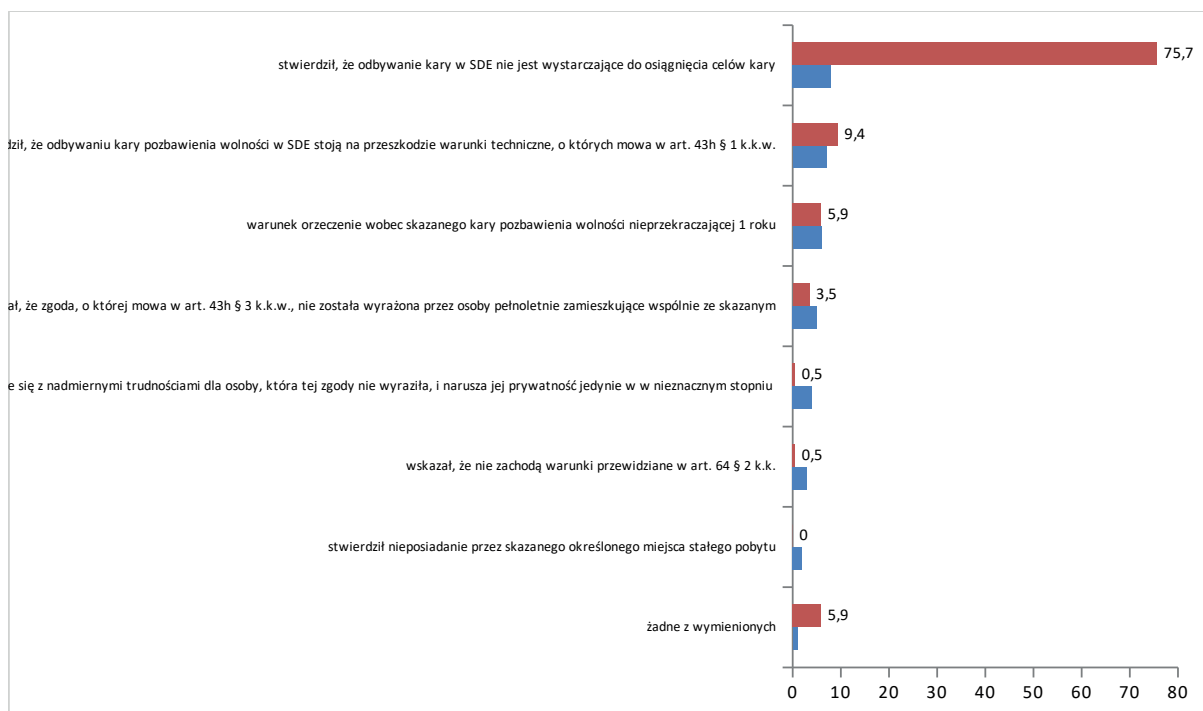
N = 202. Na wykresie uwzględniono tylko ważne odpowiedzi. Pytanie było wielokrotnego wyboru, stąd też odsetki nie sumują się do 100. Źródło: *Opracowano na podstawie badań własnych.*

Wykres 20. Długość trwania postępowania od daty złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w SDE do wydania prawomocnego postanowienia o odmowie udzielenia zezwolenia (w %) – wnioski odmownie rozpatrzone (w %)

N = 201. Na wykresie uwzględniono tylko ważne odpowiedzi. Źródło: *Opracowano na podstawie badań własnych.*

Wykres 21. Warunki ogólne wymienione przez sąd w uzasadnieniu postanowienia o odmowie udzielenia zezwolenia na obycie kary pozbawienia wolności w SDE (w%) – wnioski odmownie rozpatrzone (w %)

N = 202. Na wykresie uwzględniono tylko ważne odpowiedzi. Pytanie było wielokrotnego wyboru, stąd też odsetki nie sumują się do 100. Źródło: *Opracowano na podstawie badań własnych.*

Tabela 1. Liczba osób odbywających karę pozbawienia wolności w SDE w latach 2011–2019

Lata	Ogółem	Wykonanie orzeczeń dotyczących	
		zakazu zbliżania się do określonej osoby [środek karny (art. 41a § 1 i 2 k.k.)]	obowiązku powstrzymania się od przebywania w określonych miejscach
2011	1 992	-	13
2012	4 881	1	43
2013	4 923	-	6
2014	4 756	2	-
2015	3 258	2	-
2016	3 958	1	80
2017	5 057	5	156
2018	5 014	1	149
2019	5 106	-	298

Źródło: *Opracowano na podstawie danych Wydziału Statystycznej Informacji Zarządczej. Departamentu Strategii i Funduszy Europejskich, otrzymanych w korespondencji mailowej w dniu 18 listopada 2020 r.*

Tabela 2. Wykonywanie kar, środków karnych i środków zabezpieczających w SDE w latach 2015–2019 według właściwości rzeczowej (sądy rejonowe)

	2015			2016			2017			2018			2019		
	Wpływa- jące	Zakoń- czone	Wykony- wane stan w ostatnim dniu okresu spra- wodawczego	Wpływa- jące	Zakoń- czone	Wykony- wane stan w ostatnim dniu okresu spra- wodawczego	Wpływa- jące	Zakoń- czone	Wykony- wane stan w ostatnim dniu okresu spra- wodawczego	Wpływa- jące	Zakoń- czone	Wykony- wane stan w ostatnim dniu okresu spra- wodawczego	Wpływa- jące	Zakoń- czone	Wykony- wane stan w ostatnim dniu okresu spra- wodawczego
Wyszczególnienie	w okresie sprawozdawczym			w okresie sprawozdawczym			w okresie sprawozdawczym			w okresie sprawozdawczym			w okresie sprawozdawczym		
	89	1	84	271	121	234	45	179	88	16	52	36	12	22	16
Kara ograniczenia wolności – obowiązek pozostawania w określonym miejscu (art. 34 § 1a pkt 2 k.k.)															
Środek karny – zakaz zbli- żenia się do określ- onych osób	2		2	25	6	21	22	7	34	6	34		10	24	
Środek karny – zakaz wstępu na imprezę masową (art. 41b § 3 k.k.)															
Środek zabezpiecza- jący – elektroniczna kontrola miejsca pobytu (art. 93a § 1 pkt 1 k.k.)	53	35	19	55	38	36	95	56	45	60	45	50	110	89	60

Źródło: Opracowano na podstawie danych Wydziału Statystycznej Informacji Zarządczej. Departamentu Strategii i Funduszy Europejskich, otrzymanych w korespondencji mailowej w dniu 18 listopada 2020 r.

Tabela 3. Wykonywanie kar, środków karnych i środków zabezpieczających w SDE w latach 2015–2019 według właściwości rzeczowej (sądy okręgowe)

	2015			2016			2017			2018			2019		
	Wpływa- jące	Zakoń- czone	Wykony- wane	Wpływa- jące	Zakoń- czone	Wykony- wane	Wpływa- jące	Zakoń- czone	Wykony- wane	Wpływa- jące	Zakoń- czone	Wykony- wane	Wpływa- jące	Zakoń- czone	Wykony- wane
Wyszczególnienie		w okresie sprawozdawczym	stan w ostatnim dniu okresu spr- wodawczego		w okresie sprawozdawczym	stan w ostatnim dniu okresu spr- wodawczego		w okresie sprawozdawczym	stan w ostatnim dniu okresu spr- wodawczego		w okresie sprawozdawczym	stan w ostatnim dniu okresu spr- wodawczego		w okresie sprawozdawczym	stan w ostatnim dniu okresu spr- wodawczego
Kara ograniczenia wolności - obowiązek pozostawania w określonym miejscu (art. 34 § 1a pkt 2 k.k.)															
Środek karny - zakaz zbli- żania się do określ- nych osób	1		1	184	29	156	554	535	175	1 654	1 690	139	539	556	122
Środek karny - zakaz wstępu na imprezę masową (art. 41b § 3 k.k.)															
Środek zabezpiecza- jący - elektroniczna kontrola miejsca pobytu (art. 93a § 1 pkt 1 k.k.)	1		1	184	29	156	554	535	175	1 654	1 690	139	539	556	122

Źródło: Opracowano na podstawie danych Wydziału Statystycznej Informacji Zarządczej Departamentu Strategii i Funduszy Europejskich, otrzymanych w korespondencji mailowej w dniu 18 listopada 2020 r.

Wykaz 1. Czynniki wzięte pod uwagę przez sąd przy wartościowaniu, że dozór elektroniczny jest wystarczający do osiągnięcia celów kary. Opracowanie własne na podstawie akt.

Skazany wyraźnie ustabilizował swój sposób funkcjonowania i unikał zachowań kryminogennych, prawidłowo realizował swoje role społeczne, w tym rodzinne, jak również podjął stałą pracę i nie naruszał porządku prawnego, resocjalizacja skazanego przebiega prawidłowo w warunkach wolnościowych.

„Z wywiadu środowiskowego wynika, że skazana zachowuje się poprawnie. Nie nadużywa alkoholu i nie utrzymuje kontaktów z osobami o ujemnej opinii społecznej. Nie toczy się przeciwko niej żadne nowe postępowanie karne, ani w sprawie o wykroczenie”. SDE jest wystarczające do osiągnięcia celów kary. „Całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych dotyczących wymienionej, jej właściwości i warunki osobiste oraz stopień demoralizacji, a także względy bezpieczeństwa powodują, że w sprawie występuje możliwość udzielenia zezwolenia” na SDE.

[...] był kilkakrotnie karany sądownie za przestępstwa i wykroczenia. W sprawie, w której ubiega się o dozór elektroniczny bez powodzenia korzystał z instytucji probacji. [...] Wykonuje nałożony przez sąd obowiązek zapłaty zadośćuczynienia i naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego. W miejscu zamieszkania ma pozytywną opinię, nie było uwag co do jego zachowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że wystarczające do osiągnięcia celów kary będzie odbycie kary przez skazanego w SDE. Zdaniem Sądu dotychczasowa karalność nie przekreśla możliwości odbywania przez niego kary w SDE.

Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż w stosunku do skazanego można sformułować pozytywną opinię w zakresie przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. W ocenie sądu postawa prezentowana przez skazanego wskazuje, że proces jego resocjalizacji przebiega pomyślnie, a tym samym nie istnieje potrzeba, aby w dalszym ciągu odbywał on karę w zakładzie karnym.

Brak jest negatywnej opinii wobec skazanego w miejscu zamieszkania, można przyjąć, że poradzi on sobie i będzie funkcjonował prawidłowo w warunkach dozoru elektronicznego.

Brak jest negatywnej opinii wobec skazanego w miejscu zamieszkania, można przyjąć, że poradzi on sobie i będzie funkcjonował prawidłowo w warunkach dozoru elektronicznego. Dodatkowo skazany będzie wsparciem dla najbliższej rodziny, tj. schorowanej matki, która obecnie oczekuje jego pomocy.

Brak jest negatywnych informacji środowiskowych. Odbywanie kary w SDE przy stałym kontakcie z sądowym kuratorem zawodowym będzie wystarczające do osiągnięcia celów.

Był dwa razy karany sądownie, mieszka z ojcem, pracuje jako pracownik gospodarczy w prosektorium, ukończył szkolenie specjalistyczne w zakresie preparatyki sekcyjnej, ma możliwość podjęcia pracy, bardzo rzadko spożywa alkohol, nie zażywa narkotyków, posiada pozytywną opinię w miejscu zamieszkania. Dotychczasowa karalność nie przekreśla możliwości odbycia kary w SDE.

Był karany sądownie wyłącznie w niniejszej sprawie i jest to jego pierwszy pobyt w jednostce penitencjarnej. O przestępstwie wypowiada się w sposób jedynie deklaratorywnie negatywny. Niemniej zachowanie nie świadczy, że jest osobą zdemoralizowaną w stopniu znacznym.

Był wcześniej karany, ale obecnie można sformułować pozytywną prognozę. Dwukrotnie odbywał już karę w SDE, które przebiegały bez zastrzeżeń. Skazany nie mieszka z osobą pokrzywdzoną, obecnie prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje zarobkowo i stara się zachować abstynencję.

Całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych dotyczących wymienionego, jego właściwości i warunki osobiste oraz stopień demoralizacji, a także względy bezpieczeństwa powodują, że w sprawie występuje możliwość udzielenia zezwolenia na SDE.

Całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych dotyczących S., jego właściwości i warunki osobiste, stopień demoralizacji, dotychczasowa postawa i zachowanie, a także względy bezpieczeństwa nie przemawiają za potrzebą osadzenia w ZK, a SDE będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary.

Całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych dotyczących wymienionej, jej właściwości i warunki osobiste, a także względy bezpieczeństwa powodują, że w sprawie występuje możliwość udzielenia zezwolenia na SDE.

Całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych dotyczących wymienionego, jego właściwości i warunki osobiste, stopień demoralizacji, dotychczasowa postawa i zachowanie, a także względy bezpieczeństwa.

Czyn będący podstawą skazania miał miejsce w 2014 roku, skazany od 5 lat nie naruszył porządku prawnego. Był dwukrotnie karany, a swoim zachowaniem doprowadził do zarządzenia wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności. Zachowanie skazanego nie świadczy o tym, aby był osobą zdemoralizowaną w znacznym stopniu.

Dotychczasowa postawa i zachowanie przemawiają za udzieleniem zezwolenia na SDE.

Dotychczasowa postawa oraz zachowanie, pomimo iż był już kilkakrotnie karany.

Dozór elektroniczny będzie wystarczający do wzbudzenia w skazanej woli współdziałania w kształtowaniu jej społecznie pożądaných postaw, w szczególności poczucia odpowiedzialności oraz potrzeby przestrzegania porządku prawnego i tym samym powstrzymywania się od powrotu do przestępstwa.

Jak wynika z ustaleń kuratora, przed osadzeniem skazany pracował na podstawie umowy o pracę, zarobione pieniądze przeznaczał na utrzymanie rodziny, jak też dzieci z poprzednich związków, prowadził ustabilizowany tryb życia, nie posiadał skłonności do nadużywania alkoholu, współpracował z kuratorem w związku z wykonywaniem kary ograniczenia wolności orzeczonej w innej sprawie. To zdaniem sądu pozwala prognozować pomyślne wykonanie dozoru elektronicznego.

Jak wynika z wywiadu kuratora sądowego, skazany mieszka z rodziną, z którą pozostaje w poprawnych relacjach. Pracuje zarobkowo. W miejscu zamieszkania ma opinię dobrą. Mają wprawdzie miejsce sytuacje, kiedy nadużywa alkoholu, ale nie zachowuje się wówczas agresywnie. Był wprawdzie wcześniej karany, uznać jednak należy, że skazany nie jest osobą, co do której względy bezpieczeństwa i stopień demoralizacji przemawiałyby za potrzebą osadzenia w ZK, zatem odbywanie kary w SDE będzie wystarczające dla osiągnięcia jej celów. Skazany dopuścił się naruszeń SDE, sąd postanowił uchylić zgodę na odbywanie kary w SDE. Prokurator popierał uchylenie zgody.

Jego aktualna postawa nie budzi zastrzeżeń. Mieszka z matką, z którą pozostaje w dobrych relacjach. Pracuje zarobkowo. Partycypuje w kosztach utrzymania domu. Wprawdzie uzależniony jest od alkoholu, to jednak obecnie ograniczył jego spożywanie. Nie popada w konflikty z lokalnym środowiskiem. Zasadnym jest jednak dla właściwego przebiegu kary odbywanej w omawianym systemie nałożenie na niego obowiązków.

Jego postawa oraz zachowanie. Skazany poza karą, której dotyczy wnioski, był karany tylko jeden raz. Nadto z wywiadu kuratora wynika, że jego zachowanie przed osadzeniem nie budziło zastrzeżeń, które sprzeciwiałyby się udzieleniu zezwolenia. Skazany cieszył się pozytywną opinią, prawidłowo układał relacje rodzinne, nie był widywany pod wpływem alkoholu. Co istotne naprawił szkodę wyrządzoną przestępstwem.

Jego zachowanie wobec przełożonych nie budzi zastrzeżeń, jego relacje ze współosadzonymi są niekonfliktowe. Skazany nie sprawia problemów wychowawczych. Zatem jego zachowanie w warunkach izolacji należy uznać za poprawne. Skazany nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, a do popełnionego przestępstwa ma stosunek krytyczny. Skazany był jeden raz nagradzany, do chwili obecnej nie był karany dyscyplinarnie. W ocenie sądu skarany nie jest osobą zdemoralizowaną, nie ma konieczności dalszej resocjalizacji w/wym. w warunkach jednostki penitencjarnej.

Jego zachowanie wobec przełożonych nie budzi zastrzeżeń, jego relacje ze współosadzonymi są niekonfliktowe. Skazany nie sprawia problemów wychowawczych. Zatem zachowanie jego w warunkach izolacji penitencjarnej należy uznać za poprawne. Skazany nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, a do popełnionego przestępstwa ma stosunek krytyczny. Do chwili obecnej nie był nagradzany ani karany dyscyplinarnie. W ocenie Sądu nie jest osobą zdemoralizowaną, nie ma konieczności dalszej resocjalizacji w/wym. warunkach jednostki penitencjarnej.

Jest to pierwszy wyrok skazujący. Nie odbywał on nigdy kary w jednostce penitencjarnej, ani też w SDE, a jak wynika z wywiadu środowiskowego, skarany ma dobrą opinię w miejscu zamieszkania, pracuje zarobkowo i nie jest uzależniony w żadnej formie.

Na podstawie wywiadu środowiskowego wynika, że S. zachowuje się poprawnie. Nie nadużywa alkoholu. Widuje się codziennie ze swoją córką. „Całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych dotyczących wymienionej, jej właściwości i warunki osobiste oraz stopień demoralizacji, a także względy bezpieczeństwa powodują, że w sprawie występuje możliwość udzielenia zezwolenia na SDE”.

Nie był wcześniej karany, pracuje zarobkowo, prowadzi ustabilizowany tryb życia.

Nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celów resocjalizacyjnych kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary w warunkach dozorowanych. Można obecnie sformułować pozytywną prognozę. Skazany przed osadzeniem funkcjonował poprawnie, w miejscu zamieszkania nie wszczynał awantur i nie były przeprowadzane interwencje policji.

Nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach dozorowanych. Jak wynika z wywiadu kuratora, zachowanie skazanego nie budzi zastrzeżeń, ponieważ pracuje, zachowuje abstynencję, przestrzega porządku prawnego, prawidłowo układa relacje z rodziną.

Nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach dozorowanych. Sąd miał na uwadze, że skarany poza karą, której dotyczy wnioski, był raz karany. Pomimo to zdaniem Sądu wobec skazanego można obecnie sformułować pozytywną prognozę.

Obecna postawa skazanego pozwala przyjąć, że odbycie kary w warunkach SDE będzie wystarczające do osiągnięcia celów.

Oceniając dotychczasową postawę skazanego, odbywanie przez niego kary pozbawienia wolności w SDE jest wystarczające dla osiągnięcia celów orzeczonej kary.

Oceniając dotychczasową postawę skazanego.

Oceniając na podstawie opinii o skazanym i dokumentów osobopoznawczych skazanego [...], należało uznać, że jego dotychczasowa postawa i zachowanie w warunkach izolacji penitencjarnej przemawiają za wyrażeniem zgody na odbywanie kary w SDE.

Okoliczności czynu nie są wysoce obciążające, co w powiązaniu z faktem, że skazana prowadzi aktualnie w miarę ustabilizowany tryb życia i cieszy się pozytywną opinią środowiskową, świadczy o niewielkim stopniu demoralizacji skazanej i braku przesłanek niebezpieczeństwa odbywania kary poza zakładem karnym, szczególnie, że skazana będzie w stałym kontakcie z sądowym kuratorem zawodowym.

Okoliczności czynu nie są wysoce obciążające, co w powiązaniu z faktem, że skazany prowadzi aktualnie w miarę ustabilizowany tryb życia i cieszy się pozytywną opinią środowiskową, świadczy o niewielkim stopniu demoralizacji skazanego i braku przesłanki niebezpieczeństwa odbywania kary poza zakładem karnym.

Okoliczności czynu nie są wysoce obciążające, co w powiązaniu z krytycznym stosunkiem do popełnionego przestępstwa i pozytywną opinią o skazanym świadczą o niewielkim stopniu demoralizacji, szczególnie, że skazany będzie w stałym kontakcie z sądowym kuratorem zawodowym.

Okoliczności czynu nie są wysoce obciążające, co w powiązaniu z krytycznym stosunkiem do popełnionego przestępstwa i prawidłowymi więzami rodzinnymi uzasadnia przekonanie, że mimo wcześniejszej karalności, odbycie kary w SDE będzie wystarczające do osiągnięcia celów, szczególnie, że skazany będzie w stałym kontakcie z sądowym kuratorem zawodowym.

Okoliczności czynu nie są wysoce obciążające, co w powiązaniu z krytycznym stosunkiem do popełnionego przestępstwa i prawidłowymi więzami rodzinnymi uzasadnia przekonanie, że mimo wcześniejszej karalności, odbycie kary w SDE będzie wystarczające do osiągnięcia celów.

Okoliczności czynu nie są wysoce obciążające, co w powiązaniu z krytycznym stosunkiem do popełnionego przestępstwa i prawidłowymi więzami rodzinnymi uzasadnia przekonanie, że mimo wielości czynów i wcześniejszej karalności, odbycie kary w SDE będzie wystarczające do osiągnięcia celów, szczególnie, że skazany będzie w stałym kontakcie z sądowym kuratorem zawodowym.

Okoliczności czynu nie są wysoce obciążające, co w powiązaniu z krytycznym stosunkiem do popełnionego przestępstwa i przeciętną opinią środowiskową świadczy o niewielkim stopniu demoralizacji skazanego i brakiem przesłanki niebezpieczeństwa odbywania kary w SDE.

Okoliczności czynu nie są wysoce obciążające, co w powiązaniu z krytycznym stosunkiem do popełnionego przestępstwa, promesą zatrudnienia i prawidłowymi więzami rodzinnymi uzasadnia przekonanie, że mimo popełnienia przestępstwa w okresie próby i zarządzenia wykonania kary, odbycie kary w SDE będzie wystarczające do osiągnięcia celów, szczególnie, że skazany będzie w stałym kontakcie z sądowym kuratorem zawodowym.

Okoliczności czynu nie są wysoce obciążające, co w powiązaniu z krytycznym stosunkiem do popełnionego przestępstwa, promesą zatrudnienia i prawidłowymi więzami rodzinnymi uzasadnia przekonanie, że mimo wcześniejszej karalności, odbycie kary w SDE będzie wystarczające do osiągnięcia celów, szczególnie, że skazany będzie w stałym kontakcie z sądowym kuratorem zawodowym.

Okoliczności czynu nie są wysoce obciążające, co w powiązaniu z pozytywną opinią środowiskową i prawidłowymi więzami rodzinnymi uzasadnia przekonanie, że odbycie kary w SDE będzie wystarczające do osiągnięcia celów, szczególnie, że skazany będzie w stałym kontakcie z sądowym kuratorem zawodowym.

Okoliczności czynu nie są wysoce obciążające, co w powiązaniu z pozytywną opinią środowiskową i prawidłowymi więzami rodzinnymi uzasadnia przekonanie, że odbywanie kary w SDE będzie wystarczające dla osiągnięcia celów.

Okoliczności czynu nie są wysoce obciążające, co w powiązaniu z pozytywną opinią środowiskową i wsparciem osoby bliskiej świadczy o niewielkim stopniu demoralizacji skazanego i braku przesłanki niebezpieczeństwa odbywania kary poza zakładem karnym.

Okoliczności czynu nie są wysoce obciążające, co w powiązaniu z pozytywną opinią środowiskową świadczy o niewielkim stopniu demoralizacji skazanego i brakiem przesłanki niebezpieczeństwa odbywania kary w SDE.

Okoliczności czynu nie są wysoce obciążające, skazany ma poprawne relacje z domownikami, a jego zachowanie w miejscu zamieszkania nie budzi zastrzeżeń.

Okoliczności zaistnienia czynu przypisanego skazanemu nie są wysoce obciążające, co w powiązaniu z tym faktem, że w odniesieniu do skazanego istnieje obecnie pozytywna prognoza kryminologiczno-społeczna uzasadnia odbycie kary w SDE.

Okoliczności zaistnienia czynu przypisanego skazanemu nie są wysoce obciążające. Skazany prowadzi aktualnie w miarę ustabilizowany tryb życia i cieszy się pozytywną opinią środowiskową.

Okoliczności zaistnienia czynu przypisanego skazanemu nie są wysoce obciążające. Skazany prowadzi aktualnie w miarę ustabilizowany tryb życia i cieszy się pozytywną opinią środowiskową. Jest w niewielkim stopniu zdemoralizowany.

Opinia o skazanym z miejsca zamieszkania jest pozytywna. Skazany pracował zarobkowo na umowę zlecenie. W miejscu zamieszkania zachowywał się spokojnie, rodzice twierdzą, że w ostatnim czasie jego zachowanie uległo poprawie.

Opinia o skazanym z miejsca zamieszkania jest przeciętna. Skazany pracował zarobkowo, ale dorywczo. Jego zachowanie nie budziło zastrzeżeń, poza tym, że był widywany pod wpływem alkoholu. Nie stwierdzono naruszeń zasad współżycia społecznego. Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu znacznym, chociaż był już karany 5 razy.

Opinia skazanego na wolności w środowisku rodzinnym i sąsiedzkiem jest pozytywna. Nie toczą się wobec niego obecnie żadne nowe postępowania karne lub wykroczeniowe. Postawa skazanego w warunkach izolacji świadczy o tym, że nie jest on osobą zdemoralizowaną, posiada właściwy poziom samokontroli i odpowiedzialności, aby odbyć resztę kary w SDE.

Opinia z miejsca zamieszkania jest pozytywna. Skazany pracował zarobkowo, ma możliwość kontynuowania zatrudnienia. Nie nadużywał alkoholu, nie przejawiał zachowań agresywnych.

Posiada stałą pracę, pracodawca potwierdził i wydał oświadczenie o zamiarze dalszego zatrudnienia skazanego. Skazany posiada dobrą opinię w miejscu zamieszkania. Konkubina spodziewa się dziecka skazanego, a rozwiązanie przewidywane jest na koniec grudnia 2019 r.

Postawa prezentowana przez skazanego w warunkach izolacji świadczy o tym, że nie jest on osobą zdemoralizowaną, posiada właściwy poziom samodyscypliny i odpowiedzialności, aby sprostać wymaganiom wynikającym z odbywania kary w SDE.

Postawa skazanego.

Postawa skazanego świadczy, że nie jest on osobą zdemoralizowaną, posiada właściwy poziom samokontroli i samodyscypliny.

Pozytywna opinia o skazanym, nie toczy się przeciwko niemu nowe postępowanie, nie odbywał dotychczas kary w zakładzie karnym, skazany nie jest osobą, co do której konieczne jest prowadzenie procesu resocjalizacji w warunkach izolacji.

Pozytywna opinia o skazanym, przeciwko skazanemu nie toczy się inne postępowanie, i jest to jedyne skazanie skazanego, ponadto pracuje, prowadzi ustabilizowane życie.

Proces resocjalizacji przebiega pomyślnie. Można przyjąć, że skazany poradzi sobie i będzie funkcjonował prawidłowo w warunkach dozoru elektronicznego, w szczególności będzie przestrzegał nałożonych na niego obowiązków.

Przed osadzeniem skazany funkcjonował prawidłowo (mieszkał z matką, pracował, dokładał się do utrzymania mieszkania, regulował obowiązek alimentacyjny na syna oraz zobowiązania finansowe wynikające z prawomocnego wyroku, jak też z zaciągniętego kredytu). Rodzina i sąsiedzi nie zgłaszali uwag do jego zachowania.

S. był 2 razy karany za przestępstwo uchylania się od obowiązku alimentacyjnego. Nie pracuje z powodu mieszkania z córką. Nie stwierdzono, aby miał skłonność do nadużywania alkoholu.

S. nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu uniemożliwiającym zastosowanie wobec niego SDE. Zachowanie na wolności uznać należy za niewłaściwe. Był kilkakrotnie karany. Przed osadzeniem nie pracował, był na utrzymaniu żony. Jest osobą umiarkowanie niepełnosprawną. Cierpi na niewydolność nerek, regularnie podlega dializom. Dotychczasowa karalność nie przekreśla możliwości odbywania przez niego kary w SDE.

S. nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu uniemożliwiającym zastosowanie wobec niego SDE. Był kilkakrotnie karany w przeszłości głównie za prowadzenie pojazdów w stanie nietrzeźwości. Jednakże od czasu izolacji penitencjarnej nie popełnił przestępstwa. Podejmował prace dorywcze, aktualnie ze względu na stan zdrowia nie pracuje. W środowisku lokalnym jest postrzegany jako osoba pracowita, lecz nadużywająca alkoholu. Od 3 miesięcy zachowuje pełną abstynencję. Dotychczasowa karalność nie stoi na przeszkodzie w udzieleniu zgody na SDE

S. nie jest zdemoralizowany w stopniu uniemożliwiającym zastosowanie wobec niego SDE. Był 2-krotnie karany za przestępstwo niealimentacyjne. Przed osadzeniem pracował dorywczo, nie realizował ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego. Nie stronił od alkoholu. Będąc pod wpływem alkoholu, nie stosował przemocy. Nie było uwag co do jego zachowania, nie było skarg na policję, nie było interwencji.

Sąd dostrzega wysoce naganną postawę skazanej w przeszłości oraz charakter popełnionego przestępstwa, a także fakt, że syn skazanej, z którym zamieszkuje, jest jedną z osób pokrzywdzonych. Ma też jednak na uwadze, że skazana nie była wcześniej karana, a z domownikami łączy ją poprawne relacje. Skazana prowadzi ustabilizowany tryb życia, właściwie funkcjonuje w środowisku, przestrzega porządku prawnego oraz zasad współżycia społecznego, pracuje zarobkowe, a jej obecne zachowanie nie budzi zastrzeżeń.

Sąd uznał, że postawa prezentowana przez skazanego i pozytywny przebieg resocjalizacji pozwalają wnioskować, że odbycie reszty kary w SDE będzie wystarczające do osiągnięcia celów.

Skazana nie była dotychczas karana, po raz pierwszy przebywa w warunkach izolacji penitencjarnej. Opinia środowiskowa nie jest co prawda pozytywna, ale dotyczy ona całej rodziny i trudno z tej łącznej oceny dokonanej przez sąsiadów wyciągnąć konkretne wnioski w stosunku do skazanej, poza faktem niewykonywania przez nią pracy zarobkowej.

Skazana nie była wcześniej karana, posiada pozytywną opinię środowiskową. Zachowanie skazanej w zakładzie karnym. Karę odbywa po raz pierwszy, nie jest uzależniona od alkoholu, dopalaczy czy narkotyków. Aby urealnić osiągnięcie celów kary, sąd zobowiązał ją do wykonywania pracy zarobkowej i przestrzegania porządku prawnego.

Skazana nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanej rygorom odbywania kary w systemie dozorowanym.

Skazana nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanej rygorom odbywania kary w systemie dozorowanym. Skazana dotąd nie przebywała w zakładzie karnym, a dotychczas sądy wymierzały jej kary wolnościowe.

Skazana nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanej rygorom odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach dozorowanych.

Skazana prowadzi ustabilizowany tryb życia, wykonuje pracę zarobkową, nie pozostaje obecnie w zainteresowaniu lokalnej policji. Była karana wyłącznie w niniejszej sprawie, zaś czyny popełnione zostały 3 lata temu. Sąd miał na uwadze charakter i okoliczności popełnionego przestępstwa i faktu, że swoim zachowaniem doprowadziła do zarządzenia wykonania kary.

Skazany był co prawda kilka razy karany, ale jest młodym człowiekiem, który zmienił swoje postępowanie i dotychczas nie przebywał w warunkach izolacji penitencjarnej. Obecnie postawa skazanego, który pracuje zarobkowo, zachowuje się poprawnie i przestrzega porządku prawnego, uzasadnia przekonanie, iż resocjalizacja skazanego jest możliwa w warunkach dozoru elektronicznego.

Skazany był dotychczas raz karany i nie przebywał jeszcze w izolacji penitencjarnej. Obecnie postawa skazanego, który zachowuje się poprawnie i przestrzega porządku prawnego, uzasadnia przekonanie, iż resocjalizacja skazanego jest możliwa w warunkach SDE.

Skazany był dwukrotnie karany, jednakże jest to pierwszy pobyt w warunkach izolacji penitencjarnej. Postawa i zachowanie skazanego nie przemawiają za potrzebą dalszego osadzenia w zakładzie karnym, w związku z czym odbywanie kary w SDE będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary.

Skazany był już dwukrotnie karany za przestępstwa, niemniej jego obecne zachowanie w czasie odbywania kary nie budzi zastrzeżeń. Skoro kara ma charakter zastępczy, a po jej zarządzeniu zapadł wyrok w innej sprawie skazujący go na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem, co oznacza, że przyjęto dodatnią prognozę kryminologiczno-społeczną, to racjonalne jest zezwolenie na odbycie i tej kary poza zakładem karnym.

Skazany był karany tylko raz i jest to pierwszy jego pobyt w warunkach izolacji penitencjarnej. Obecnie postawa i zachowanie skazanego uzasadnia przekonanie, że resocjalizacja skazanego jest możliwa w warunkach SDE.

Skazany był łącznie dwukrotnie karany i nie przebywał jeszcze w warunkach izolacji penitencjarnej. Obecnie postawa skazanego, który pracuje zarobkowo, zachowuje się poprawnie i przestrzega porządku prawnego, uzasadnia przekonanie, iż resocjalizacja skazanego jest możliwa w warunkach SDE.

Skazany był raz karany i nie przebywał w warunkach izolacji penitencjarnej. Obecnie postawa skazanego, który pracuje zarobkowo, prowadzi ustabilizowany tryb życia i wszedł w konflikt z prawem, uzasadnia przekonanie, iż resocjalizacja skazanego jest możliwa w warunkach SDE z nałożeniem określonych obowiązków.

Skazany był raz karany i jest to pierwszy jego pobyt w warunkach izolacji penitencjarnej. Obecna postawa i zachowanie skazanego uzasadnia przekonanie, że resocjalizacja w warunkach SDE z nałożeniem obowiązków jest możliwa.

Skazany był raz karany i jest to pierwszy jego pobyt w warunkach izolacji penitencjarnej. Obecnie postawa i zachowanie skazanego uzasadnia przekonanie, iż resocjalizacja skazanego jest możliwa w warunkach SDE z nałożeniem określonych obowiązków, a skazany wykorzysta udzielone mu zezwolenie na odbywanie kary w SDE zgodnie z przeznaczeniem.

Skazany był raz karany i jest to pierwszy jego pobyt w warunkach izolacji penitencjarnej. Obecnie postawa i zachowanie skazanego uzasadnia przekonanie, że resocjalizacja skazanego jest możliwa w warunkach dozoru elektronicznego.

Skazany był raz karany i jest to pierwszy pobyt w warunkach izolacji penitencjarnej. Obecnie postawa i zachowanie skazanego uzasadnia przekonanie, iż resocjalizacja skazanego jest możliwa w warunkach SDE.

Skazany był wprawdzie dwukrotnie karany, jednakże nie przebywał jeszcze w warunkach izolacji penitencjarnej. Obecnie postawa skazanego, który prowadzi ustabilizowany tryb życia, w miejscu zamieszkania posiada pozytywną opinię środowiskową i nie wszedł w konflikt z prawem uzasadnia przekonanie, iż resocjalizacja skazanego jest możliwa w warunkach SDE. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 16.03.2020 r. uchylono zezwolenie na odbywanie kary w SDE, z uwagi na tymczasowe aresztowanie skazanego.

Skazany był wprawdzie pięciokrotnie karany i przebywał już w warunkach izolacji penitencjarnej, jednakże odbywał już karę w SDE [...] który przebiegł pomyślnie. Obecnie postawa skazanego, który pracuje zarobkowo, zachowuje się poprawnie i przestrzega porządku prawnego uzasadnia przekonanie, iż resocjalizacja skazanego jest możliwa w warunkach SDE.

Skazany był wprawdzie trzykrotnie karany, jednakże jest to pierwszy jego pobyt w warunkach izolacji penitencjarnej. Obecnie postawa i zachowanie skazanego uzasadnia przekonanie, iż resocjalizacja skazanego jest możliwa w warunkach dozoru elektronicznego z nałożeniem określonych obowiązków.

Skazany co prawda był kilka razy karany, ale nigdy nie korzystał z możliwości odbycia kary w SDE i zmienił swoje postępowanie. Obecnie postawa skazanego, który pracuje zarobkowo – dorywczo, zachowuje się poprawnie, prowadzi ustabilizowany tryb życia i przestrzega porządku prawnego uzasadnia przekonanie, iż resocjalizacja skazanego jest możliwa w warunkach SDE. Skazany nie jest osobą, co do której względny bezpieczeństwa i stopień demoralizacji przemawiałyby za potrzebą osadzenia go w zakładzie karnym, w związku z czym odbywanie kary w SDE będzie wystarczające dla osiągnięcia jej celów.

Skazany dwukrotnie karany, jednakże jest to pierwszy pobyt w izolacji penitencjarnej. Postawa i zachowanie skazanego uzasadnia przekonanie, że resocjalizacja skazanego jest możliwa w warunkach SDE.

Skazany jest bezdzietnym kawalerem, nie był dotychczas karany, prowadzi ustabilizowany tryb życia – mieszka wraz z matką i bratem, pracuje zarobkowo, przestrzega porządku prawnego i zasad współżycia społecznego, nie nadużywa alkoholu, nie zażywa innych środków odurzających, utrzymuje poprawne relacje rodzinne i posiada pozytywną opinię środowiskową.

Skazany jest jedynym żywicielem rodziny, dodatkowo ze swojej pensji spłaca kredyt na budowę domu.

Skazany jest kawalerem, bez zobowiązań alimentacyjnych, przed osadzeniem mieszkał z rodzicami, pracował, w domu zachowywał się poprawnie, sąsiedzi również nie zgłaszali uwag do jego zachowania, co pozwala prognozować, że dozór elektroniczny przebiegnie pomyślnie.

Skazany jest osobą wcześniej karaną i przebywał także w warunkach ZK, uznał jednak, że w przedmiotowej sprawie może odbywać karę w warunkach wolnościowych i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie go rygorom odbywania kary w warunkach dozorowanych. W miejscu zamieszkania ma pozytywną opinię.

Skazany ma dobrą opinię środowiskową, co wynika z wywiadu kuratora sądowego. Pracuje zarobkowo na podstawie umowy o pracę na czas określony. Obecnie nie nadużywa alkoholu i nie używa innych środków psychoaktywnych. Jest osobą spokojną, która zrozumiała swoje niewłaściwe zachowanie. Nie toczy się przeciwko niemu żadne nowe postępowanie i nie odnotowano interwencji policji. Pozwala to na wystawienie pozytywnej prognozy społeczno-kryminologicznej.

Skazany ma pozytywną opinię, okoliczności czynu nie są wysoce obciążające, ma krytyczny stosunek do popełnionego czynu i promesę zatrudnienia.

Skazany nie był wcześniej karany i nie przebywał w warunkach izolacji penitencjarnej. Obecnie postawa skazanego, który pracuje zarobkowo, powstrzymuje się od nadużywania alkoholu, prowadzi ustabilizowany tryb życia i nie wszedł w konflikt z prawem uzasadnia przekonanie, że resocjalizacja skazanego jest możliwa w warunkach SDE. Skazany nie jest osobą, co do której względny bezpieczeństwa i stopień demoralizacji przemawiałyby za potrzebą osadzenia go w zakładzie karnym [...].

Skazany nie jest osobą, co do której względny bezpieczeństwa i stopień demoralizacji przemawiałyby za potrzebą osadzenia go w zakładzie karnym. Konkubina skazanego jest w zaawansowanej ciąży.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w dużym stopniu, chociaż był już 5 razy karany, głównie za przestępstwo niealimentacji. Odbywał już z pozytywnym efektem karę w SDE.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary w systemie dozorowanym. Nie znajdują okoliczności, które kategorycznie sprzeciwiałyby się uwzględnieniu wniosku.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary w systemie dozorowanym. Pomimo wcześniejszej karalności skazany może odbywać karę w SDE, pozytywna prognoza.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary w systemie dozorowanym. Sąd miał na uwadze, że skazany był już raz karany, mimo to można sformułować pozytywną prognozę.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary w systemie dozorowanym. Skazany poza karą, której dotyczy wnioski, był kilkakrotnie karany, mimo to zdaniem Sądu aktualnie można wobec skazanego sformułować pozytywną prognozę. Skazany odbywał już karę w SDE, która przebiegła właściwie. Prowadzi stabilny tryb życia, pracuje zarobkowo, stara się regulować zobowiązania alimentacyjne.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary w systemie dozorowanym. Skazany przebywa w warunkach izolacji penitencjarnej po raz pierwszy, a nadto nie był wcześniej karany, a obecna kara pozbawienia wolności ma charakter kary zastępczej.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary w systemie dozorowanym. Zachowanie skazanego nie budzi zastrzeżeń, prawidłowo układa relacje rodzinne, kurator ma o nim dość dobre zdanie. Ponadto skazany podjął pracę zarobkową, urodziło mu się dziecko.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celów resocjalizacyjnych kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary w SDE. Skazany poza karą, której dotyczy wnioski, nie był karany. Kurator sądowy nie sprzeciwia się udzieleniu skazanemu zezwolenia, dostrzega pozytywne rokowania odnośnie do jego przyszłego funkcjonowania, w tym z uwzględnieniem, że skazany pracuje.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary w warunkach dozorowanych.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary w warunkach dozorowanych. [...] Sąd miał na uwadze, że skazany poza karą, której dotyczy wnioszek, nie był karany. Zdaniem sądu wobec skazanego można sformułować pozytywną diagnozę.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary w warunkach dozorowanych. Prawidłowe funkcjonowanie w miejscu zamieszkania znalazło potwierdzenie w wywiadzie kuratora sądowego. [...] Odbywanie kary w SDE spełni walor wychowawczy kary, ale również prewencyjny.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary w warunkach dozorowanych. Sąd miał na uwadze, że skazany poza karą, której dotyczy wnioszek, nie był karany. Zdaniem Sądu wobec skazanego można obecnie sformułować pozytywną prognozę.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach izolacji pełnej i dla osiągnięcia celów resocjalizacyjnych wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary w SDE. Skazany nie był karany, jego zachowanie nie budzi zastrzeżeń – pracuje, utrzymuje rodzinę, ma pozytywną opinię w środowisku.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach jednostki penitencjarnej. Skazany był już dwukrotnie karany za przestępstwa w innych sprawach, jednak nie przebywał w zakładzie karnym, prócz tego pracuje.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kar wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach dozorowanych. Skazany poza karą, której dotyczy wnioszek, był tylko 1 raz karany i jak wynika z wywiadu kuratora, jego zachowanie nie budzi zastrzeżeń – pracuje, prawidłowo układa relacje rodzinne, płaci alimenty.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach dozorowanych. Sąd miał na uwadze, że skazany poza karą, której dotyczy wnioszek, był uprzednio raz karany. Pomimo to zdaniem sądu wobec skazanego można obecnie sformułować pozytywną prognozę.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach dozorowanych. Ponadto [...] skazany prawidłowo funkcjonuje w środowisku rodzinnym, a najbliższa rodzina udzieli mu wsparcia i pomocy.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach dozorowanych. Sąd miał na uwadze, że skazany poza karą, której dotyczy wnioszek, był raz karany. Pomimo to zdaniem Sądu wobec skazanego można sformułować pozytywną prognozę.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach dozorowanych. Skazany nie był karany, jak wynika z wywiadu kuratora jego zachowanie nie budzi zastrzeżeń – pracuje, prawidłowo układa relacje z rodziną, nie nadużywa alkoholu, nie utrzymuje relacji z osobami z marginesu. Kurator poprawnie ocenił jego zachowanie. Wprawdzie czyn skazanego cechował się stosunkowo wysoką szkodliwością społeczną, niemniej zdarzenie to miało charakter incydentu i nie ma podstaw, by uznać, że skazany może ponownie dopuścić się podobnego przestępstwa.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach dozorowanych. Skazany nie był karany za przestępstwa w innych sprawach, przedstawił promesę zatrudnienia, a jednocześnie nie ma okoliczności, które kategorycznie sprzeciwiałyby się udzieleniu zezwolenia. Z wywiadu kuratora wynika, że skazany od dwóch lat jest w abstynencji od alkoholu i środków odurzających, nie ma negatywnych informacji o jego zachowaniu. Nadto z opinii ZK wynika, że zachowanie skazanego w trakcie tymczasowego aresztowania nie budziło zastrzeżeń – nie popełnił przekroczeń, stosował się do rygorów izolacji (obecnie nie przebywa w ZK).

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach dozorowanych. Skazany poza karą, której dotyczy wnioszek, był już karany, jednak po raz ostatni w 2013 roku. Ponadto – jak wynika z wywiadu kuratora – jego obecne zachowanie nie budzi zastrzeżeń – skazany pracuje i ma pozytywną opinię w miejscu zamieszkania, ma do odbycia niewielką część kary, a pokrzywdzona wyraziła zgodę na odbywanie przez niego kary w domu.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach dozorowanych. Zachowanie skazanego nie budzi zastrzeżeń, skazany pracuje, płaci alimenty. Ponadto w listopadzie 2019 r. zakończył odbywanie innej kary w SDE i jego postawa w tym okresie także była prawidłowa.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach dozorowanych. Zachowanie skazanego nie budzi zastrzeżeń, skazany pracuje, przestrzega porządku prawnego, prawidłowo układa relacje z rodziną, płaci alimenty.

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w takim stopniu, iżby bezwzględnie konieczne było wykonywanie orzeczonej kary w warunkach jednostki penitencjarnej. Tym bardziej, że jest to pierwsze skazanie (dotychczas nie przebywał w zakładzie karnym).

Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w takim stopniu, żeby bezwzględnie konieczne było wykonywanie kary w warunkach jednostki penitencjarnej. Skazany poprawnie funkcjonuje w miejscu zamieszkania, podejmuje walkę z alkoholizmem i ma motywację do zachowania abstynencji.

Skazany nie jest zdemoralizowany w takim stopniu, aby bezwzględnie konieczne było wykonanie orzeczonej kary w warunkach jednostki penitencjarnej. Skazany był już kilkukrotnie karany za przestępstwa w innych sprawach, jednak obecnie funkcjonuje prawidłowo, rzetelnie wykonuje karę ograniczenia wolności, płaci alimenty, pracuje.

Skazany pomimo uprzedniej karalności nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary w warunkach dozorowanych.

Skazany pomimo uprzedniej karalności nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie go rygorom odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach dozorowanych.

Skazany poza karą, której dotyczy wniosek, był tylko raz karany za przestępstwo. Jego zachowanie przed osadzeniem nie budziło zastrzeżeń, które sprzeciwiałyby się udzieleniu zezwolenia.

Skazany poza karą, której dotyczy wniosek, nie był karany za przestępstwo. Zachowanie przed osadzeniem nie budziło zastrzeżeń, które sprzeciwiałyby się udzieleniu zezwolenia – cieszy się pozytywną opinią babci oraz sąsiadów, nie był widywany w stanie odurzenia, nie toczy się przeciwko niemu kolejne postępowanie.

Skazany prezentuje pozytywną postawę w społeczności lokalnej oraz środowisku rodzinnym i posiada promesę zatrudnienia. To prowadzi do wniosku, że odbycie kary w SDE będzie wystarczające do osiągnięcia celów.

Skazany prowadzi ustabilizowany tryb życia, mieszka z bratem i ojcem.

Skazany prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje zarobkowo, przez co jest w stanie wywiązać się z obowiązku alimentacyjnego.

Skazany przed osadzeniem mieszkał wspólnie z rodzicami i rodzeństwem, nie nadużywał alkoholu, nie podejmowano w stosunku do niego interwencji policji i nie są prowadzone postępowania przygotowawcze. Zatem prognozuje się właściwe wykonanie dozoru elektronicznego.

Skazany przed osadzeniem mieszkał z żoną i trójką dzieci, prowadził własną działalność gospodarczą, przyczyniał się do utrzymania rodziny, bliscy nie wnosili zastrzeżeń do jego zachowania. Sąd prognozuje pomyślne wykonanie dozoru elektronicznego.

Skazany spełnił i formalne i materialne warunki. Skazany był jednokrotnie karany, wykonuje pracę zarobkową, ma zachowane właściwe relacje z rodziną, uregulował zaległości alimentacyjne. Sąd zauważył, że skazany nie wykorzystał dobrodziejstwa kary nieizolacyjnej – ograniczenia wolności. Nie jest sprawcą zdemoralizowanym, by zachodziła konieczność odbycia kary w zakładzie karnym.

Skazany w miejscu zamieszkania w ostatnim okresie posiadał poprawną opinię, ustabilizował swoje życie i poprawił relacje rodzinne.

Skazany wykazuje krytyczny stosunek do popełnionego czynu. Mimo wielości czynów i wcześniejszej karalności odbycie kary w SDE będzie wystarczające do osiągnięcia celów.

Skazany z uwagi na stan zdrowia przebywa na przerwie w karze. Skazany pomimo uprzedniej karalności nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach dozorowanych. Jak wynika z wywiadu kuratora, skazany może liczyć na wsparcie i pomoc ze strony najbliższej rodziny, deklaruje też zachowanie abstynencji.

Skazany z uwagi na wcześniejszą niekaralność oraz rozmiar już odbytej kary w warunkach izolacyjnych nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach dozorowanych.

Spełnia warunki formalne. Był 2-krotnie karany, ale nie był to czyn o wysokiej szkodliwości społecznej. Prawidłowo funkcjonuje w warunkach wolnościowych. Podjął starania znalezienia pracy. Jest o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności ze względu na dolegliwości kardiologiczne. Nie jest osobą zdemoralizowaną, nie ma konieczności dalszej resocjalizacji w warunkach ZK. Osiągnięcie celów kary w SDE jest wystarczające, zastosowane rygorы umożliwią prawidłowy przebieg proces resocjalizacji.

Spełnia warunki formalne. Jego zachowanie do położonych nie budzi zastrzeżeń, relacje ze współosadzonymi są niekonfliktowe. Nie sprawia problemów wychowawczych. Jego zachowanie w warunkach izolacji jest poprawne. Nie jest uczestnikiem subkultury, a do popełnionego przestępstwa ma stosunek krytyczny. Był raz nagrodzony. Nie był karany dyscyplinarnie. Nie jest osobą zdemoralizowaną, nie ma konieczności dalszej resocjalizacji w warunkach ZK. Osiągnięcie celów kary w SDE jest wystarczające, zastosowane rygorы umożliwią prawidłowy przebieg procesu resocjalizacji.

Spełnia warunki formalne. Jego zachowanie na podstawie wywiadu środowiskowego nie budzi zastrzeżeń. Po zakończeniu tymczasowego aresztowania w 2017 r. S. przestrzega porządku prawnego. Nie był widywany pod wpływem alkoholu. Nie jest osobą zdemoralizowaną, nie ma konieczności dalszej resocjalizacji w warunkach ZK. Wystarczająca będzie resocjalizacja w ramach odbywania kary w SDE. Od popełnienia czynu upłynął długi okres i brak jest podstaw by uznać, że S. dopuści się ponownie przestępstwa, gdyż nie zapadł wobec niego inny prawomocny wyrok skazujący. Do wykonania pozostał bardzo krótki okres kary. Osiągnięcie celów kary w SDE jest wystarczające, zastosowane rygorы umożliwią prawidłowy przebieg procesu resocjalizacji.

Spełnia warunki formalne. Jego zachowanie wobec położonych jest poprawne, relacje ze współosadzonymi niekonfliktowe. S. nie sprawia problemów wychowawczych. Nie jest uczestnikiem subkultury przestępczej do popełnionego przestępstwa ma stosunek krytyczny. Nie był nagradzany ani karany. Nie jest osobą zdemoralizowaną, nie ma konieczności dalszej resocjalizacji w/wym. warunkach ZK. Odbywanie kary w SDE jest wystarczające do jej osiągnięcia.

Spełnienie warunków formalnych i materialnych. Jest osobą 3-krotnie karaną, jak również swoim zachowaniem doprowadził do zarządzenia wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności, jednak biorąc pod uwagę pozytywną treść wywiadu z miejsca zamieszkania, zachowanie skazanego nie świadczy o tym, aby był on osobą zdemoralizowaną w stopniu znacznym. Skazany opiekuje się dziećmi, pracuje, łoży na utrzymanie rodziny. Od kilku lat nie popełnił przestępstwa, zachowanie uległo radykalnej poprawie.

Spełnione zostały formalne przesłanki do udzielenia zezwolenia (kara poniżej 1 roku) i braku zaistnienia przesłanek z art. 64 § 2 k.k., osiągnięcia celów kary. Posiada stałe miejsce pobytu, a osoby pełnoletnie mieszkające z nim wyraziły zgodę na odbywanie kary w SDE. Warunki mieszkaniowe i techniczne pozwalają na odbycie kary w SDE. Właściwości osobiste nie sprzeciwiają się udzieleniu tego wniosku. Brak przeszłości kryminalnej. Nie był karany od czasu wydania wyroku w tej sprawie. Posiada prawidłowe relacje rodzinne. Utrzymywanie się z prac dorywczych. Cele kary zostaną osiągnięte.

Stopień demoralizacji skazanego nie sprzeciwia się zezwoleniu mu na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Wprawdzie skazany był już trzykrotnie karany za przestępstwa i to w okresie ostatnich dwóch lat, a nadto czynu, którego dotyczy niniejsze postępowanie, dopuścił się zaledwie 2 miesiące po wydaniu wyroku [...] to jednak do tej pory nie przebywał w zakładzie karnym, ma zaledwie 19 lat i pracuje.

Uznając więc, że dotychczasowa postawa i zachowanie skazanego nie przemawiają za potrzebą dalszego osadzenia w zakładzie karnym, w związku z czym odbywanie kary w SDE będzie wystarczające dla osiągnięcia jej celów.

W ocenie sądu skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu uniemożliwiającym zastosowanie wobec niego SDE. Jego zachowanie na wolności należy uznać za nieprawidłowe. Kilkakrotnie karany sądownie, w tym pięciokrotnie za kierowanie pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości. W przeszłości bez powodzenia korzystał z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Przez osadzeniem mieszkał wspólnie z żoną i trójką nieletnich dzieci. Posiada poprawną opinię w miejscu zamieszkania. Bliscy twierdzą, że w dalszej przeszłości miał problemy z nadużywaniem alkoholu. [...] Natomiast zachowanie skazanego w trakcie pobytu w jednostce penitencjarnej należy ocenić jako poprawne. Nie sprawia problemów natury wychowawczej, raz nagradzany, nie był karany. Nie deklaruje przynależności do podkultury więziennej. Zatrudniony nieodpłatnie. Karę odbywa w IPO. Deklaruje wolę podjęcia leczenia odwykowego na wolności.

W oparciu o akta sprawy, dane o karalności, sąd ustalił, że skazana nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywanie kary pozbawienia wolności w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanej rygorom odbywania kary w warunkach dozoru.

W stosunku do skazanego można sformułować pozytywną opinię w zakresie przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Wywiad środowiskowy dostarcza pozytywnej opinii o skazanym. Skazany na pozytywną opinię w środowisku lokalnym.

Z wywiadu środowiskowego wynika, że skazany zachowuje się poprawnie. Nie nadużywa alkoholu.

Wielokrotnie karany, swoim zachowaniem doprowadził do zarządzenia wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności, jednak pozytywna treść wywiadu z miejsca zamieszkania, zachowanie nie świadczy o tym, aby był zdemoralizowany w stopniu znacznym, opiekuje się synem, którego matka aktualnie przebywa w zakładzie karnym. Skazany pracuje i łoży na utrzymanie rodziny.

Właściwe funkcjonowanie skazanej w warunkach wolnościowych, ma zachowane prawidłowe relacje z rodziną, pracuje, razem z mężem i ojcem prowadzi gospodarstwo, kontynuuje leczenie metadonem i uczestniczy w terapii odwykowej. Pracuje zawodowo nieprzerwanie od 2 lat. Sąd ma na uwadze, że przestępstwo miało znaczną szkodliwość społeczną i było popełnione w warunkach art. 64 § 1 k.k. Jednak prawidłowe funkcjonowanie, całościową zmianę trybu życia, przestrzeganie porządku prawnego, skrucza i podjęcie realnych działań w celu poprawy uznać można, że skazana nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu znacznym.

Właściwości osobiste nie sprzeciwiają się udzieleniu [...] zezwolenia. Skazany nie ma bogatej przeszłości kryminalnej. Skazywany był za przestępstwa niealimentacyjne. Mieszka w mieszkaniu należącym do kolegi. Posiada pozytywną opinię środowiskową. Nie nadużywał alkoholu. To pozwala sądzić, że skazany jest obecnie dojrzałym człowiekiem i daje gwarancję wykonywania kary zgodnie z regulaminem SDE. Można zakładać, że cele kary zostaną osiągnięte w SDE.

Właściwości osobiste skazanego nie sprzeciwiają się udzieleniu mu wnioskowanego zezwolenia. Skazany nie ma za sobą bogatej przeszłości kryminalnej. Wyrok, który podlega obecnie wykonywaniu, pochodzi sprzed 2 lat. Ta okoliczność oraz to, że od tamtej pory w KRK nie odnotowano nowego skazania, pozwala sądzić, że skazany jest dojrzałym człowiekiem i daje gwarancję wykonywania kary zgodnie z regulaminem SDE. Jest to tym bardziej uzasadnione, że osadzony jeszcze na wolności ograniczył spożywanie alkoholu. Utrzymywał się z prac dorywczych. Mieszka z bratem, na którego pomoc może liczyć. W tym kontekście można zakładać, że cele kary zostaną osiągnięte w SDE. Obowiązki: podjęcie pracy zarobkowej, powstrzymanie się od nadużywania alkoholu.

Wprawdzie był łącznie dwukrotnie skazany za przestępstwa, jednak orzeczone tymi wyrokami kary, tj. 10 miesięcy [...] oraz kara 9 miesięcy ograniczenia wolności, wskazują, że popełnione przez niego czyny nie charakteryzował szczególnie wysoki stopień społecznej szkodliwości. [...] skazany prawidłowo funkcjonuje w warunkach wolnościowych, aktualnie pozostaje w związku ze swoją partnerką życiową. Obecnie nie pracuje, jednak podjął starania o staż z urzędu pracy. Jest osobą o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności ze względu na dolegliwości kardiologiczne. [...] skazany funkcjonuje poprawnie. Zdaniem sądu nie jest osobą zdemoralizowaną i nie zachodzi konieczność jego resocjalizacji w warunkach jednostki penitencjarnej.

Wprawdzie był wcześniej raz karany sądownie, jednak miało to miejsce w 2014 r. Zwraca także uwagę, że przestępstwo, którego dotyczy wniosek, obejmuje okres od października 2017 r. i od tego czasu skazany przestrzega porządku prawnego. Skazany obecnie prowadzi stabilny tryb życia, pracuje zarobkowo, nie nadużywa alkoholu oraz stosuje się do orzeczonego wyrokiem sądu zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych. Skazany nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary wystarczające będzie poddanie skazanego rygorom odbywania kary w systemie dozorowanym.

Względy bezpieczeństwa i stopień demoralizacji nie przemawiają za potrzebą osadzenia skazanego w ZK.

Z przeprowadzonego wywiadu kuratora sądowego wynika, że postawa skazanego nie budzi zastrzeżeń. Mieszka z rodziną, z którą pozostaje w poprawnych relacjach. Pracuje zarobkowo. Nie nadużywa alkoholu i nie zażywa środków odurzających. Podkreślić należy, że skazany [...] zakończył odbywanie innej kary w systemie dozoru elektronicznego, które udzielone mu było, a postawa skazanego w trakcie odbywania niniejszej kary nie budziła zastrzeżeń.

Z wywiadu kuratora sądowego wynika, że zachowanie skazanego jest poprawne. Mieszka z partnerką i dziećmi. Relacje rodzinne przebiegają właściwie. Skazany pracuje zarobkowo. Ciąży na nim obowiązek alimentacyjny i deklaruje, że będzie się z niego wywiązywał.

Z wywiadu kuratora sądowego wynika, że zachowanie skazanego jest poprawne. Mieszka z rodziną, z którą pozostaje w dobrych relacjach. Pracuje zarobkowo i nie nadużywa alkoholu. Nie utrzymuje kontaktów z osobami ze środowiska patologicznego. Nie popada w konflikty z lokalnym środowiskiem.

Z wywiadu kuratora sądowego wynika, że zachowanie skazanego nie budzi zastrzeżeń. Mieszka z rodziną, z którą pozostaje w poprawnych relacjach. Nie ma stałej pracy, ale podejmuje się prac dorywczych. Nie jest widywany w stanie po spożyciu alkoholu. Uczęszcza na terapię odwykową.

Z wywiadu kuratora wynika, że skazany ma przeciętną opinię środowiskową. Przed osadzeniem pracował jedynie dorywczo. Nie przejawiał zachowań agresywnych, nie nadużywał alkoholu.

Z wywiadu kuratora wynika, że zachowanie skazanego jest poprawne. Mieszka sam, pozostaje na utrzymaniu rodziców, którzy martwią się jego życiem i chorobą psychiczną, która uniemożliwia mu normalne funkcjonowanie w społeczeństwie, w tym podjęcie pracy. Skazany choruje na agorafobię (lęki napadowe, paniki).

Z wywiadu środowiskowego również wynika, że skazany przed osadzeniem zachowywał się poprawnie. Pracował i nie nadużywał alkoholu ani nie zażywał środków odurzających. Sąd udzielając skazanemu zezwolenia [...] wziął pod uwagę wcześniejszą karalność skazanego, jednak z aktualnej karty karnej wynika, że ostatnie skazanie miało miejsce w 2012 r. Całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych dotyczących wymienionego, jego właściwości i warunki osobiste.

Z wywiadu środowiskowego również wynika, że skazany przed osadzeniem zachowywał się poprawnie. Pracował i nie nadużywał alkoholu ani nie zażywał środków odurzających. Starał się płacić zaległości alimentacyjne. Sąd udzielając skazanemu zezwolenia [...], wziął pod uwagę jego wcześniejszą karalność, jednak z aktualnej karty karnej wynika, że ostatnie skazanie miało miejsce w 2012 r. Całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych dotyczących wymienionego, jego właściwości i warunki osobiste oraz stopień demoralizacji, a także względy bezpieczeństwa [...].

Z wywiadu środowiskowego wynika, że S zachowuje się poprawnie. Pracuje zarobkowo i jest jedynym opiekunem swojego syna. Nie utrzymuje kontaktów z osobami o ujemnej opinii społecznej. [...] Całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych. dotyczących wymienionego, jego właściwości i warunki osobiste, a także względy bezpieczeństwa powodują, że [...] występuje możliwość udzielenia zezwolenia na SDE.

Z wywiadu środowiskowego wynika, że S. zachowuje się poprawnie. Nie nadużywa alkoholu. SDE będzie wystarczające do osiągnięcia celów kary. „całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych dotyczących wymienionego i jego właściwości i warunki osobiste, a także względy bezpieczeństwa powodują, że w sprawie występuje możliwość udzielenia zezwolenia”.

Z wywiadu środowiskowego wynika, że S. zachowuje się poprawnie. Pracuje zarobkowo i jest jedynym żywicielem rodziny. Nie toczą się przeciwko niemu żadne nowe postępowania. [...] Całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych. dotyczących wymienionego, jego właściwości i warunki osobiste, a także względy bezpieczeństwa powodują, że w sprawie występuje możliwość udzielenia S. zgody na odbywanie kary w SDE.

Z wywiadu środowiskowego wynika, że skazana zachowuje się obecnie poprawnie. Nie nadużywa alkoholu i nie utrzymuje kontaktów z osobami o ujemnej opinii społecznej. Nie toczy się przeciwko niej żadne nowe postępowanie karne ani w sprawie o wykroczenie.

Z wywiadu środowiskowego wynika, że skazana zachowuje się obecnie poprawnie. Nie nadużywa alkoholu. Widuje się codziennie ze swoją córką.

Z wywiadu środowiskowego wynika, że skazany obecnie zachowuje się poprawnie. Pracuje zarobkowo i jest jedynym żywicielem rodziny. Nie toczą się przeciwko niemu żadne nowe postępowania karne.

Z wywiadu środowiskowego wynika, że skazany przed osadzeniem przez ok. 10 lat zamieszkiwał poza granicami kraju. Pracował i nie nadużywał alkoholu ani nie zażywał środków odurzających. Sąd udzielając zgody [...] wziął pod uwagę wcześniejszą, wielokrotną karalność skazanego, niemniej czyny, które skazany popełnił, miały miejsce ok. 10 lat temu. Również z aktualnej karty karnej wynika, że skazany od ostatniego skazania w 2015 r. nie wszedł ponownie w konflikt z prawem. Podkreślić należy także, że skazany nie został zatrzymany na podstawie ENA. Przyjechał do Polski w lipcu 2019 i już na początku sierpnia, jeszcze z wolności za pośrednictwem obrońcy złożył wniosek o SDE. Powyższe wskazuje, że skazany ma wolę uregulowania swoich spraw prawnych na terenie kraju. Całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych dotyczących wymienionego, jego właściwości i warunki osobiste oraz stopień demoralizacji, a także względy bezpieczeństwa [...]

Z wywiadu środowiskowego wynika, że skazany zachowuje się poprawnie i ma poprawną opinię w środowisku sąsiedzkiem. Nie toczy się przeciwko niemu żadne nowe postępowanie karne ani w sprawie o wykroczenie.

Z wywiadu środowiskowego wynika, że skazany zachowuje się poprawnie. Pracuje zarobkowo i jest jedynym opiekunem swojego syna. Nie utrzymuje kontaktów z osobami o ujemnej opinii społecznej.

Zachowanie i postawa skazanego podczas odbywania kary w warunkach izolacji wskazuje, że jego resocjalizacja przebiega pomyślnie i odbycie reszty kary w SDE będzie wystarczające do osiągnięcia celów.

Zachowanie skazanego przed osadzeniem nie budziło zastrzeżeń. Pracował zarobkowo, kontynuował terapię, posiadał pozytywną opinię w środowisku sąsiedzkiem.

Zachowanie skazanego w czasie osadzenia nie budzi większych zastrzeżeń. Przestrzega przepisów regulujących wykonanie kary. Do przełożonych odnosi się regulaminowo, nie popada w konflikty z innymi osadzonymi. Nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. Dba o czystość w miejscu zakwaterowania. Kontakt utrzymuje z rodziną. Nie był karany dyscyplinarnie. Podejmuje pracę. Dba o porządek w miejscu zakwaterowania. Z wywiadu kuratora sądowego wynika, że po opuszczeniu ZK zamieszka z matką i bratem. Ma zamiar podjąć pracę. Uznać należy, że skazany nie jest osobą, co do której względy bezpieczeństwa i stopień demoralizacji przemawiałyby za potrzebą dalszego osadzenia w ZK, zatem odbywanie kary w SDE będzie wystarczające do osiągnięcia jej celów. Skazany naruszył warunki SDE – poprzez opuszczenie domu w niewłaściwym czasie, zostało to wyjaśnione – podjął pracę oraz robił badania lekarskie. Sąd nie uchylił SDE, prokurator wnioskował o to, żeby nie uchylać.

Zachowanie skazanego w czasie osadzenia oceniane jest jako poprawne. Przestrzega przepisów regulujących wykonanie kary. Do przełożonych odnosi się regulaminowo, nie popada w konflikty z innymi osadzonymi. Nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. Dba o czystość w miejscu zakwaterowania. Kontakt utrzymuje z rodziną. Nie był karany dyscyplinarnie. Otrzymał jedną nagrodę. Wyraża krytyczny stosunek wobec popełnionych przestępstw. Jest zatrudniony nieodpłatnie [...] ma zapewnioną pracę po opuszczeniu ZK, [...] pracodawcy zapewniają mu miejsce zamieszkania. Uznać należy, że skazany nie jest osobą, co do której względy bezpieczeństwa i stopień demoralizacji przemawiałyby za potrzebą dalszego osadzenia w ZK, zatem odbywanie kary w SDE będzie wystarczające do osiągnięcia jej celów.

Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary jest pozytywne. Nie sprawia on problemów natury wychowawczej, przestrzega zasad porządku wewnętrznego i regulaminu wykonywania kary. Utrzymuje prawidłowe relacje z osobami bliskimi.

Zachowanie w czasie osadzenia oceniane jest jako poprawne. Do przełożonych odnosi się regulaminowo, nie popada w konflikty z innymi osadzonymi. Nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. Dbą o porządek w miejscu zakwaterowania. Uczestniczy w dostępnych w jednostce zajęciach kulturowo-oświatowych i sportowych. [...] mieszka z rodziną, przed osadzeniem pracował i łożył na jej utrzymanie. Skazany nie jest osobą, co do której względy bezpieczeństwa i stopień demoralizacji przemawiałyby za potrzebą dalszego osadzenia w zakładzie karnym. SDE za dwie kary – 150 dni i 50; II 25/19 i II K 702/18 – obie kary zastępcze.

Zachowuje się poprawnie, ma poprawną opinię w środowisku sąsiedzkim. Nie toczy się przeciwko niemu postępowanie karne ani w sprawie o wykroczenie. „Całokształt okoliczności podmiot.-przedmiot. dot. wymienionego, jego właściwości i warunki osobiste oraz stopień demoralizacji, a także względy bezpieczeństwa powodują, że w sprawie występuje możliwość udzielenia” zgody na SDE.

Zachowuje się poprawnie, podjął pracę, nie utrzymuje kontaktów z osobami o ujemnej opinii społecznej. Całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych dotyczących wymienionego, jego właściwości i warunki osobiste, a także względy bezpieczeństwa powodują zgodę na SDE

Źródło: Opracowano na podstawie badań własnych.

Wykaz 2. Inne, wskazane przez sądy, szczególne okoliczności, która nie przemawiają za potrzebą osadzenia skazanego w zakładzie karnym. Opracowanie własne na podstawie akt.

Całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych dotyczących wymienionej, jej właściwości i warunki osobiste [...].

Całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych dotyczących wymienionego, jego właściwości i warunki osobiste, zachowanie, postawa.

Całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych dotyczących wymienionego, jego właściwości i warunki osobiste [...].

Jak wynika z wywiadu kuratora, obecnie zachowanie skazanego jest poprawne. Skazany pracuje dorywczo, mieszka samodzielnie, stosuje się do orzeczonych w niniejszej sprawie środków karnych, z uzyskiwanych środków pieniężnych częściowo reguluje zobowiązania alimentacyjne na syna. Jednocześnie skazany aktualnie nie nadużywa alkoholu, posiada pozytywną opinię sąsiedzką, nie toczy się przeciwko niemu postępowanie karne, bez zastrzeżeń wykonuje karę ograniczenia wolności orzeczoną w innej sprawie.

Jak wynika z wywiadu kuratora, skazany spożywa alkohol w sposób kontrolowany, nie zachowuje się agresywnie, nie zakłóca spokoju domownikom, nie wszczyna awantur domowych. W środowisku sąsiedzkim ustalono, że skazany nie nadużywa alkoholu i nie utrzymuje niewłaściwych kontaktów środowiskowych oraz nie burzy porządku publicznego.

Jak wynika z wywiadu kuratora, zachowanie skazanego jest dobre. Mieszka on z konkubina, ich dwojgiem dziećmi i rodzicami. Do tego prowadzi duże (ok. 40 ha) gospodarstwo rolne nastawione na hodowlę bydła i koni. Obecnie ani rodzina, ani sąsiedzi, ani dzielnicowy nie zgłaszają uwag do jego zachowania.

Niewielka wysokość szkody.

Sąd miał na uwadze informacje formalne zawarte we wniosku skazanej oraz treść kwestionariusza przeprowadzonego na potrzeby niniejszego postępowania wywiadu środowiskowego. Wynika z nich, że skazana ma pozytywną opinię środowiskową. Od kilku miesięcy zamieszkuje z narzeczonym i planuje założyć z nim rodzinę. Ma dwójkę dzieci z wcześniejszych nieformalnych związków, które pozostają pod opieką ojców, skazana jest zobowiązana łożyć na jedno z nich alimenty, ale tego nie robi. Utrzymuje kontakty z dziećmi. Skazana poszukuje zatrudnienia. Pomimo tego, że skazana w przeszłości była kilkakrotnie karana, aktualnie zdaje się funkcjonować prawidłowo w środowisku rodzinnym i sąsiedzkiem.

Sąd miał na uwadze informacje formalne zawarte we wniosku skazanej oraz treść kwestionariusza przeprowadzonego na potrzeby niniejszego postępowania wywiadu środowiskowego. Wynika z nich, że skazany nie posiada kompetencji społecznych, co wynika m.in. z częstego przebywania skazanego w towarzystwie osób skłonnych do zachowań aspołecznych. Skazany podczas przeprowadzonego wywiadu środowiskowego zadeklarował, że obecnie zmienił środowisko i ma świadomość swojej sytuacji prawnej.

Sąd miał na uwadze informacje formalne zawarte we wniosku skazanej oraz treść kwestionariusza przeprowadzonego na potrzeby niniejszego postępowania wywiadu środowiskowego. Zachowanie skazanego jest poprawne. Jest opiniowany jako osoba spokojna, pracowita, opanowana i niekonfliktowa. Jak wskazał kurator, zrozumiał naganność swojego zachowania i jego skutki prawne.

Sąd miał na uwadze informacje zawarte we wniosku obrońcy skazanego oraz treść kwestionariusza przeprowadzonego na potrzeby niniejszego postępowania wywiadu środowiskowego. Jak wskazał kurator, wydaje się, że odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego przez skazanego jest uzasadnione.

W warunkach wolnościowych skazany będzie mógł podjąć niezbędne leczenie, które poprawi jego ogólne samopoczucie psychiczne.

Wykonywanie nałożonych obowiązków, dobra opinia w miejscu zamieszkania, brak uwag do zachowania.

Źródło: Opracowano na podstawie badań własnych.

Wykaz 3. Czynniki wskazywane przez sądy przy wartościowaniu dotychczasowego zachowania skazanego.

Opracowanie własne na podstawie akt.

Jak wynika z opinii Aresztu Śledczego, zachowanie skazanego w izolacji jest dobre, nie był on karany dyscyplinarnie, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, deklaruje krytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa.

Jak wynika z opinii Aresztu Śledczego, zachowanie skazanego w izolacji jest właściwe. Nie był on karany dyscyplinarnie, za to dwukrotnie nagradzany. Pracuje społecznie, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, deklaruje krytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa.

Jak wynika z opinii Aresztu Śledczego, zachowanie skazanego w izolacji jest właściwe. Skazany nie był dyscyplinarnie karany, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, wyraża zainteresowanie podjęciem pracy (nawet społecznie), wśród osadzonych funkcjonuje zgodnie, deklaruje krytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa, wykazuje niski poziom demoralizacji.

Jego zachowanie wobec przełożonych nie budzi zastrzeżeń, jego relacje ze współosadzonymi są niekonfliktowe. Skazany nie sprawia problemów wychowawczych. Zatem jego zachowanie w warunkach izolacji należy uznać za poprawne. Skazany nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, a do popełnionego przestępstwa ma stosunek krytyczny. Skazany był jeden raz nagradzany, do chwili obecnej nie był karany dyscyplinarnie.

Skazany [...] przebywa w jednostce penitencjarnej. Jego zachowanie oceniane jest jako poprawne. W stosunku do przełożonych jest regulaminowy. Do popełnionego czynu ustosunkowany jest krytycznie.

Skazany [...] przebywa w jednostce penitencjarnej. Karę odbywa w jednostce typu półotwartego w systemie programowanego oddziaływania. Do popełnionych czynów ustosunkowany jest krytycznie.

Skazany przebywa w jednostce penitencjarnej, do której zgłosił się sam. Jego zachowanie oceniane jest jako poprawne. W stosunku do przełożonych jest regulaminowy. Do popełnionego czynu ustosunkowany jest krytycznie.

Z opinii ZK [...] wynika, że w warunkach izolacji penitencjarnej zachowanie skazanej jest właściwe. Nie była karana dyscyplinarnie ani też nagradzana. Przestrzega norm i reguł porządku wewnętrznego oraz regulaminu wykonywania kary pozbawienia wolności, wobec przełożonych zachowuje się poprawnie i bezkonfliktowo funkcjonuje wśród współosadzonych.

Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności było właściwe. Nie sprawiał problemów natury wychowawczej.

Zachowanie skazanego podczas odbywania kary jest oceniane jako umiarkowane, nie sprawia on problemów natury wychowawczej. Karę odbywa w systemie zwykłym. Nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, w relacjach ze współosadzonymi unika sytuacji konfliktowych. Wobec przełożonych przyjmuje postawę regulaminową. Nie był nagradzany ani karany dyscyplinarnie. Nie jest zatrudniony.

Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary jest pozytywne. Nie sprawia on problemów i przestrzega porządku wewnętrznego.

Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności jest pozytywne. Nie sprawia on żadnych problemów wychowawczych, jest spokojny, właściwie odnosi się do przełożonych, prawidłowo funkcjonuje w środowisku osadzonych.

Źródło: Opracowano na podstawie badań własnych.

Wykaz 4. Czynniki wskazywane przez sądy przy wartościowaniu zarówno dotychczasowego zachowania, jak i dotychczasowej postawy skazanego. Opracowanie własne na podstawie akt.

[...] zachowanie skazanego w czasie odbywania kary jest właściwe. Względem przełożonych prezentuje właściwą postawę, w gronie współosadzonych funkcjonuje zgodnie i bezkonfliktowo, nie był karany dyscyplinarnie. Jest krytyczny względem popełnionych przestępstw.

Jak wynika z opinii Aresztu Śledczego, skazany przyznaje się do popełnionego przestępstwa, w stopniu przeciętnym przestrzega porządku i dyscypliny, w gronie współosadzonych układa zgodne relacje, do chwili obecnej nie zanotowano sytuacji konfliktowych z jego udziałem, do przełożonych odnosi się poprawnie, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej.

Jego obecne zachowanie w czasie odbywania kary, której dotyczy wnioski, nie budzi zastrzeżeń. Skazany właściwie funkcjonuje w warunkach izolacji penitencjarnej, nie stwarza żadnych problemów natury wychowawczej ani porządkowej, w sposób regulaminowy odnosi się do przełożonych i współosadzonych, nie był karany dyscyplinarnie, był 1 raz nagrodzony, przestrzega przepisów związanych z odbywaniem kary pozbawienia wolności, nie uczestniczy w podkulturze więziennej, krytycznie ocenia popełnione przestępstwa, realizuje zadania wynikające z IPO. Skazany odbył z pozytywnym wynikiem terapię alkoholową, uczestniczy w mitingach AA i jest gotowy do podjęcia dalszego leczenia.

Jego zachowanie oceniane jest jako poprawne. Do przełożonych jest regulaminowy. Do popełnionego czynu ustosunkowany jest krytycznie. Na podstawie wywiadu środowiskowego, wynika że skazany przed osadzeniem zachowywał się poprawnie. Pracował, nie nadużywał alkoholu ani nie zażywał środków odurzających.

Ocena na podstawie opinii o skazanym i dokumentów osobopoznawczych skazanego zawartych w jego aktach osobowych.

Opinia o skazanym dostarcza pozytywnej opinii o skazanym. Był on raz nagradzany, nie był karany dyscyplinarnie, zachowuje się regulaminowo, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. Jest zatrudniony nieodpłatnie jako pracownik okołobudowlany. W warunkach samodyscypliny i samokontroli funkcjonuje bez zastrzeżeń.

Opinia o skazanym sporządzona przez Zakład Karny dostarcza pozytywnej opinii o skazanym. Nie był on karany dyscyplinarnie, zachowuje się regulaminowo, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, nie był uczestnikiem zdarzeń mających negatywny wpływ na bezpieczeństwo jednostki, prezentuje krytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa. Skazany jest zatrudniony poza obrębem jednostki.

Opinia o skazanym sporządzona przez zakład karny dostarcza pozytywnej opinii o skazanym. Nie był on karany dyscyplinarnie, zachowuje się regulaminowo, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, nie był uczestnikiem zdarzeń mających negatywny wpływ na bezpieczeństwo jednostki, prezentuje krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw.

Opinia o skazanym sporządzona przez zakład karny dostarcza pozytywnej opinii o skazanym. Nie był on karany dyscyplinarnie, zachowuje się regulaminowo, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, nie był uczestnikiem zdarzeń mających negatywny wpływ na bezpieczeństwo jednostki, prezentuje krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw. Skazany jest zatrudniony nieodpłatnie na terenie jednostki, jak również ma zapewnioną pracę po jej opuszczeniu.

jej zachowanie oceniane jest jako poprawne. Od początku w ZK nie była nagradzana ani też karana regulaminowo. W stosunku do przełożonych prezentuje postawę regulaminową, a ze współosadzonymi funkcjonuje zgodnie. Brała udział w programie skierowanym do kierowców prowadzących pojazd pod wpływem alkoholu. Z wywiadu środowiskowego wynika, że skazana krótko przed osadzeniem zamieszkała na terenie Niemiec. W poprzednim miejscu zamieszkania posiada pozytywną opinię.

Przebywa w jednostce typu półotwartego w systemie programowego oddziaływania. Do popełnionych czynów ustosunkowany jest krytycznie. Z wywiadu środowiskowego wynika, że przed osadzeniem przez ok. 10 lat zamieszkiwał poza granicami kraju. Pracował, nie nadużywał alkoholu ani nie zażywał środków odurzających. W ocenie wzięta została pod uwagę wcześniejsza karalność. Od ostatniego skazania z 2015 r. nie wszedł w konflikt z prawem. S. nie został zatrzymany na podstawie ENA. Przyjechał do PL w lipcu 2019 r. i już na początku sierpnia 2019 r. jeszcze z wolności za pośrednictwem obrońcy złożył wnioski o SDE. Powyższe wskazuje, że skazany miał wolę uregulowania swoich spraw prawnych na terenie kraju.

Przebywa w ZK, do którego zgłosił się sam. Jego zachowanie oceniane jest jako poprawne. W stosunku do przełożonych jest regulaminowy. Do popełnionego czynu ustosunkowany jest krytycznie. Z wywiadu środowiskowego wynika, że przed osadzeniem zachowywał się poprawnie. Pracował, nie nadużywał alkoholu, nie zażywał środków odurzających. Starał się płacić zaległości alimentacyjne.

Skazany był raz karany i jest to pierwszy jego pobyt w warunkach izolacji penitencjarnej. Obecnie postawa i zachowanie skazanego uzasadniają przekonanie, że resocjalizacja skazanego jest możliwa w warunkach dozoru elektronicznego z nałożeniem określonych obowiązków, a skazany wykorzysta udzielone mu zezwolenie na odbywanie kary w systemie SDE zgodnie z przeznaczeniem.

Skazany jest pozytywnie opiniowany.

Skazany ma dobrą opinię z jednostki penitencjarnej, w której przebywa. Jego zachowanie jest oceniane jako umiarkowane, utrzymuje się na stabilnym poziomie. Stara się przestrzegać przepisów regulaminu i ustalonego porządku wewnętrznego. Karę odbywa w systemie zwykłym i nie jest zainteresowany objęciem go systemem programowanego oddziaływania. Nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, w relacjach ze współosadzonymi unika sytuacji konfliktowych. Wobec przełożonych przyjmuje postawę regulaminową. Nie był nagradzany ani karany dyscyplinarnie.

Skazany ma pozytywną opinię jednostki penitencjarnej, w której przebywa. Jego zachowanie oceniane jest jako poprawne, nie stwarza problemów wychowawczych. Przestrzega regulaminu i ustalonego porządku wewnętrznego. Karę odbywa w systemie zwykłym i nie jest zainteresowany objęciem systemu programowanego oddziaływania. Nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej i dystansuje się od tego zjawiska, w relacjach ze współosadzonymi unika sytuacji konfliktowych. Wobec przełożonych przyjmuje postawę regulaminową. Nie był nagradzany ani karany. Krytycznie wypowiada się na temat popełnionego przestępstwa.

Skazany ma umiarkowaną opinię jednostki, w której przebywa. Jego zachowanie jest oceniane jako umiarkowane. Stara się przestrzegać regulaminu i ustalonego porządku wewnętrznego. Karę odbywa w systemie zwykłym i nie jest zainteresowany objęciem systemu programowanego oddziaływania. Nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej i dystansuje się od tego zjawiska, w relacjach ze współosadzonymi unika sytuacji konfliktowych. Wobec przełożonych przyjmuje postawę regulaminową. Nie był nagradzany ani karany. Nie jest zatrudniony w jednostce.

Skazany ma umiarkowaną opinię z jednostki penitencjarnej, w której przebywa. Jego zachowanie jest oceniane jako umiarkowane, nie sprawia problemów natury wychowawczej. Stara się przestrzegać przepisów regulaminu i ustalonego porządku wewnętrznego. Karę odbywa w systemie zwykłym i nie jest zainteresowany objęciem go systemem programowanego oddziaływania. Nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, w relacjach ze współsadzonymi unika sytuacji konfliktowych. Wobec przełożonych przyjmuje postawę regulaminową. Nie był nagradzany ani karany dyscyplinarnie. Nie jest zatrudniony w jednostce.

Skazany nie był karany dyscyplinarnie, jego zachowanie oceniane jest jako poprawne, jest zatrudniony nieodpłatnie jako pracownik okołobudowlany.

Skazany, odbywając karę pozbawienia wolności, jest poprawnie opiniowany.

Skazany właściwie funkcjonuje w warunkach izolacji penitencjarnej, nie stwarza żadnych problemów natury wychowawczej ani porządkowej, nie był karany dyscyplinarnie, przestrzega przepisów związanych z odbywaniem kary pozbawienia wolności, nie uczestniczy w podkulturze więziennej, krytycznie ocenia popełnione przestępstwo.

W warunkach zakładu zachowuje się regulaminowo, nie stwarza żadnych problemów natury wychowawczej ani porządkowej, nie popełnia przekroczeń dyscyplinarnych, nie jest członkiem podkultury przestępczej.

Z opinii penitencjarnej wynika, że zachowanie skazanego w warunkach półotwartego zakładu karnego jest poprawne, nie sprawia on problemów natury wychowawczej, nie był dotychczas karany dyscyplinarnie, zachowuje regulaminową postawę wobec przełożonych i współsadzonych, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. Skazany angażuje się w proces readaptacji społecznej poprzez udział w systemie programowanego oddziaływania.

Z opinii ZK wynika, że w warunkach izolacji penitencjarnej zachowanie skazanej jest przeciętne. Nie była karana dyscyplinarnie, nie była też nagradzana. Przestrzega norm i reguł porządku wewnętrznego oraz regulaminu wykonywania kary pozbawienia wolności, wobec przełożonych zachowuje się poprawnie i bezkonfliktowo funkcjonuje wśród współsadzonych. Nie stwierdzono u niej dotychczas uzależnienia od narkotyków czy alkoholu.

Z treści opinii o skazanym wynika, że jego zachowanie w warunkach izolacji jest właściwe. Nie sprawia on problemów natury wychowawczej i przestrzega ustalonego porządku wewnętrznego, nie był karany dyscyplinarnie, jego postawa jest stabilna, nie wywołuje konfliktów ze współsadzonymi i jest regulaminowy wobec przełożonych.

Z treści opinii o skazanym wynika, że jego zachowanie w warunkach izolacji penitencjarnej jest stabilne, karę odbywa w zakładzie półotwartym. Dotychczas nie sprawia problemów natury wychowawczej, przestrzegał ustalonego porządku wewnętrznego, nie uczestniczył w podkulturze przestępczej, nie był karany dyscyplinarnie, prezentuje regulaminową postawę wobec przełożonych i układa właściwe relacje ze współsadzonymi, jest krytyczny wobec popełnionego czynu. Postawa skazanego świadczy o tym, że posiada on właściwy poziom samodyscypliny i odpowiedzialności, aby odbywać karę w SDE.

Z treści opinii penitencjarnej wynika, że skazany w warunkach oddziału półotwartego [...] nie sprawia [...] problemów natury wychowawczej, nie był dotychczas karany dyscyplinarnie, zachowuje regulaminową postawę wobec przełożonych, bezkonfliktowo funkcjonuje w grupie współsadzonych, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, bez zastrzeżeń wykonuje obowiązki pracownicze. Jego postawa wskazuje na to, że proces resocjalizacyjny przebiega pomyślnie.

Zachowanie w warunkach izolacji nie budzi zastrzeżeń. Deklaruje krytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa oraz swojego zachowania przed osadzeniem. Nie sprawia problemów natury wychowawczej. Nie był nagradzany ani karany dyscyplinarnie. Nie deklaruje przynależności do podkultury więziennej. S. nie jest zatrudniony z uwagi na stan zdrowia.

Zachowanie jest poprawne, skazany nie stwarza problemów natury wychowawczej, nie był karany dyscyplinarnie, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, zgodnie funkcjonuje w relacjach z innymi osadzonymi, a wobec przełożonych przyjmuje regulaminową postawę, ponadto jest krytyczny w stosunku do popełnionego przestępstwa.

Zachowanie oceniane jako przeciętne, nie był nagradzany ani karany, wobec przełożonych przyjmuje regulaminową postawę, w grupie współosadzonych funkcjonuje właściwie, osadzony nie był ani sprawcą, ani ofiarą przemocy, nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego, nie był uczestnikiem zdarzeń, nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej.

Zachowanie osadzonego oceniane jest jako przeciętne, swoim zachowaniem nie spowodował konieczności wymierzenia mu kar dyscyplinarnych. Wobec przełożonych regulaminowy, nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, w grupie współosadzonych zgodny, nie prowokuje konfliktów. Nie stosowano środków przymusu bezpośredniego, nie zanotowano zdarzeń agresywnych, autoagresywnych. Nie wymagał diagnozy pod kątem uzależnień. Deklaruje krytycyzm wobec przestępstwa. Nie był nagradzany.

Zachowanie podczas odbywania kary jest poprawne. Względem przełożonych prezentuje postawę regulaminową, w gronie współosadzonych funkcjonuje prawidłowo, nie był karany dyscyplinarnie, nie był również nagradzany. W stopniu dobrym przestrzega porządku i dyscypliny. Przejawia postawę krytyczną w stosunku do popełnionego przestępstwa.

Zachowanie skazanego podczas odbywania kary jest właściwe. Względem przełożonych prezentuje właściwą postawę, w gronie współosadzonych funkcjonuje zgodnie i bezkonfliktowo, nie był karany dyscyplinarnie. Jest krytyczny względem popełnionych przestępstw.

Zachowanie skazanego w czasie odbywania kary jest regulaminowe, nadto nie sprawia problemów natury wychowawczej. Nie był karany dyscyplinarnie, nie przynależy do podkultury przestępczej, a także deklaruje krytycyzm względem popełnionego przestępstwa.

Zachowanie skazanego w czasie odbywania kary jest właściwe. Względem przełożonych prezentuje właściwą postawę, w gronie współosadzonych funkcjonuje zgodnie i bezkonfliktowo, nie był karany dyscyplinarnie. Jest krytyczny względem popełnionych przestępstw.

Zachowanie skazanego w czasie odbywania kary pozbawienia wolności jest poprawne, w stopniu dobrym przestrzega on regulaminu i porządku wewnętrznego, a nadto nie sprawia problemów natury wychowawczej. Nie był karany dyscyplinarnie, w gronie współosadzonych funkcjonuje zgodnie i bezkonfliktowo. Nie przynależy do podkultury przestępczej, deklaruje krytycyzm wobec popełnionego przestępstwa.

Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary jest poprawne, skazany nie stwarza problemów natury wychowawczej, nie był karany dyscyplinarnie, nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, zgodnie funkcjonuje w relacjach z innymi osadzonym, a wobec przełożonych przyjmuje postawę regulaminową, ponadto wywiązuje się z obowiązków pracy na stanowisku pracownika gospodarczego.

Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary jest poprawne, skazany nie stwarza problemów natury wychowawczej, nie był karany dyscyplinarnie, nie jest uczestnikiem podkultury więziennej, zgodnie funkcjonuje w relacjach z innymi osadzonymi, a wobec przełożonych przyjmuje regulaminową postawę, ponadto jest krytyczny w stosunku do popełnionego przestępstwa.

Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności jest poprawne. Nie był karany dyscyplinarnie, nie sprawia problemów wychowawczych, prawidłowo funkcjonuje w środowisku osadzonych.

Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary w areszcie śledczym jest poprawne, skazany nie stwarza problemów natury wychowawczej ani nie był karany dyscyplinarnie, nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, zgodnie funkcjonuje w relacjach z innymi osadzonymi, a wobec przełożonych przyjmuje regulaminową postawę, ponadto jest krytyczny w stosunku do popełnionego przestępstwa.

Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary w areszcie śledczym jest poprawne, skazany nie stwarza problemów natury wychowawczej, był raz nagradzany, nie był karany dyscyplinarnie, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, zgodnie funkcjonuje w relacjach z innymi osadzonymi, a wobec przełożonych przyjmuje regulaminową postawę, ponadto wywiązuje się z obowiązków pracy na stanowisku pracownika gospodarczego i jest krytyczny w stosunku do popełnionego przestępstwa.

Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary w areszcie śledczym jest poprawne, skazany nie stwarza problemów natury wychowawczej, nie był karany dyscyplinarnie, był nagradzany, nie identyfikuje się z podkulturą przestępczą, zgodnie funkcjonuje w relacjach z innymi osadzonymi, a wobec przełożonych przyjmuje regulaminową postawę, ponadto realizuje zadania programu oddziaływania, bierze udział w programach readaptacji i wywiązuje się z obowiązków pracy na stanowisku bibliotekarza, a także jest krytyczny w stosunku do popełnianego przestępstwa.

Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary w areszcie śledczym jest poprawne, skazany nie stwarza problemów natury wychowawczej, nie był karany dyscyplinarnie, nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, zgodnie funkcjonuje w relacjach z innymi osadzonymi, a wobec przełożonych przyjmuje regulaminową postawę, ponadto wywiązuje się z obowiązków pracy na stanowisku pracownika gospodarczego i jest krytyczny w stosunku do popełnionego przestępstwa.

Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary w areszcie śledczym jest poprawne, skazany nie stwarza problemów natury wychowawczej, nie był karany dyscyplinarnie, nie identyfikuje się z podkulturą przestępczą, zgodnie funkcjonuje w relacjach z innymi osadzonymi, a wobec przełożonych przyjmuje regulaminową postawę, ponadto realizuje zadania programu oddziaływania i wywiązuje się z obowiązków pracy na stanowisku roznoszącego posiłki, a także ukończył kurs zawodowy i pozostaje krytyczny w stosunku do popełnionych przestępstw.

Zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej jest dobre i stabilne, karę odbywa w ZK typu półotwartego. Dotychczas nie sprawiał problemów natury wychowawczej, przestrzegał ustalonego porządku wewnętrznego, nie uczestniczył w podkulturze przestępczej, nie był również karany dyscyplinarnie, prezentuje regulaminową postawę wobec przełożonych i układa właściwe relacje ze współosadzonymi, jest krytyczny wobec popełnionego czynu i angażuje się w proces resocjalizacji poprzez sumienne wykonywanie pracy poza obrębem jednostki na rzecz kontrahenta zewnętrznego w systemie bez konwojenta.

Zachowanie skazanego w warunkach izolacji więziennej jest właściwe. Nie sprawia on problemów natury wychowawczej i przestrzega ustalonego porządku wewnętrznego, nie był karany dyscyplinarnie, jest regulaminowy wobec przełożonych i współosadzonych, angażuje się w proces resocjalizacji poprzez wykonywanie prac porządkowych na rzecz jednostki.

Zachowanie skazanej podczas odbywania kary jest poprawne. Względem przełożonych prezentuje regulaminową postawę, w gronie współosadzonych funkcjonuje zgodnie i bezkonfliktowo, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, nie była karana dyscyplinarnie. Krytycznie wypowiada się na temat popełnionych przestępstw.

Zachowanie skazanej w czasie odbywania kary jest poprawne. Względem przełożonych prezentuje właściwą postawę w gronie współosadzonych funkcjonuje zgodnie i bezkonfliktowo, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, ponadto nie była karana dyscyplinarnie. Krytycznie wypowiada się na temat popełnionych przestępstw.

Zachowanie w czasie odbywania kary było pozytywne – był osobą zdyscyplinowaną, jego postawa nie budziła żadnych krytycznych uwag, prezentował postawę podporządkowania, bezkonfliktowo funkcjonował w celi i grupie spacerowej.

Zachowanie w warunkach izolacji nie budzi zastrzeżeń. Nie sprawia problemów natury wychowawczej, raz nagradzany, nie był karany dyscyplinarnie. Nie deklaruje przynależności do podkultury więziennej. Zatrudniony nieodpłatnie jako sprzątający, angażuje się w prace społeczne na rzecz oddziału mieszkalnego. Deklaruje krytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa.

Zachowuje się regulaminowo, nie stwarza istotnych problemów natury wychowawczej ani porządkowej, nie popełnia przekroczeń dyscyplinarnych, nie jest członkiem podkultury więziennej.

Zachowuje się regulaminowo, nie stwarza problemów natury wychowawczej ani porządkowej, nie jest członkiem podkultury więziennej, krytycznie ocenia popełnione przestępstwo.

Źródło: Opracowano na podstawie badań własnych.

Wykaz 5. Czynniki wzięte pod uwagę przez sąd przy wartościowaniu, że SDE nie jest wystarczający do osiągnięcia celów kary w świetle wniosków odmownie rozpatrzonych. Opracowanie własne na podstawie akt.

- dotychczasowa karalność skazanego; niewykorzystanie szansy, jaką były orzeczone wobec niego kary nieizolacyjne (kary ograniczenia wolności), doprowadzenie swoim postępowaniem do zarządzenia zastępczych kar pozbawienia wolności; doprowadzenie do odbycia kar pozbawienia wolności. Z warunków materialnych przemawiają: zdobycie nagrody, brak karalności dyscyplinarnej, właściwe wykonywanie obowiązków jako zatrudniony wewnątrz jednostki; niekonfliktowość wobec innych osadzonych i wobec przełożonych; niespowodowanie swoim zachowaniem konieczności zastosowania środków przymusu bezpośredniego; krytycyzm wobec popełnionego przestępstwa; brak stwierdzonych uzależnień; brak związków z podkulturą przestępczą; utrzymywanie kontaktów z bliskimi; motywacja do wykonywania pracy zarobkowej po opuszczeniu aresztu. Jednakże postawa skazanego zaprezentowana również w toku niniejszej sprawy powoduje, że jego resocjalizacja musi być przeprowadzona w warunkach zakładu karnego. Skazany jest osobą łatwo wpadającą w konflikt z prawem, niepotrafiącą wyciągać wniosków ze swego niewłaściwego zachowania.

[...] był dotychczas czterokrotnie prawomocnie skazany na kary wolnościowe za popełnienie różnego rodzaju przestępstw. Skazany jest więc sprawcą niepoprawnym, który systematycznie narusza porządek prawny, ignorując kolejne wyroki skazujące. Dotychczas orzekane w stosunku do niego kary nieizolacyjne nie zdołały spowodować zmian odnośnie do przestrzegania przez niego prawa. Należy nadmienić, że skazany stawił się na posiedzenie Sądu pod wpływem alkoholu - 2,52 promila w wydychanym powietrzu. Zachodzi więc uzasadnione przypuszczenie, że odbywając karę w SDE, również nadużywałby alkoholu. [...] Odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE nie byłoby wystarczające dla osiągnięcia celów orzeczonej kary - celów wychowawczych i zapobiegawczych i celów prewencji ogólnej.

[...] rozwiązaniu takiemu sprzeciwiają się względy zapobiegawcze i wychowawcze. [...] wykazał się szczególnie lekceważącym stosunkiem względem obowiązującego porządku prawnego, skazany aż siedmiokrotnie wszedł w konflikt z prawem, popełniając umyślne przestępstwa. [...] Dał się poznać jako sprawca niepoprawny. Dotychczasowa karalność i nieskuteczność resocjalizacji w warunkach wolnościowych.

[...] skazany jest uzależniony od alkoholu, został skierowany do psychologa na konsultację w celu motywacji do udziału w oddziaływaniach terapeutycznych, aczkolwiek w rozmowie deklaruje, że nie jest zainteresowany proponowanymi oddziaływaniami trzeźwościami. Zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej jest przeciętne. Wobec przełożonych zachowuje się regulaminowo, a jego relacje z współosadzonymi są poprawne. Nie był nagradzany ani karany dyscyplinarnie, nie bierze udziału w systemie przepustkowym. Dotychczas nie brał udziału w programach resocjalizacyjnych. Nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, a na temat popełnionych przestępstw wypowiada się krytycznie. Jednak istotne znaczenie [...] ma okoliczność, że skazany wielokrotnie rażąco naruszał porządek prawny, dopuszczając się przestępstw, zaś orzekane kary nie wdrożyły go do przestrzegania porządku prawnego.

[...] skazany pracuje dorywczo i [...] zamieszkuje z rodzicami i przekazuje im co miesiąc środki pieniężne na swoje utrzymanie. Posiada pozytywną opinię w środowisku, dzielnicowy nigdy nie podejmował w stosunku do niego interwencji. Mimo aktualnego pozytywnego zachowania skazanego, zasadnicza okoliczność rzutująca na rozstrzygnięcie sprawy dotyczy sposobu życia skazanego, który daje podstawę do stwierdzenia, że wyłącznie odbycie orzeczonej kary w warunkach izolacji penitencjarnej pozwoli na osiągnięcie celów kary. Otóż skazany w przeszłości dopuścił się wielokrotnie przestępstw, lekceważąc rażąco i w dłuższym okresie porządek prawny. Uprzednio orzeczone kary pozbawienia wolności, także z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, nie wdrożyły go w pełni do przestrzegania porządku prawnego. Należy nadmienić, że przestępstwo, za które wymierzono karę, o wykonanie której skazany ubiega się w SDE, dopuścił się w okresie próby.

[...] skazany został doprowadzony do odbycia kary, [...] zachowanie skazanego w warunkach izolacji jest przeciętne. Wobec przełożonych zachowuje się w sposób regulaminowy, a jego relacje z współosadzonymi są poprawne. Zachowanie skazanego określane jako przeciętne, dotychczas nie był nagradzany ani karany dyscyplinarnie. Nie bierze udziału w systemie przepustkowym. Dotychczas nie brał udziału w programach resocjalizacyjnych i nie wykazuje do tego motywacji. Nie deklaruje przynależności do grupy przestępczej, a na temat popełnionych przestępstw wypowiada się krytycznie. Jednak istotna dla znaczenia rozstrzygnięcia sprawy ma okoliczność, że skazany wielokrotnie rażąco naruszył porządek prawny, dopuszczając się przestępstw, zaś orzekane kary ograniczenia wolności, grzywny, pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem nie wdrożyły go do przestrzegania porządku prawnego. [...] lekceważył nałożone obowiązki.

4-krotnie karany sądownie, za przestępstwa umyślne przeciw bezpieczeństwu w komunikacji oraz przeciwko działalności instytucji państwowych. Orzeczone kary nie przyniosły rezultatu. S. nie przestrzega zasad prawa. Dotychczasowy sposób życia świadczy o rażącym lekceważeniu przez niego obowiązującego porządku prawnego. S. nie zasługuje na szansę, toczy się przeciwko niemu kolejne postępowanie. Osoba zdemoralizowana, działania w warunkach nieizolacyjnych poniosły porażkę.

7-krotna karalność za różne przestępstwa, w tym powtarzające za czyn z art. 207 § 1 k.k., oraz stosowanie wobec S. oddziaływań resocjalizacyjnych, w tym w ramach środków probacyjnych, które okazały się nieskuteczne. S. nie zdecydował się na odstępianie od kryminogennego modelu funkcjonowania i od powielania przestępczych zachowań. Wbrew przekonaniom skarżącego, to nie sam fakt wcześniejszej karalności, ale analiza wpływu doświadczeń wynikających z owych skazań na zdolność skazanego do własnej poprawy czyniły zasadną konkluzję sądu I instancji, leżącą u podstaw zaskarżanego orzeczenia. S. jako sprawca niepoprawny nie dawał gwarancji prawidłowego wykonywania kary w SDE. W odniesieniu do kwestii utrzymania ekonomicznego matki – wykonywanie kary podyktowane jest potrzebami z zakresu resocjalizacji sprawcy, nie zaś służy zapewnieniu mu warunków do zarobkowania. W odniesieniu do S. nie było gwarancji prawidłowego resocjalizowania się w warunkach wolnościowych.

Bierna postawa readaptacyjna i opinia o funkcjonowaniu w warunkach izolacji budzą obawy, czy skazany będzie prawidłowo funkcjonować w warunkach wolnościowych.

Bieżąca opinia o skazanym jest negatywna i nie daje pomyślnych prognoz kryminologiczno-społecznych, dlatego odbycie kary w SDE będzie niewystarczające do osiągnięcia celów.

Biorąc pod uwagę wielokrotną karalność skazanego i charakter przestępstwa, jakiego się dopuścił, sąd zakłada, że niezbędnym elementem resocjalizacji skazanego jest pobyt w zakładzie karnym.

Brak podstaw do udzielenia zezwolenia. Postawa i zachowanie dotychczasowe są naganne. Nadużywał alkoholu, urządzał awantury żonie, która wzywała na pomoc policję. Stopień demoralizacji nie dają gwarancji, że S. będzie przestrzegał zasad odbywania kary w SDE. Udzielenie zgody byłoby niewystarczające do osiągnięcia celów kary.

Był dotychczas 11 razy prawomocnie skazany m.in. za popełnienie przestępstw przeciwko mieniu i bezpieczeństwu w ruchu lądowym, w tym ośmiokrotnie na kary wolnościowe. Dotychczas orzekane kary, w szczególności nieizolacyjne, nie zdołały spowodować zmian odnośnie do przestrzegania prawa. Skazany jest zdemoralizowany. Odbywanie kary w SDE nie byłoby wystarczające dla celów wychowawczych i zapobiegawczych kary oraz celów prewencji ogólnej.

Był dotychczas dwukrotnie karany na kary wolnościowe [...] niespełna rok po tym skazaniu [...] popełnił dwa przestępstwa [...] Należało uznać, że [...] jest sprawcą niepoprawnym, który narusza porządek prawny, ignorując poprzednie wyroki skazujące. Dotychczas orzekane w stosunku do niego kary nieizolacyjne nie zdołały spowodować zmian odnośnie do przestrzegania przez niego prawa. Odbywanie kary w SDE nie byłoby wystarczające dla spełnienia celów orzeczonej kary – celów wychowawczych i zapobiegawczych i celów prewencji ogólnej. Z postanowienia sądu apelacyjnego: Nie sprawdził się jednak na wolności, nie wyciągnął żadnych konstruktywnych wniosków z dotychczasowych doświadczeń życiowych, a proces jego resocjalizacji na wolności nie przebiegał prawidłowo. Taka postawa skazanego rodzi obawy co do tego, czy w sposób prawidłowy poddałby się rygorom związanym z odbywaniem kary w SDE. [...] skazany podejmuje jedynie próbę usprawiedliwienia swojego sprzecznego z prawem zachowania trudną sytuacją rodzinną związaną z rozwodem i rozłąką z małoletnim dzieckiem.

Był już 6-krotnie skazany za przestępstwo, w tym 5-krotnie z art. 209 § 1 k.k., zatem karalne zachowania nie są incydentalne. Pierwotnie wymierzano kary o charakterze wolnościowym, pomimo tego dalej naruszał normy prawne. Skazany nadużywa alkoholu, utrzymuje kontakty z osobami z marginesu społecznego oraz prowadzi nieustabilizowany tryb życia, ma negatywną opinię w miejscu zamieszkania.

Był już czterokrotnie karany za przestępstwa, jest osobą niepoprawną i niewyciągającą konstruktywnych wniosków z kolejnych skazań. Wcześniej orzekano kary nieizolacyjne, co jednak nie powstrzymało go przed dalszym popełnianiem przestępstw. Ponadto skazany odbywał niedawno inną karę w SDE i doprowadził do uchylenia zezwolenia. Udzielenie zezwolenia byłoby w tym przypadku niewychowawcze, a nadto jest uzależniony od alkoholu, pod wpływem którego przed osadzeniem zachowywał się nagannie.

Był już wielokrotnie karany za przestępstwa umyślne, nie poddawał się karom wolnościowym, kilkakrotnie doprowadzał do zarządzenia kar orzekanych z warunkowym zawieszeniem wykonania, a nadto przebywał już niejednokrotnie w zakładzie karnym. W rezultacie naruszenie norm prawnokarnych w jego przypadku nie może być uznane za incydentalne. Co szczególnie naganne, skazany przestępstwa, którego dotyczy postępowanie, dopuścił się w okresie próby w związku z warunkowym zwolnieniem, z czego wynika, że nie wyciągnął należytych wniosków z konsekwencji swojego postępowania.

Był pięciokrotnie karany, w części nie respektując wyroków sądowych, co skutkowało zarządzeniem wykonania kary warunkowo zawieszanej. Orzeczone kary nie mogą być wykonywane w łagodniejszej formie. Jeśli uwzględni się, że koniec kary przypada na 19.12.2019 r. (dzień po wyroku), to nieracjonalne jest rozważanie dozoru elektronicznego.

Był trzykrotnie prawomocnie skazany za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym na karę, którą aktualnie chciałby odbywać w SDE. Wszystkie dotychczas orzeczone kary były wolnościowe, lecz nie sprawdziła się pozytywna prognoza zakładana wobec niego przez sąd pierwszej instancji, bo warunkowo zawieszona kara pozbawienia wolności została wobec niego zarządzona do wykonania. Skazany jest więc sprawcą niepoprawnym, który systematycznie narusza porządek prawny, ignorując kolejne wyroki skazujące. Odbywanie kary w SDE nie byłoby wystarczające dla osiągnięcia celów orzeczonej kary – celów wychowawczych, zapobiegawczych i celów prewencji ogólnej.

Cele kary nie będą spełnione w sytuacji odbywania kary w SDE. Przeszłość kryminalna. 6-krotnie karany za przestępstwa z KK i ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i niewyciągnięciu wniosków z dotychczasowych działań. Mimo stosowania kar i środków, które były szansą na życie na wolności (grzywna, ograniczenie wolności), S. po raz kolejny naruszył porządek prawny. Kary i środki probacji nie spełniły swoich celów i nie można przyjąć, że kolejna szansa w postaci SDE wpłynie pozytywnie na postawę skazanego i będzie to oddziaływanie wystarczające. Wskazane naruszenia norm świadczą o demoralizacji S. i braku refleksji nad dotychczasowym postępowaniem. S. porzucił wykonywanie kary ograniczenia wolności, co skutkowało orzeczeniem kary zastępczej. Nie można prognozować, że poza zakładem karnym odbywanie kary spełni ustawowe cele kary, a zatem wzbudzi w nim wolę przestrzegania porządku prawnego i zapobiegnie powrotowi na drogę przestępstwa. Ważny też jest stopień nietrzeźwości w tej sprawie.

Dotychczasowa postawa i niepoprawne zachowanie skazanej. Jest osobą zdemoralizowaną na tyle, że winna odbywać karę w warunkach izolacji penitencjarnej. Skazana nie wykorzystwała szansy resocjalizacji na wolności, gdyż swoim nieodpowiedzialnym zachowaniem doprowadziła do zarządzenia zastępczej kary pozbawienia wolności i osadzenia w zakładzie karnym. Nadto skazana w czasie pobytu na wolności nadużywała alkoholu oraz nie wywiązywała się z obowiązku alimentacyjnego wobec dzieci. Nie była zainteresowana podjęciem jakiegokolwiek pracy. Skazana jest sprawcą niepoprawnym, który kompletnie zawodzi na wolności i systematycznie powraca na drogę przestępstwa. Postawa skazanej wskazuje, że nie wyciągnęła wniosków, a proces resocjalizacji w warunkach wolnościowych nie przebiega prawidłowo.

Dotychczasowa wielokrotna karalność i nieskuteczność resocjalizacji w warunkach wolnościowych przeciwstawia się realizacji kary w tym systemie. [...] wykazał się szczególnie lekceważącym stosunkiem względem obowiązującego porządku prawnego. Był wielokrotnie karany (aż siedmiokrotnie) za umyślne przestępstwa [...]. Nie poddawał się resocjalizacji w warunkach wolnościowych [...].

Dotychczasowe postępowanie dowodzi, że S. jest sprawcą niepoprawnym. Nie wyciągnął wniosków. Dostał już niejedną szansę na resocjalizację w warunkach wolnościowych, w tym SDE. Również nie skłoniło to S. do zmiany postawy życiowej, gdyż powracał do przestępstw. Lekcewał obowiązki związane z odbywaniem kary w warunkach wolnościowych. Kolejne konflikty z prawem świadczą o demoralizacji. Wielokrotne pobbżanie działa na niego demoralizująco.

Dotychczasowy sposób życia skazanego świadczy o rażącym lekceważeniu przez niego obowiązującego porządku prawnego. Stosunek skazanego do obowiązujących przepisów nie uległ zmianie mimo kolejnych wyroków skazujących na kary wolnościowe. Zdaniem Sądu wskazuje to na uporczywość po stronie skazanego, brak refleksji i brak samodyscypliny w warunkach wolnościowych. Skazany jest osobą zdemoralizowaną, wobec której oddziaływania w warunkach wolnościowych poniosły porażkę.

Dotychczasowy sposób życia skazanego świadczy o rażącym lekceważeniu przez niego obowiązującego porządku prawnego. Stosunek skazanego do obowiązujących przepisów prawa nie uległ zmianie pomimo kolejnych wyroków skazujących na kary wolnościowe. Zdaniem Sądu za taką decyzją przemawiają uporczywość skazanego, brak refleksji i brak samodyscypliny w warunkach wolnościowych. Zdaniem sądu tylko w warunkach izolacyjnych w przypadku skazanego możliwe będzie osiągnięcie celów resocjalizacyjnych, ponieważ dotychczasowe kary wolnościowe nie wpływały na zmianę zachowania skazanego.

Dotychczasowy sposób życia skazanego wskazuje na brak zdolności do samokontroli i samodyscypliny. Skazany nie jest sprawcą incydentalnym, w przeszłości był wielokrotnie karany sądownie za przestępstwa przeciwko mieniu. W przeszłości korzystał już z SDE, ale nie przyniosło to oczekiwanych rezultatów resocjalizacyjnych i doprowadziło do uchylenia zezwolenia. Sposób życia skazanego jest zwykle właściwy, skazany pracuje, nie jest osobą konfliktową nawet pod wpływem alkoholu, ale jest osobą zdemoralizowaną.

Dotychczasowy sposób życia skazanego wskazuje na brak zdolności do samokontroli i samodyscypliny. Skazany nie jest sprawcą incydentalnym, w przeszłości był wielokrotnie karany sądownie za różnego rodzaju przestępstwa, w tym niealimentacji. Nie wykorzystał on jednak szansy przebywania na wolności i dopuszczał się kolejnych przestępstw tego samego rodzaju. Był też karany w warunkach izolacji. Skazany nie posiada stałego zatrudnienia, mimo że ciąży na nim obowiązek alimentacyjny.

Formalne warunki tak, merytoryczne nie. Sposób życia nie daje podstawy do stwierdzenia, że wyrażenie zgody na SDE byłoby zasadne. S. w przeszłości dopuścił się 2-krotnie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Ich podłożem było nadużywanie alkoholu. W ZK ukończył program readaptacyjno-edukacyjny przeznaczony dla osób pijących, lecz nie został zdiagnozowany przez lekarza psychiatrę. Ta diagnoza ma znaczenie i będzie rzutowała na ocenę, czy cele kary w SDE mogą zostać osiągnięte. Należy umożliwić przeprowadzenie diagnostyki S. w zakresie uzależnienia, gdyż to może mieć istotne znaczenie dla podjęcia dalszych oddziaływań w warunkach izolacji, a tym samym na funkcjonowanie skazanego w przyszłości w warunkach wolnościowych. Obecnie brak jest podstaw by uznać, że kara odbywana w SDE będzie wystarczająca dla uzyskania trwałej zmiany postawy S. ku przestrzeganiu porządku prawnego. W przeciwnym razie zachodzi przestępstwo, że cele kary nie zostaną osiągnięte i S. stanie się sprawcą kolejnego przestępstwa, którego podłożem będzie alkohol.

Jak wynika z opinii kuratora, obecnie skazany zachowuje się poprawnie, jednak uprzednio był on wielokrotnie karany, zaś stosowane wobec niego kary nieizolacyjne (ograniczenie wolności, pozbawienie wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania) jak też izolacyjne (pozbawienie wolności, z których odbycia był warunkowo zwolniony), czy też kary pozbawienia wolności wykonywane w warunkach złagodzonego rygoru (tj. SDE) okazały się całkowicie nieskuteczne.

Kara orzeczona w przedmiotowej sprawie jest pierwszym skazaniem, jednak zważywszy na okoliczności popełnienia czynu, tj. będąc pod wpływem alkoholu i będąc zobowiązanym przez sąd do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu, skazany nie tylko nie stosuje się do orzeczonego środka probacyjnego, ale będąc pod jego wpływem, zakłóca spokój również domownikom. Tylko umiejętne zachowanie rodziny, tzn. schodzenie skazanemu z oczu, przebywanie w innym pomieszczeniu gwarantuje minimum spokoju. Skazany posiada negatywną opinię środowiskową. Jak ustalono, skazany notorycznie nadużywa alkoholu [...] Taka postawa przemawia za tym, że skazany powinien odbywać karę w warunkach izolacji penitencjarnej, albowiem dotychczasowy system resocjalizacji skazanego nie odniósł rezultatu. Powyższe ustalenia, w szczególności postawa i zachowanie skazanego, wskazują, że skazany jest sprawcą niepoprawnym, który kompletnie zawodzi na wolności. Rodzina wyraziła zgodę, ale z zastrzeżeniem, że skazany będzie zobowiązany do leczenia odwykowego [...]. Postawa skazanego wskazuje, że nie wyciągnął on żadnych wniosków ze swojego dotychczasowego postępowania, a proces jego resocjalizacji w warunkach wolnościowych nie przebiega prawidłowo.

Karalność i nieskuteczność resocjalizacji w warunkach wolnościowych. Tylko dalsza izolacja może skutecznie spełnić zapobiegawcze i wychowawcze cele orzeczonej kary.

Kurator przy ponownym rozpoznaniu sprawy cofnął wniosek wobec okoliczności ponownego wydania wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności, który jest prawomocny. Z uwagi na to, że kurator wystąpił z wnioskiem, postanowiono umorzyć postępowanie.

Na podstawie art. 15 § 1 k.k.w. w zw. z art. 43 la § 1 pkt 1 i § 6 k.k.w. Sąd postanowił umorzyć postępowanie w sprawie udzielenia skazanemu zgody na odbywanie kar pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego. Suma kar pozbawienia wolności, jakie odbywa skazany, przekracza 1 rok, a tym samym zachodzi okoliczność wyłączająca prowadzenie postępowania w sprawie.

Na zezwolenie na SDE nie mają wpływu okoliczności dotyczące życia skazanego – chęć podjęcia pracy i utrzymanie żony i dzieci – przy czym sąd zauważa, że skazany ma na swoim koncie przestępstwo niealimentacji. Analiza przestępczej przeszłości skazanego nie pozostawia wątpliwości co do formy jego resocjalizacji, czyniąc jednocześnie składane przez niego deklaracje wyłącznie gołosłownymi. Skazany był dotychczas 7-krotnie karany, w tym za powtarzające się przestępstwa przeciwko mieniu, nie umie wyciągać wniosków z dotychczasowych doświadczeń z wymiarem sprawiedliwości. Utrwalona tendencja do łamania norm.

Ne potrafi funkcjonować w warunkach wolnościowych, nie skorzystał z szansy zmiany 6 miesięcy na 90 dni.

Nie jest incydentalnym sprawcą. Na przestrzeni ostatnich 23 lat był karany 13 razy za przestępstwa w szczególności przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego, mieniu, życiu i zdrowiu. Brak resocjalizacji skazanego potwierdza, że na terapię odwykową zgłosił się dopiero niedawno. Deklaruje chęć leczenia, ale jawi się to jako tylko na potrzeby niniejszego postępowania.

Nie można sformułować pozytywnej prognozy kryminologicznej, wskazującej, że pomimo wykonywania kary w SDE, a więc w warunkach wolnościowych, skazany ten będzie przestrzegał porządku prawnego.

Nie można sformułować pozytywnej prognozy kryminologiczno-społecznej, nie daje gwarancji wykorzystania prawidłowej tej formy odbywania kary.

Nie można sformułować pozytywnej prognozy kryminologiczno-społecznej, wskazującej, że pomimo wykonywania kary w SDE, a więc w warunkach wolnościowych, skazany będzie przestrzegał porządku prawnego. Wielokrotnie karany w przeciągu ostatnich kilku lat, co istotne były to kary wolnościowe, z warunkowym zawieszeniem wykonania. Skazany miał zatem możliwość resocjalizacji w warunkach wolnościowych, nie wykorzystał on danych mu szans. Regularnie nadużywa alkoholu, który był jedną z głównych przyczyn patologizacji jego zachowania na wolności, potęgował w nim agresję oraz nieodpowiedzialne zachowania w ruchu drogowym. Mimo terapii nie zachowuje abstynencji. Lekceważące podejście do obowiązującego porządku prawnego i negatywny stosunek do przestrzegania przepisów prawa, brak odpowiedzialności i samodyscypliny.

Nie można sformułować wobec skazanego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Należy stwierdzić, że skazany posiada znaczny stopień demoralizacji, co nie daje gwarancji prawidłowego wykorzystania przez niego szansy odbywania kary w SDE.

Nie można sformułować wobec skazanego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Skazany ma negatywną opinię środowiskową w miejscu zamieszkania, nie daje on gwarancji prawidłowego wykorzystania tej formy odbywania kary z uwagi na wysoki stopień demoralizacji. Prognoza społeczno-kryminologiczna wobec skazanego jest niepomyślna i należy uznać, że odbywanie kary w SDE będzie niewystarczające do osiągnięcia celów.

Nie można wobec skazanego sformułować pozytywnej prognozy kryminologiczno-społecznej, wskazującej, że pomimo wykonywania kary w systemie dozoru elektronicznego, a więc w warunkach wolnościowych skazany będzie przestrzegał porządku prawnego. Skazany nie stosował się do nałożonego obowiązku powstrzymania się od nadużywania alkoholu. Do sądu stawiał się pod wpływem alkoholu. Wysoki stopień demoralizacji skazanego, lekceważące podejście do obowiązującego porządku prawnego. Nonszalancki stosunek do zasad nałożonych przez sąd.

Niemożność osiągnięcia szczególnie-prewencyjnych orzeczonych wobec skazanego kar. Wykazanie się S. lekceważącym stosunkiem do porządku prawnego. Był 7-krotnie karany za przestępstwa umyślne. Kolejne skazania i pobyty w izolacji nie skłaniały go do poprawy i w dalszym ciągu naruszał porządek prawny. Nie poddawał się resocjalizacji w warunkach wolnościowych, doprowadzając do zarządzenia wykonywania kary orzeczonej z warunkowym zawieszeniem i uchylając się również od wykonywania kary w charakterze wolnościowym. Dał się poznać jako sprawca nad wyraz niepoprawny. S. korzystał już z SDE, wykonał karę w całości, lecz SDE nie spełniło wobec skazanego oczekiwanej roli prewencyjnej, bo popełnił kolejny czyn. Zachodzi obawa, że nie powstrzyma to go od łamania porządku prawnego w przyszłości. Z wywiadu środowiskowego wynika, że nie podejmował stałego zatrudnienia – tylko drobne prace dorywcze. Nie opiekował się swoim niepełnosprawnym ojcem. Nie dokładał się do budżetu domowego. Utrzymywał kontakty z osobami o negatywnej opinii społecznej. Zachowanie w ZK nie budzi większych zastrzeżeń, właściwie wywiązuje się z obowiązków związanych z zatrudnieniem. Nie jest to wystarczające do zgody na SDE. Dotychczasowa postawa i zachowanie nie uzasadniają zgody na SDE. Tylko izolacja może skutecznie pełnić cele wychowawcze i zapobiegawcze orzeczonych kar.

Obecne orzeczenie: Minęło mniej niż 3 miesiące od wydania poprzedniego postanowienia w sprawie. Poprzednie orzeczenie: Wielokrotnie karany, orzekano również kary nieizolacyjne, jednak nadal powracał na drogę przestępstwa, Skazany nie wykorzystał szansy resocjalizacji na wolności. Podczas pobytu na wolności nie miał stałego zatrudnienia, spożywał alkohol. Sprawca niepoprawny.

Odbywanie kary w SDE jest niecelowe ze względu na dotychczasową postawę S. W trakcie okresu próby nadużywał alkoholu, co spowodowało dozór kuratora i nałożenie dodatkowych obowiązków probacyjnych. Sprawowany dozór nie przebiegał prawidłowo. Uzależnienie od alkoholu, bezkrytyczna postawa wobec czynu nie daje gwarancji prawidłowego zachowania w okresie odbywania kary w SDE.

Odbywanie przez skazanego kary w SDE nie pozwoliłoby na osiągnięcie celów szczególnie-prewencyjnych orzeczonej wobec niego kary, nie wzbudziłoby w nim woli współdziałania w kształtowaniu jego społecznie pożądanых postaw, w szczególności poczucia odpowiedzialności oraz potrzeby przestrzegania porządku prawnego. Wskazać należy, że skazany nie wykorzystał danej mu szansy, gdyż uchylał się od wykonania orzeczonej kary o charakterze wolnościowym. [...] skazany pomimo młodego wieku już dwukrotnie wszedł w konflikt z prawem, popełniając przestępstwa. [...] skazany obecnie pozostaje na utrzymaniu rodziców. Nie jest zarejestrowany w PUP, ani też nie poszukuje pracy. Nie może ująć uwadze to, jaką postawę reprezentował w czasie wizyty kuratora sądowego [...] lekceważył kuratora i sytuację, w jakiej się znalazł.

Odbywanie przez skazanego kary w SDE nie pozwoliłoby na osiągnięcie celów szczególnie-prewencyjnych orzeczonej wobec skazanego kary. Wykonywanie kary w SDE nie wzbudziłoby w skazanym woli współdziałania w kształtowaniu jego społecznie pożądanых postaw, w szczególności poczucia odpowiedzialności oraz potrzeby przestrzegania porządku prawnego. [...] skazany już dwukrotnie wszedł w konflikt z prawem, popełniając umyślne przestępstwa przeciwko mieniu. Nadto przedmiotowa kara [...] została mu pierwotnie orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, niemniej skazany w okresie próby uchylał się od dozoru kuratora i nie realizował pozostałych nałożonych na niego obowiązków [...]. Pokazuje to nieskuteczność resocjalizacji w warunkach wolnościowych. Ponadto skazany nie stawiał się dobrowolnie do odbycia kary pozbawienia wolności i zaistniała konieczność jego przymusowego doprowadzenia. Jak wynika z wywiadu kuratora, skazany ma opinię pozytywną, nie nadużywał alkoholu, będąc na wolności podejmował prace dorywcze [...] niemniej samo poprawne zachowanie nie jest wystarczające [...] ma w toku kolejną sprawę sądową [...].

Opinia o skazanym z miejsca zamieszkania jest negatywna. Skazany był na utrzymaniu rodziców, nie był zarejestrowany jako osoba bezrobotna. W środowisku sąsiedzkim jest postrzegany negatywnie, zachowywał się agresywnie wobec domowników. Używał środków odurzających. Głównym czynnikiem przemawiającym za odmową jest fakt wielokrotnej karalności za różnego rodzaju przestępstwa i wykroczenia przeciwko mieniu.

Osadzony został skazany początkowo na karę dwóch lat ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 godz. na miesiąc. Skazany odpracował jedynie 18 godz., a następnie pomimo wielokrotnych wezwań ze strony kuratora sądowego zaprzestał wykonywania pracy. W efekcie SR w Zakopanem zarządził wykonywanie kary zastępczej pozbawienia wolności w wymiarze 11 mies. i 8 dni. [...] skazany z własnej winy nie wykorzystał danej mu szansy na uniknięcie odbywania kary pozbawienia wolności, a orzeczona kara ograniczenia wolności nie skłoniła go do zmiany postępowania i wyciągnięcia właściwych wniosków na przyszłość [...] jest osobą bezrobotną i niezarejestrowaną. Tym bardziej mógł wykonać orzeczoną karę. [...] jest silnie uzależniony od alkoholu, popadając w ciągi alkoholowe. Do tej chwili nie zamierzał tego problemu rozwiązać. Skazany nie potrafi prawidłowo funkcjonować w warunkach wolnościowych. Trudno zakładać, że wykonywałby właściwie karę pozbawienia wolności w SDE. Nie daje gwarancji wykonywania kary w SDE zgodnie z zasadami. Cele kary mogą zostać osiągnięte wyłącznie w ZK.

Podkreślić trzeba, że w zachowaniu skazanego nie nastąpiły istotne zmiany od czasu ostatniego procedowania w przedmiocie dozoru elektronicznego. Przeciwno uwzględnieniu wniosku skazanego przemawia w szczególności negatywna postawa skazanego. Skazany nadużywa alkoholu i nie wykazuje zainteresowania podjęciem leczenia odwykowego. Skazany nie pracuje nadto zarobkowo. Podejmuje się wprawdzie prac dorywczych, ale zarobione pieniądze przeznacza na zakup alkoholu. Nie wywiązuje się z ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego i posiada z tego tytułu zadłużenie. [...] nie daje gwarancji poprawnego zachowania na wolności.

Postawa i zachowanie skazanego jest naganna, świadcząca o demoralizacji. Uzależniony od alkoholu, środków odurzających, w domu założona jest niebieska karta przez stosowanie przemocy S. wobec członków rodziny.

Postępowanie umorzone. Sąd był zobligowany umorzyć postępowanie o udzielenie zgody skazanemu na odbywanie kary w SDE z uwagi na niespełnienie przesłanek formalnych. W odniesieniu do kar orzeczonych w sprawach [...] podstawą umorzenia jest fakt, że są to zastępcze kary aresztu orzeczone za wykroczenia. Ustawodawca nie przewidział możliwości odbywania ich w SDE. Natomiast w odniesieniu do pozostałych kar wymienionych [...] przeszkodą jest ich łączny wymiar. Tym samym łączny wymiar kary zasadniczej i kar zastępczych wynosi 370 dni i przekracza granicę roku. Jednocześnie pamiętać należy, że dla możliwości odbywania kary w SDE bez znaczenia jest wymiar kary, jaki pozostał do odbycia. Wynika to z faktu, że ustawodawca posługuje się pojęciem kary orzeczonej nie zaś wykonywanej. Skazany we wniosku wskazał tylko 2 kary, na łączny okres 5 miesięcy.

Przeciwno uwzględnieniu wniosku obrońcy przemawia w szczególności okoliczność, że skazany korzystał już dwukrotnie z zezwolenia na odbywanie kary w SDE i po zakończeniu odbywania kar w tym systemie ponownie naruszył porządek prawny, popełniając czyn w sprawie. Wykazał się tym samym brakiem odpowiedzialności, jak również nie wyciągnął należytych wniosków z dobrodziejstwa, jakim został obdarowany. [...] nie daje gwarancji poprawnego zachowania na wolności.

Przeciwno uwzględnieniu wniosku obrońcy przemawia w szczególności okoliczność, że skazany wcześniej korzystał z warunkowego przedterminowego zwolnienia, a następnie nadal naruszał porządek prawny, popełniając m.in. właśnie czyn w sprawie. Wykazał tym samym, że nie wyciągnął należytych wniosków i nie potrafi wykorzystać otrzymanego dobrodziejstwa.

Przeciwno uwzględnieniu wniosku przemawia w szczególności okoliczność, że po raz trzeci skazana została za czyny z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wcześniej odbywała już karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym, zaś kolejne skazania wskazują, że nie wyciągnęła właściwych wniosków i nie zmieniła swojego postępowania. [...] skazana zaś swoją dotychczasową postawą wykazała, że nie daje gwarancji poprawnego zachowania na wolności. Z postanowienia Sądu Apelacyjnego: sytuacja osobista i rodzinna, na której koncentruje się skarżąca, pozostaje bez wpływu na treść rozstrzygnięcia tego sądu. Dozór Elektroniczny nie ma bowiem na celu łagodzenia negatywnego wpływu odbywania kary pozbawienia wolności na życie rodzinne lub zawodowe. Sąd odwoławczy dostrzega, że skazana prawidłowo wywiązuje się z obowiązków rodzicielskich [...] i nie nadużywa alkoholu, jednak okoliczność ta nie wystarcza. [...] Sąd prawidłowo wykazał, że odbycie przez skazaną kary w SDE byłoby niewystarczające dla zrealizowania wszystkich celów kar.

Przeciwko uwzględnieniu wniosku skazanego przemawia w szczególności charakter popełnionego czynu z art. 207 § 1 k.k., a także uzależnienie od alkoholu. Z wywiadu kuratora sądowego wynika, że skazany przed osadzeniem nadużywał alkoholu i nie wykazywał zainteresowania leczeniem odwykowym. Miały także miejsce sytuacje, kiedy zażywał środki odurzające. Przed osadzeniem nie pracował i pozostawał na utrzymaniu rodziców. Chciałby nadto zamieszkać z matką, co do której dopuszczał się znęcania. Wprawdzie wyraziła ona zgodę na odbywanie przez niego kary w SDE, to jednak cały czas zachodzi obawa co do jego zachowania, w szczególności biorąc pod uwagę jego uzależnienie od alkoholu. [...] nie daje gwarancji poprawnego zachowania na wolności.

Przeciwko uwzględnieniu wniosku skazanego przemawia w szczególności okoliczność, że skazany odbywał już wcześniej inną karę w SDE. Czynu dopuścił się już po zakończeniu odbywania w SDE tejże kary. Tym samym nie wyciągnął należytych wniosków z dobrodziejstwa wolnościowego odbywania kary i nie zasługuje na otrzymanie go po raz kolejny. [...] skazany zaś swoją dotychczasową postawą wykazał, że nie daje gwarancji poprawnego zachowania na wolności.

Przed osadzeniem w jednostce penitencjarnej skazany wykazywał brak zdolności do samokontroli i samodyscypliny. Skazany nie jest sprawcą incydentalnym, był w przeszłości karany i odbywał karę izolacyjną w SDE, co świadczy o tym, że nie spełniła ona wobec skazanego swojego celu.

Przesłanki formalne zostały spełnione, natomiast nie zostały spełnione warunki materialne, gdyż odbycie kary w SDE nie byłoby wystarczające. Był już dwukrotnie karany i to za tego samego rodzaju przestępstwa – z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Lekceważący stosunek do norm prawnych, w tych sprawach orzeczono wolnościowe kary, nie poddał się żadnej z nich. Skazany prowadzi pasożytniczy tryb życia – nie pracuje, pozostaje na utrzymaniu matki, jest uzależniony od narkotyków i regularnie je zażywa.

Przeszłość kryminalna, skazany był karany już 5-krotnie – za każdym razem za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Dodatkowo wyroki te zapadały na przestrzeni 4 lat, co świadczy o uporczywości w jego działaniu i niewyciąganiu wniosków z dotychczasowych działań. Mimo stosowania dotychczasowych kar i środków, które były szansą na życie na wolności, były to bowiem kary w postaci grzywny, ograniczenia wolności i kary z warunkowym zawieszeniem wykonywania, skazany po raz kolejny naruszył porządek prawny. Stosowane kary i środki probacji nie spełniły zatem swoich celów i w tej sytuacji nie można przyjąć, że kolejna szansa w postaci SDE wpłynie pozytywnie na postawę skazanego i będzie to oddziaływanie wystarczające. Zdaniem sądu wskazywane powyżej naruszenia norm prawa karnego świadczą również o demoralizacji skazanego i braku refleksji nad dotychczasowym postępowaniem. Nie można zatem zasadnie prognozować, że odbywanie kary przez skazanego poza zakładem karnym spełni ustawowe cele kary, a zatem zdoła wzbudzić w nim wolę przestrzegania porządku prawnego i zapobiegnie powrotowi na drogę przestępstwa. Nie można też pominąć okoliczności przestępstwa będącego przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. Posiadanie znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany. Ponadto właściwości osobiste skazanego, w tym jak wynika z wywiadu środowiskowego podejrzewanie skazanego o handlowanie środkami odurzającymi, od dłuższego czasu znajdowanie się w kręgu zainteresowania Policji głównie w sprawach dotyczących ich posiadania i rozprowadzania, dodatkowo wskazują, iż jest on osobą zdemoralizowaną, co stanowi negatywną przesłankę do SDE. Sytuacja rodzinna i materialna nie stanowią istotnego argumentu w świetle powyżej przytoczonych i nie prowadzą od uwzględnienia wniosku.

S. osoba wielokrotnie karana, w tym za ten sam czyn (art. 178a k.k.), więc oznacza, to, że czyn ten nie miał charakteru incydentalnego. Popełniane przez S. przestępstwa (art. 244 k.k.) świadczą o nierespektowaniu obowiązującego porządku prawnego. Jest on sprawcą niepoprawnym. Brak jest dostatecznych podstaw uznania, że przewartościował on dotychczasową postawę, a przede wszystkim negatywny stosunek do obowiązku przestrzegania porządku prawnego. Brak jest wystarczającej gwarancji, że S. będzie przestrzegał zasad odbywania kary poza zakładem karnym. Co więcej umacniałoby to przekonanie w S. o braku elementu nieuchronności ponoszenia konsekwencji za popełniane przestępstwa. Istnieje prawdopodobieństwo, że na wolności S. nie zmieniłby swojego dotychczasowego zachowania i ponownie wszedłby w konflikt z prawem.

Sąd I instancji w sposób prawidłowy dokonał oceny okoliczności. Był 7 razy karany, nasilenie tych skazań nastąpiło od 2015 r., skazywany był przez sądy w Hiszpanii, Niemczech, Polsce, a nadto dwa razy skazany za przestępstwo prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, raz bez wymaganych uprawnień. Stopień demoralizacji skazanego przez pryzmat karalności jest wysoki i wskazuje, że wydawane wyroki nie zmieniły jego nastawienia do przestrzegania porządku prawnego.

Sąd *meriti* prawidłowo dostrzegł bowiem, że skazany był już kilkakrotnie karany za różnego rodzaju przestępstwa. Skazany całkowicie i zupełnie zlekceważył stosowane wobec niego uprzednio kary wolnościowe ograniczenia wolności oraz pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, albowiem mimo ich wymierzania i tak konsekwentnie popełniał przestępstwa. To pokazuje, że wolnościowa resocjalizacja nie przynosi skutków i nie jest wystarczająca dla celów kary.

Sąd postanawia umorzyć postępowanie [...] Postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2019 r. w sprawie [...] odroczył skazanemu wykonanie niniejszej kary do dnia 20 grudnia 2019 r. W zaistniałej sytuacji uzasadnione jest umorzenie postępowania w tym przedmiocie. Prokurator wnosił o umorzenie.

Sąd postanowił umorzyć postępowanie [...]. Z danych zawartych w systemie NEO SAD i danych o karalności wynika, że cytowany wyżej wyrok został objęty wyrokiem łącznym SR w Toruniu [...], którym wymierzono karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności. Skazany aktualnie te karę odbywa w ZK.

Sąd postanowił umorzyć postępowanie w przedmiocie zastosowania dozoru elektronicznego. [...] Zaznaczyć należy, że skazany odbywa jeszcze karę 4 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie [...]. W zaistniałej sytuacji skazany ma do odbycia dwie kary pozbawienia wolności, których łączny wymiar przekracza jeden rok i tym samym nie spełnia warunków formalnych wymaganych do zastosowania dozoru elektronicznego [...] Prokurator i przedstawiciel Administracji ZK wnoszą o umorzenie postępowania,

Sąd wydał zarządzenie o pozostawieniu wniosku bez rozpoznania z uwagi na warunki techniczne – pod adresem wskazanym do odbywania kary nie ma stałej toalety, najbliższa znajduje się 20 m od domu, a niemożliwe jest rozszerzenie zasięgu, aby objęło toaletę – kłopot z kalibracją urządzenia i skazany będzie mógł poruszać się po sąsiednich posesjach. Skazany wniósł zażalenie, Sąd Okręgowy wydał postanowienie o utrzymaniu w mocy zarządzenia.

SDE jest niecelowe ze względu na dotychczasową postawę. Będąc pod nadzorem kuratora, nadużywał alkoholu, wszczynał awantury, nie podjął leczenia odwykowego. Nie dostrzega swojej winy, nie dokłada się do utrzymania. Jest założona niebieska karta.

SDE nie pozwoli osiągnąć celów szczególnie-prewencyjnych. Odbywanie kary w SDE nie wzbudziłoby w S. woli współdziałania w kształtowaniu jego społecznie pożądaných postaw, w szczególności poczucia odpowiedzialności oraz potrzeby przestrzegania porządku prawa. 6-krotnie wchodził w konflikt z prawem, popełniając przestępstwa umyślne, w tym warunkach recydywy. Uprzednie skazania nie motywowały go do zmiany swojego zachowania. Korzystał 2-krotnie z SDE, które wypełnił w całości, ale nie spełniło to oczekiwanej roli prewencyjnej. Kradzieży, za którą w tej chwili odbywa karę, dopuścił się w trakcie odbywania kary w SDE. Zachowanie to pokazało, że wykonywana kara w SDE nie jest w stanie powstrzymać go od łamania porządku prawnego, czyli nie spełnia roli wychowawczej. Zachodzi obawa, że SDE nie powstrzyma skazanego od dalszego łamania porządku prawnego w przyszłości. W ZK zachowanie jest umiarkowane. Samo zachowanie i włączenie się w proces resocjalizacji w ZK nie stanowi wystarczającej podstawy do udzielenia zezwolenia na SDE. Postawa i zachowanie S. nie uzasadniają zgody na SDE.

SDE nie pozwoliłoby na osiągnięcie celów kary (szczególnie-prewencyjnych), nie wzbudziłoby w nim woli współdziałania w kształtowaniu jego społecznie pożądaných postaw w szczególności poczucia odpowiedzialności oraz przestrzegania porządku prawnego. S. nie wykorzystał danej mu szansy, gdyż uchylał się od orzeczonej kary o charakterze wolnościowym. Stawił się u kuratora i został pouczony o prawach i obowiązkach oraz konsekwencjach uchylania się od jej wykonywania. S. nie wykonał orzeczonej kary w całości [...] wszedł w konflikt z prawem, popełniając przestępstwa. W sposób szczególny naruszał porządek prawny. Na podstawie wywiadu środowiskowego S. pozostaje na utrzymaniu rodziców. Nie jest zarejestrowany w PUP ani też nie poszukuje pracy. Lekceważył kuratora i sytuację, w jakiej się znalazł. Dotychczasowa postawa i zachowanie skazanego nie uzasadniają SDE.

SDE nie pozwoliłoby na osiągnięcie celów szczególnie-prewencyjnych orzeczonej kary. Wykonywanie kary w SDE nie wzbudziłoby w S. woli współdziałania w kształtowaniu jego społecznie pożądaných postaw, w szczególności poczucia odpowiedzialności oraz potrzeby przestrzegania porządku prawnego. Z karty karnej wynika, że S. 2-krotnie wszedł w kolizję z prawem, popełniając umyślne przestępstwa przeciwko mieniu. Przedmiotowa kara została mu pierwotnie orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania [...] S. w okresie próby uchylał się od dozoru kuratora i nie realizował pozostałych nałożonych na niego obowiązków, czym doprowadził do jej zarządzenia. Pokazuje to nieskuteczność jego resocjalizacji w warunkach wolnościowych. S. nie stawił się dobrowolnie do odbycia kary pozbawienia wolności i zaistniała konieczność jego przymusowego doprowadzenia.

SDE niecelowe ze względu na dotychczasową postawę S. Ma problemy z alkoholem. Nie daje gwarancji prawidłowego zachowania w czasie odbywania kary w SDE.

Skarżąca nie podniosła żadnych argumentów, które mogłyby podważyć słuszność decyzji podjętej w sprawie przez Sąd Okręgowy. Sąd aprobuje pogląd sądu *meriti* co do tego, że pomimo spełnienia przesłanki formalnej do objęcia dozorem wniosek skazanej nie zasługuje na uwzględnienie. Skazana nie wykorzystała danej szansy na pozostanie na wolności i jedynie na skutek jej własnych zaniechań zachodzi obecnie potrzeba, aby karę odbyła w ZK. Posiada skłonność do nadużywania alkoholu, warunki mieszkaniowe nie sprzyjają odbywaniu przez nią kary w SDE. Kwestie zdrowotne nie stanowią przesłanek w sprawach o SDE.

Skazana była dotychczas kilka razy karana [...] skazana przebywała już w warunkach izolacji penitencjarnej. W przeszłości korzystała już z zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE. [...] Okoliczność, iż skazana odbywała karę w systemie SDE, nie może bezwarunkowo przesądzać o udzieleniu kolejnego takiego zezwolenia. [...] Pomimo wcześniejszych skazań skazana nie zmieniła trybu życia i nie wyciągnęła wniosków ze swoich dotychczasowych doświadczeń życiowych. Skazana ma nieuregulowaną sytuację prawną – [...] są prowadzone czynności procesowe w sprawie, w której jest podejrzana o czyn z art. 217 § 1 k.k. Powyższe ustalenia wskazują, że skazana ma poczucie bezkarności i jest sprawcą niepoprawnym, który kompletnie zawodzi na wolności i systematycznie powraca na drogę przestępstwa. Postawa skazanej wskazuje, że nie wyciągnął on żadnych wniosków ze swojego dotychczasowego postępowania, a proces jego resocjalizacji w warunkach wolnościowych nie przebiega prawidłowo. Skazana jest osobą zdemoralizowaną na tyle, że winna odbywać karę w warunkach izolacji penitencjarnej.

Skazana była dwukrotnie karana, za każdym razem orzekano kary wolnościowe, mimo to wracała na drogę przestępstwa. [...] swoim nieodpowiedzialnym zachowaniem doprowadziła do zarządzenia jej wykonania i osadzenia w zakładzie karnym. Ponadto skazana w czasie pobytu na wolności nadużywała alkoholu, a podejmowane przez nią próby wyjścia z nałogu okazywały się nieskuteczne. Skazana miała również kontakt ze środkami odurzającymi w postaci dopalaczy i amfetaminy. [...] zachowywała się agresywnie. [...] Skazana ma poczucie bezkarności i jest sprawcą niepoprawnym, który kompletnie zawodzi na wolności i systematycznie powraca na drogę przestępstwa. Postawa skazanej wskazuje, że nie wyciągnęła wniosków, a resocjalizacja w warunkach wolnościowych nie przebiega prawidłowo. Skazana w ocenie sądu jest osobą zdemoralizowaną na tyle, iż winna odbywać karę w warunkach izolacji penitencjarnej.

Skazany był 9-krotnie karany za różne przestępstwa i udzielono mu wcześniej zgody na dozór, jednak uchylono zezwolenie. Cele orzeczonej 10-miesięcznej kary nie mogą być zrealizowane w formie wykonywania tej kary w SDE.

Skazany był dotychczas czterokrotnie karany. [...] skazany przebywał już w warunkach izolacji penitencjarnej i dwukrotnie korzystał z dobrodziejstwa warunkowego zwolnienia [...] pomimo uprzednich skazań i pobytu w ZK nie zmienił przyjętego trybu życia i powrócił na drogę przestępstwa. [...] Skazany nie wykorzystał szansy resocjalizacji w warunkach wolnościowych, a swoim nieodpowiedzialnym zachowaniem doprowadził do zarządzenia wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności. Ponadto skazany w czasie pobytu na wolności nadużywał alkoholu, od którego jest silnie uzależniony. Dotychczas nie podejmował prób leczenia odwykowego. W miejscu zamieszkania postrzegany jest jako osoba mająca problem alkoholowy, a jego opinia środowiskowa jest zróżnicowana. Skazany ma poczucie bezkarności, jest sprawcą niepoprawnym, który kompletnie zawodzi na wolności i systematycznie powraca na drogę przestępstwa, a kolejne dawanie mu szansy na resocjalizację na wolności nie przynosi oczekiwanych rezultatów. Postawa skazanego wskazuje, że nie wyciągnął on żadnych wniosków ze swojego dotychczasowego postępowania, a proces jego resocjalizacji w warunkach wolnościowych nie przebiega prawidłowo. Skazany jest osobą zdemoralizowaną na tyle, iż winien odbywać karę w warunkach izolacji penitencjarnej.

Skazany był dotychczas wielokrotnie karany [...] orzekano kary o charakterze wolnościowym, jednakże nadal wchodził w konflikt z prawem. Przebywał już w warunkach izolacji penitencjarnej i korzystał z dobrodziejstwa warunkowego zwolnienia. [...] pomimo wcześniejszych skazań i pobytu w zk nie zmienił przyjętego trybu życia i powrócił na drogę przestępstwa. [...] Skazany ma poczucie bezkarności, jest sprawcą niepoprawnym, który kompletnie zawodzi na wolności i systematycznie powraca na drogę przestępstwa, a kolejne dawanie mu szansy resocjalizacji na wolności nie przynosi oczekiwanych rezultatów. Taka postawa i zachowanie, pomimo jego względnie dobrej opinii środowiskowej, nie może być premiowane możliwością odbywania kary w SDE. Postawa skazanego wskazuje, że nie wyciągnął on żadnych wniosków ze swojego dotychczasowego postępowania, a proces jego resocjalizacji w warunkach wolnościowych nie przebiega prawidłowo. Skazany jest osobą zdemoralizowaną na tyle, iż winien odbywać karę w warunkach izolacji penitencjarnej.

Skazany był dotychczas wielokrotnie karany [...] wielokrotnie odbywał kary pozbawienia wolności. Sam fakt posiadania niezłej opinii w miejscu zamieszkania nie może przesądzać o uwzględnieniu jego wniosku, jest to tylko jeden z elementów, które sąd bierze pod uwagę. Postawa skazanego wskazuje, że nie wyciągnął on żadnych wniosków ze swojego dotychczasowego postępowania, a proces jego resocjalizacji w warunkach wolnościowych nie przebiega prawidłowo.

Skazany był dwukrotnie karany, wobec skazanego za każdym razem orzekano kary nieizolacyjne, jednakże mimo to nadal wchodził w konflikt z prawem. Mimo wcześniejszych skazań nie zmienił swojego postępowania i trybu życia oraz nie wyciągnął żadnych wniosków z dotychczasowych doświadczeń życiowych. [...] skazany ma problem alkoholowy i okresowo nadużywa alkoholu. [...] agresywny po alkoholu [...] pomimo zobowiązania go do natychmiastowego podjęcia leczenia odwykowego, nie podjął terapii. Dwukrotnie podejmował próby samobójcze, co skutkowało umieszczeniem w szpitalu psychiatrycznym. [...] Skazany ma poczucie bezkarności oraz jest sprawcą niepoprawnym, który kompletnie zawodzi na wolności i systematycznie powraca na drogę przestępstwa, a kolejne dawanie mu szansy resocjalizacji na wolności nie przynosi oczekiwanych rezultatów. Postawa skazanego wskazuje, że nie wyciągnął on żadnych wniosków ze swojego dotychczasowego postępowania, a proces jego resocjalizacji w warunkach wolnościowych nie przebiega prawidłowo.

Skazany był uprzednio karany. W okresie próby skazany uchylał się od dozoru kuratora i od wykonywania orzeczonego środka karnego. Okres próby po przedterminowym zwolnieniu także nie przebiegł pomyślnie, pomimo udzielanego pisemnego upomnienia.

Skazany był uprzednio karany. Zarówno kary pozbawienia wolności, jak i kary o charakterze wolnościowym nie przyniosły oczekiwanego rezultatu, albowiem powrócił on do przestępczości. Jest on sprawcą niepoprawnym i niepodatnym na oddziaływanie wychowawcze w warunkach wolnościowych. Nie posiadał stałego zatrudnienia. Również za granicą dopuszczał się przestępstw przeciwko mieniu. Do odbycia kary został doprowadzony przez Policję. Istnieją wysoce obciążające okoliczności popełnionego przestępstwa o charakterze chuligańskim.

Skazany był uprzednio trzykrotnie karany [...]. Obecnie skazany odbywa karę za przestępstwo popełnione z użyciem przemocy, co wskazuje na bardzo wysoki stopień demoralizacji skazanego i brak krytycyzmu wobec dotychczasowego życia i popełnianych przestępstw. [...] Ponadto z wywiadu środowiskowego wynika, że skazany nie ma dobrej opinii, będąc na wolność, z racji przebywania w środowisku patologicznym. Skazany jest sprawcą niepoprawnym, który kompletnie zawodzi na wolności na tyle, iż winien odbywać karę w warunkach izolacji penitencjarnej. Postawa skazanego wskazuje, że nie wyciągnął on żadnych wniosków ze swojego dotychczasowego postępowania, a proces jego resocjalizacji w warunkach wolnościowych nie przebiega prawidłowo.

Skazany był uprzednio wielokrotnie karany. Jest recydywistą penitencjarnym, wymierzano wobec niego kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres próby, korzystał także z dobrodziejstwa warunkowego zwolnienia oraz odbywał karę w SDE. Mimo tych prób i dawanych szans skazany nadal systematycznie powracał na drogę przestępstwa. [...] Ponadto z wywiadu środowiskowego wynika, iż skazany nie ma dobrej opinii z racji przebywania w środowisku patologicznym. Poczynione ustalenia wskazują, że skazany jest sprawcą niepoprawnym, który kompletnie zawodzi na wolności i powraca na drogę przestępstwa. Postawa skazanego wskazuje, że nie wyciągnął on żadnych wniosków ze swojego dotychczasowego postępowania, a proces jego resocjalizacji w warunkach wolnościowych nie przebiega prawidłowo. [...] jest osobą zdemoralizowaną na tyle, iż winien odbywać karę w warunkach izolacji penitencjarnej.

Skazany był w przeszłości 6 razy karany sądownie za przestępstwa różnego rodzaju, w tym za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości i orzekane wobec niego kary wolnościowe, jak i pozbawienia wolności, nie przyniosły żadnych skutków. Przestępstwo, które popełnił, miało miejsce niedługo po opuszczeniu zakładu karnego. Skazany jest sprawcą niepoprawnym, który z uprzednich wyroków nie wyciągnął wniosków. Konsekwentna przestępcza postawa, niewyciąganie wniosków ze swojego postępowania, konflikty z prawem.

Skazany był wielokrotnie karany [...] orzekano kary nieizolacyjne, jednakże nadal wchodził w konflikt z prawem. Przebywał już w warunkach izolacji penitencjarnej i korzystał z warunkowego zwolnienia, które zostało mu odwołane. [...] nie zmienił trybu życia i powrócił na drogę przestępstwa. [...] Ponadto skazany w czasie pobytu na wolności miał kontakt z narkotykami. Po odbyciu leczenia odwykowego od środków odurzających zaczął nadużywać alkoholu. [...] skazany znany jest dzielnicowemu z uwagi na naganne zachowanie pod wpływem alkoholu i związane z tym skargi. [...] skazany ma poczucie bezkarności, jest sprawcą niepoprawnym, który kompletnie zawodzi na wolności. Postawa skazanego wskazuje, że nie wyciągnął on żadnych wniosków ze swojego dotychczasowego postępowania, a proces jego resocjalizacji w warunkach wolnościowych nie przebiega prawidłowo.

Skazany był wielokrotnie karany [...] w większości wyroki były orzekane z warunkowym zawieszeniem wykonania, jednak zarządzano wykonanie tych kar i pomimo odbycia kar ponownie wchodził w konflikt z prawem. Przedmiotową karę Sąd orzekł jako karę bezwzględną, co jednoznacznie wskazuje, że Sąd *meriti* nie dopatrzył się pozytywnej prognozy na przyszłość. [...] skazany przed osadzeniem pracował dorywczo, nie miał stałej pracy. Skazany jest sprawcą niepoprawnym, zawodzi na wolności. Analizując dotychczasowy tryb życia skazanego, zachodzą poważne wątpliwości, czy podoła stawianym obowiązkom w warunkach wolnościowych.

Skazany był wielokrotnie karany i warunkowo przedterminowo zwalniany, dlatego w opinii sądu odbywanie kary w SDE nie spełni celów.

Skazany był wielokrotnie karany, w tym za umyślne przestępstwa podobne. Stosowane wobec niego środki w postaci warunkowego zawieszenia czy też warunkowego przedterminowego zwolnienia nie przyniosły pożądanego rezultatu i wracał on do przestępczości.

Skazany jest kolejny raz sądownie karany. Okoliczności czynu oraz fakt skazania w ramach powrotu do przestępstwa są na tyle obciążające, że w powiązaniu z systematycznością popełniania przestępstw, wcześniejszą karalnością i korzystaniem już z możliwości odbywania kary w SDE, bez efektów, nie przemawiają za udzieleniem zgody. Dotychczasowy sposób życia skazanego wskazuje na brak zdolności do samokontroli i samodyscypliny.

Skazany jest osobą dwukrotnie karaną, kara, z której stara się o SDE, ma charakter zastępczy, jednak wszystkie okoliczności przemawiają przeciwko uwzględnieniu wniosku, w tym jego postawa przed osadzeniem oraz nikłe zaangażowanie w proces resocjalizacyjny w zakładzie karnym. Skazany całkowicie zlekceważył obowiązki wynikające z orzeczonej kary ograniczenia wolności. Przed osadzeniem nie pracował i nie płacił alimentów.

Skazany jest osobą już wcześniej karaną i mimo, że otrzymał szansę na zmianę swojej postawy (orzeczenie kary grzywny, kara ograniczenia wolności), nie wyciągnął żadnych wniosków, lekceważy wszelkie zasady i warunki dozoru, powraca na drogę przestępstwa.

Skazany jest osobą wcześniej karaną za występki przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym [...]. Wcześniej wydany wyrok nie skłonił go do zmiany postępowania i do wyciągnięcia [...] wniosków z doświadczeń. S. ponownie wszedł w konflikt z prawem, ignorując przy tym brak posiadanych uprawnień na kierowanie pojazdami mechanicznymi. S. jest osobą uzależnioną od alkoholu, którego nadużywał. S. jest osobą niepoprawną o ugruntowanych złych nawykach, ze skłonnościami do popełniania przestępstw, którego głównym problemem jest silne uzależnienie od alkoholu, będące źródłem konfliktów z prawem. Nie potrafi prawidłowo funkcjonować w warunkach wolnościowych. Trudno zakładać, że właściwie wykonywałby karę pozbawienia wolności w SDE. Nie daje gwarancji wykonywania kary w SDE zgodnie z obowiązującymi zasadami. Cele kary mogą być osiągnięte wówczas, gdy S. będzie realizował karę w ZK.

Skazany jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach pełnej izolacji i dla osiągnięcia celu resocjalizacyjnego kary niewystarczającym będzie poddanie go rygorom odbywania kary w warunkach dozorowanych. Postawa skazanego nie daje podstaw do udzielenia zgody, 12-krotna karalność za przestępstwa, w tym wielokrotnie za czyny z art. 178 k.k., tj. popełnione na tle nadużywania alkoholu. Przy czym wymierzono karę o charakterze wolnościowym, udzielono mu także warunkowego przedterminowego zwolnienia, co jednak nie skłoniło go do zmiany swojej postawy. Mamy zatem do czynienia z postępującą demoralizacją.

Skazany jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji. 3-krotna karalność skazanego za różnego rodzaju przestępstwa, co świadczy o braku refleksji nad zmianą postawy wobec porządku prawnego. Skazanemu wymierzano kary o charakterze wolnościowym, co jednak nie uchroniło go przed popełnianiem kolejnych czynów zabronionych. Wielokrotna karalność. Postępująca demoralizacja.

Skazany jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji. Pięciokrotnie karany sądownie odbywał kary w SDE, a potem dalej dopuszczał się przestępstw. Brak skuteczności oddziaływań resocjalizacyjnych w warunkach wolnościowych.

Skazany jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji. Pięciokrotnie karany sądownie, korzystał także z warunkowego zwolnienia, po tym w dalszym ciągu wchodził w konflikty z prawem, czyny będące podstawą skazania świadczą o postępującym procesie demoralizacji. Znaczna demoralizacja i brak skuteczności oddziaływań wychowawczych i powstrzymujących przed popełnieniem przestępstwa w warunkach nieizolacyjnych.

Skazany jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w warunkach pełnej izolacji. Skazany był dwukrotnie karany, w tym za czyny z art. 209 § 1 k.k. Jednak wymierzone kary wolnościowe nie wpłynęły na zmianę jego postawy. Odbywał jedną karę w SDE, co zostało mu odebrane przez naganne zachowanie – nie realizował obowiązku alimentacyjnego, nie współpracował z kuratorem.

Skazany jest sprawcą niepoprawnym i nieszanującym porządku prawnego. Był już łącznie pięciokrotnie karany sądownie, w tym czterokrotnie za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Co szczególnie naganne przestępstwa dopuścił się kilka tygodni po innym wyroku. Całkowicie lekceważy porządek prawny, nic nie robi sobie z wydawanych orzeczeń. Nie można mówić o incydentalnym naruszaniu prawa, ale o utrwalonym lekceważącym stosunku do obowiązku jego przestrzegania. Realizacja kary w SDE sprzeciwiałaby się celom wychowawczym, represyjnym i zapobiegawczym. Jest uzależniony od alkoholu.

Skazany jest sprawcą wielokrotnie karany, był 5-krotnie karany za przestępstwa. Czyny nie miały charakteru incydentalnego, a wynikały z utrwalonego w skazanym naganego wzorca postępowania i braku oporów przed naruszeniem porządku prawnego. Nie wyciągnął wniosków ze swoich doświadczeń, konsekwentnie popełniał kolejne przestępstwa. Skazany uchylał się od wykonania orzeczonej kary ograniczenia wolności.

Skazany nie jest incydentalnym sprawcą, mimo młodego wieku był już trzykrotnie karany za popełnienie kolejnych przestępstw w związku z uzależnieniem od narkotyków. Wobec skazanego stosowano już kary nieizolacyjne, nie przyniosły skutku, skazany wracał na drogę przestępstwa. Wysoki stopień demoralizacji, utrwalone negatywne wzorce postępowania.

Skazany nie jest przypadkowym sprawcą, lecz osobą o znacznym stopniu demoralizacji. Z dokonywanych kradzieży uczynił sobie źródło stałego utrzymania. Przez wiele lat skazany lekceważył zasady współżycia społecznego oraz nie przestrzegał porządku prawnego. Skazany jest recydywistą penitencjarnym. Karę pozbawienia wolności odbywa po raz szósty.

Skazany nie jest sprawcą incydentalnym, w przeszłości był wielokrotnie karany sądownie i odbywał karę pozbawienia wolności. Korzystał też z dobrodziejstw kar wolnościowych. Skazany jest w dużym stopniu zdemoralizowany.

Skazany nie jest sprawcą incydentalnym, w przeszłości był wielokrotnie karany sądownie. Charakter, okoliczności oraz wielość dokonanych przez skazanego przestępstw świadczy o jego lekkomyślności i braku odpowiedzialności. Skazany systematycznie wchodzi w konflikty z prawem, dopuszczając się przestępstw o różnym charakterze. Skazany wykazuje brak zdolności do samokontroli i samodyscypliny w społeczeństwie.

Skazany nie jest sprawcą incydentalnym, w przeszłości był wielokrotnie karany sądownie. Nie wykorzystał on jednak szansy przebywania na wolności i dopuszczał się kolejnych przestępstw tego samego rodzaju (wcześniej wobec skazanego orzekano kary ograniczenia wolności, pozbawienia wolności w zawieszeniu, a także bezwzględne pozbawienie wolności). Skazany nie tylko lekceważy porządek prawny, ale także groźby surowszego potraktowania.

Skazany nie jest sprawcą incydentalnym, w przeszłości był wielokrotnie karany sądownie. Nie wykorzystał on jednak szansy przebywania na wolności i dopuszczał się kolejnych przestępstw tego samego rodzaju. Charakter, okoliczności oraz wielość dokonywanych przez skazanego przestępstw świadczy o jego lekkomyślności i braku odpowiedzialności. Dotychczasowy sposób życia skazanego wskazuje na brak zdolności do samokontroli i samodyscypliny.

Skazany nie spełnia warunków materialnych. Kilkukrotna karalność skazanego za przestępstwo o znacznym stopniu szkodliwości społecznej; niewykorzystanie dobrodziejstwa w postaci kar nieizolacyjnych; powrót do przestępstwa; niewykorzystanie warunkowego przedterminowego zwolnienia. Skazany wykazuje jedynie poprawne zachowanie w okresie wykonywania kary pozbawienia wolności.

Skazany nie spełnia warunków materialnych. Za odmową przemawiają następujące okoliczności: siedmiokrotna karalność skazanego za czyny przeciwko mieniu, przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, przeciwko wolności. Skazany długo pozostawał na drodze przestępstwa (2016–2019), przez co należy go uznać za osobę zdemoralizowaną, niemającą wglądu w swoje negatywne zachowanie i niewyciągającą wniosków ze skazań; naruszenie warunków okresu próby przy warunkowym zawieszeniu w innej sprawie. Cele resocjalizacyjne zdaniem sądu mogą zostać osiągnięte w tym przypadku tylko w warunkach izolacji.

Skazany pomimo młodego wieku jest osobą uzależnioną od marihuany, dwukrotnie karaną sędownie za czyn z art. 62 u.p.n. Osadzony dostał już szansę na poprawę swojego zachowania i prowadzenie życia zgodnie z normami społecznymi poprzez orzekanie wobec niego kar o charakterze wolnościowym (ograniczenie wolności). Tylko z winy skazanego doszło do zarządzenia wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności. Wynika z tego, że kary wolnościowe nie są w przypadku skazanego skuteczne i jedynie pobyt w zakładzie karnym może trwale wpłynąć na jego resocjalizację. W ocenie sądu cel kary nie zostanie spełniony również z uwagi na wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, zwłaszcza, że do tej pory skazany nie został poddany oddziaływaniu terapeutycznemu.

Skazany pomimo nałożonego przez sąd obowiązku probacyjnego oraz upomnienia udzielonego przez kuratora jest osobą głęboko uzależnioną od alkoholu i stale go nadużywającą. Rzekome podjęcie aktualnie leczenia w formie terapii, od dwóch miesięcy, nie wpływa na ocenę zachowania skazanego na przestrzeni kilkunastu miesięcy poprzedzających zarządzenie wykonania kary. Jak wynika z wywiadu środowiskowego, skazany neguje słuszność zapadłego wobec niego wyroku i nie poczuwa się do winy, tym samym trudno mówić, aby inna niż izolacyjna kara spełniła wobec niego swoje cele.

Skazany posiada negatywną ocenę środowiskową. Nie pracował w sposób stały, miał się jedynie zająć dorywczymi. W okresie kilku miesięcy poprzedzających osadzenie nie pracował w ogóle. Skazany nadużywał alkoholu, bywały przypadki, że pił ciągami kilkunastu dniowymi. W środowisku sąsiedzkim nie posiadał dobrej opinii. Trzykrotnie karany, bez efektów resocjalizacyjnych. Skazany w znacznym stopniu zdemoralizowany, bez zdolności do samokontroli i samodyscypliny.

Skazany posiada przeciętną opinię środowiskową. Nie pracował w sposób stały, miał się zająć dorywczymi, także za granicą. Nie nadużywał alkoholu. Przejawiał jednak zachowania agresywne, wszczywał awantury, z reguły na tle zazdrości. Był wielokrotnie karany, głównie za przestępstwa przeciwko mieniu. Dodatkowo przeciwko skazanemu toczy się jeszcze jedno postępowanie o uchylanie od obowiązku alimentacyjnego.

Skazany spełnia warunki formalne do ubiegania się o zezwolenie na odbywanie kary poza jednostką penitencjarną. Jednak mimo spełnienia warunków formalnych, zdaniem Sądu nie spełnia wymagań merytorycznych. Jednak zasadnicza okoliczność rzutująca na rozstrzygnięcie sprawy dotyczy sposobu życia skazanego, który daje podstawę do stwierdzenia, że wyłącznie odbycie orzeczonej kary w warunkach izolacji penitencjarnej pozwoli na osiągnięcie celów kary. Skazany w przeszłości dopuścił się wielokrotnie przestępstw, lekceważąc rażąco i w dłuższym okresie porządek prawny. Uprzednio orzeczone kary pozbawienia wolności nie wdrożyły go w pełni do przestrzegania porządku prawnego. [...] ma negatywną opinię w środowisku, jest postrzegany jako osoba zdemoralizowana, utrzymująca kontakty ze środowiskiem przestępczym i patologicznym.

Skazany ubiegał się raz o udzielenie zezwolenia na SDE, wniosek został odrzucony. [...] Skazany był już dwukrotnie karany, w tym za rozboje. Jest recydywistą penitencjarnym. Wobec skazanego orzekano już karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz karę bezwzględnego pozbawienia wolności. W przedmiotowej sprawie skazany nie poddał się rygorom kary ograniczenia wolności, co skutkowało zamianą tej kary [...] Powyższe świadczy o lekceważącym stosunku skazanego do orzeczeń sądowych oraz porządku prawnego, a zatem w przypadku uwzględnienia jego wniosku nie zostałyby osiągnięte wszystkie cele kary, a w szczególności cele wychowawcze.

Skazany w miejscu zamieszkania ma negatywną opinię. Od wielu lat nie miał stałej pracy, mimo ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego. Jest postrzegany jako osoba wprowadzająca do obrotu środki odurzające, sam również zażywał dopalacze, co skutkowało konfliktami w środowisku rodzinnym. Skazany jest osobą w znacznym stopniu zdemoralizowaną. Nie jest sprawcą incydentalnym, w przeszłości był kilkakrotnie karany, a podejmowane działania resocjalizacyjne wobec skazanego nie przyniosły efektów.

Skazany wykazał się lekceważącym stosunkiem do obowiązującego porządku prawnego i zapadających wobec niego orzeczeń sądowych. Był wielokrotnie karany, także w warunkach tzw. recydywy penitencjarnej, co świadczy o wysokim stopniu demoralizacji skazanego. Zatem nie jest on tylko sprawcą incydentalnym. Obecnie toczą się wobec niego nowe postępowania karne. Skazany wykazuje niski stopień samokontroli i lekceważący stosunek do wymagań wynikających z orzeczeń sądowych. Skazany nie potrafi utrzymać stałej pracy zarobkowej.

Skazany zachowuje się właściwie, był kilka razy nagradzany, nie był karany. Karę odbywa w systemie programowanego oddziaływania, bierze udział w programach resocjalizacyjnych, jest zatrudniony w systemie bez konwojenta. Jednakże samo pozytywne zachowanie w czasie odbywania kary pozbawienia wolności nie może przysłonić jego dotychczasowego naganego sposobu życia. Skazany jest recydywistą penitencjarnym. Był wielokrotnie karany, w tym aż trzy razy za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości [...] wobec skazanego orzekano wcześniej m.in. karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jak również korzystał z SDE. Powyższe świadczy o lekceważącym stosunku skazanego do orzeczeń sądowych oraz porządku prawnego, nie zostałyby osiągnięte wszystkie cele kary, a w szczególności cele wychowawcze.

Skłonność do naruszania porządku prawnego. Ma ona większą wagę aniżeli aktualne prawidłowe funkcjonowanie w warunkach rodzinnych, wykonywanie pracy. Popełnione przestępstwo nie stanowi incydentu w życiu S. Wielokrotnie karany, lekceważenie porządku prawnego i ignorowanie możliwości resocjalizacji w warunkach wolnościowych.

Spełnia przesłanki formalne; jednak względy bezpieczeństwa, stopień demoralizacji, a w szczególności cele kary przemawiają za potrzebą osadzenia w zk. Za odmową przemawia charakter przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów prowadził samochód w stanie nietrzeźwości. Skazany dwukrotnie był karany, korzystał uprzednio z kar wolnościowych, mimo to powrócił na drogę przestępstwa. Kary wolnościowe nie są skuteczne. Sąd wziął pod uwagę pozytywną opinię o skazanym, prowadzenie ustabilizowanego trybu życia, opieka nad chorym ojcem, praca zarobkowa.

Spełnia warunki formalne [...] to jednak w ocenie sądu taki system odbywania kary nie będzie wystarczający dla osiągnięcia celów kary. Przeciwno uwzględnieniu wniosku skazanego przemawia w szczególności jego uzależnienie od alkoholu. Alkohol pije nagminnie, popada w kilkudniowe ciągi opilcze. Ponadto korzystał wcześniej z warunkowego przedterminowego zwolnienia, które zostało odwołane. Skazany zaś po odwołaniu warunkowego zwolnienia ponownie naruszył porządek prawny, popełniając właśnie czyn w sprawie. [...] zastosowanie SDE byłoby niecelowe, a cele kary osiągnięte mogą zostać jedynie poprzez osadzenie w ZK, skazany zaś swoją dotychczasową postawą wykazał, że nie daje gwarancji poprawnego zachowania na wolności.

Spełnia warunki formalne, ale dotychczasowe zachowanie i postawa skazanego nie przemawiają za uwzględnieniem wniosku. Od ponad 20 lat narusza porządek prawny, był 12 razy karany, w tym za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji pod wpływem alkoholu. Popełniane czyny nie były przypadkiem, ale wynikały z utrwalonego nagannego wzorca postępowania i braku oporów przed popełnianiem przestępstw.

Spełnia wymogi formalne, lecz nie merytoryczne. Sposób życia S. daje podstawę do stwierdzenia, że wyłącznie odbycie kary w warunkach izolacji pozwoli na osiągnięcie celów kary. W przeszłości S. dopuścił się wielokrotnie przestępstw, lekceważąc, rażąco naruszał porządek prawny w dłuższym okresie. Uprzednio orzeczone kary nie wdrożyły go w pełni do przestrzegania porządku prawnego. Ma negatywną opinię w środowisku, jest postrzegany jako osoba zdemoralizowana, utrzymująca kontakty ze środowiskiem przestępczym i patologicznym, to brak jest podstaw do tego, by uznać, że kara w SDE będzie wystarczająca dla uzyskania trwałej zmiany postawy ku przestrzeganiu porządku prawnego. Tylko w jednostce penitencjarnej S. uświadomi sobie konsekwencje naruszania porządku prawnego i wdroży go do przestrzegania obowiązujących norm. W przeciwnym wypadku zachodzi prawdopodobieństwo, że cele kary nie zostaną osiągnięte, a skazany może być sprawcą kolejnego przestępstwa.

Spełnione warunki formalne, nie ziszczyły się przesłanki merytoryczne. Skazany nie jest incydentalnym sprawcą, mimo młodego wieku był już dwukrotnie karany. Pierwotnie wymierzono karę z warunkowym zawieszeniem wykonania, skazany nie sprostał nałożonym na niego obowiązkom. Ponadto skazany ma zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej, w której miejscu zamieszkania miałby odbywać karę w SDE, byłoby to co najmniej wątpliwe.

Spełnione warunki formalne; Skazany nie jest incydentalnym sprawcą, na przestrzeni ostatnich lat był skazywany wyrokami jednostkowymi za popełnienie kolejnych przestępstw o różnorodnym charakterze; dotychczasowa reakcja karna nie odniosła pożądanego efektu, notorycznie wraca on na drogę przestępstwa, co wskazuje na utrwalone negatywne wzorce postępowania.

Spełnione warunki formalne. Stopień demoralizacji skazanego sprzeciwia się zezwoleniu na SDE. Był karany 10 razy za przestępstwo umyślne, przebywał wielokrotnie w zakładzie karnym, a do przestępstwa powracał po dwukrotnym skorzystaniu z warunkowego zwolnienia. Naruszenie norm nie może być uznane za incydentalne. Po raz 4 ma do odbycia karę za przestępstwo niealimentacji, co wskazuje na lekceważący stosunek do tego obowiązku i brak woli poprawy. Nie podejmuje legalnego zatrudnienia, skazany pracuje „na czarno”, unikając komornika. Toczy się wobec niego kolejne postępowanie za popełnione przestępstwo.

Sposób życia skazanego przed jego osadzeniem wskazuje na brak u skazanego zdolności do samokontroli i samodyscypliny. Skazany nie jest sprawcą incydentalnym, był wielokrotnie karany w przeszłości, głównie za popełnienie czynów z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Mimo pozytywnej opinii konkubiny sąd uznał, że w rzeczywistości skazany jest osobą w znacznym stopniu zdemoralizowaną. Co więcej zarówno kary izolacyjne, jak i wolnościowe nie przynosiły efektów.

Sposób życia skazanego przed osadzeniem wskazuje na brak zdolności do samokontroli i samodyscypliny. Będąc na wolności, skazany prowadził niestabilizowany tryb życia, nie miał stałej pracy, przebywał w środowisku osób nadużywających alkoholu. Skazany nie jest sprawcą incydentalnym, był już kilkakrotnie karany za popełnienie różnych przestępstw, był izolowany w warunkach penitencjarnych. Jest osobą w znacznym stopniu zdemoralizowaną.

Sprawca nie jest sprawcą incydentalnym, w przeszłości był wielokrotnie karany sądownie, a nadto hospitalizowany na oddziale psychiatrycznym w związku z zaburzeniami spowodowanymi zażyciem środka odurzającego. Nie wykorzystał szans pozostawania na wolności i dopuszczał się kolejnych przestępstw. Skazany nadużywa środków odurzających, pod wpływem których jest agresywny. Dotychczasowy sposób życia i okoliczności popełnionego czynu wskazują na brak zdolności do samokontroli i samodyscypliny.

Stopień demoralizacji jest na tyle wysoki, że cele orzeczonej kary nie mogą być realizowane.

Stopień demoralizacji sprzeciwia się zezwoleniu na odbywanie kary w SDE. Skazany dotychczas był 14-krotnie karany sądownie, początkowo orzekano kary wolnościowe, a nadto 2-krotnie korzystał z warunkowego przedterminowego zwolnienia. Pomimo to skazany popełniał czyny zabronione i nie zmienił swojej postawy.

Stopień demoralizacji, wcześniejsze wyroki na koncie, niewykorzystanie szansy w okresie zawieszenia kary. W przypadku odbywania kary w SDE istnieją obawy, że skazany mógłby się zachowywać nagannie. Liczba kolizji z prawem wskazuje na nasilenie złej woli S. Ponadto działalność S. była szczególnie szkodliwa społecznie, bo wprowadzał w błąd pokrzywdzonych co do faktu posiadania uprawnień i mimo ich braku występował przed sądem, sporządzanie pism procesowych. „zasługuje to na potępienie i także dotkliwą karę”. S. karę powinien odbywać w warunkach izolacji, bo tylko w ten sposób cele kary zostaną osiągnięte.

Stopień demoralizacji oraz dotychczasowa postawa i zachowanie nie dają gwarancji, że S. będzie przestrzegał zasad odbywania dalszej części kary pozbawienia wolności w ramach SDE. Dotychczasowa postawa i zachowanie S. jest naganne. 9-krotnie skazany za różne przestępstwa polegające na prowadzeniu pojazdów w stanie nietrzeźwości. Orzeczone różne kary nie zrealizowały celów wychowawczych i represyjnych. Świadczy to o wysokim stopniu zdemoralizowania prawnego i społecznego S. oraz o jego uzależnieniu od alkoholu. S. temu zaprzecza, lecz opinia Z-cy Dyr z AŚ wskazuje, że został on zdiagnozowany jako osoba uzależniona. W ZK zachowanie S. jest przeciętne, niczym szczególnym się nie wyróżnił, nawet nie otrzymał nagrody regulaminowej.

Uzależnienie od alkoholu, niewykorzystanie szansy i popełnił kolejne przestępstwo. Nie wyciągnął wniosków. Cele kary mogą być osiągnięte wyłącznie w ZK. Odbywa terapię alkoholową. Ukrywał się, był poszukiwany listem gończym, co wskazuje, że jest osobą niepoprawną (nałogi, naganne traktowanie matki). Postępowanie, tryb życia wskazują na demoralizację.

Uzależnienie od alkoholu, zażywanie narkotyków, powracanie na drogę przestępstw (wcześniej karany wielokrotnie), brak krytycznej oceny czynu, osoba zdemoralizowana o złych nawykach. Może dopuścić się ponownie w przyszłości przestępstwa.

W ocenie sądu brakuje postępów w procesie readaptacji społecznej. Można mieć obawy, czy skazany będzie w stanie prawidłowo funkcjonować w warunkach wolnościowych. Był on wielokrotnie karany, czym wykazał, że jest w wysokim stopniu zdemoralizowany i posiada utrwalony negatywny stosunek do przestrzegania obowiązujących przepisów prawa.

W ocenie Sądu stopień demoralizacji obserwowany u skazanego sprawia, że brak jest możliwości udzielenia mu zgody na odbycie kary w SDE. Zachowanie skazanego na wolności należy uznać za nieprawidłowe. Wielokrotnie karany sądownie, głównie dopuszczał się przestępstw przeciwko mieniu. W przeszłości bez powodzenia korzystał z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary oraz odbywania kary w SDE. [...] natomiast zachowanie skazanego w trakcie pobytu w jednostce penitencjarnej ocenić należy jako przeciętne. Nie sprawia problemów wychowawczych, karę odbywa w sposób bierny, nie był nagradzany ani karany. Nie deklaruje przynależności do podkultury więziennej. Nie jest zatrudniony, nie zabiega o pracę. Nie zgłasza się do prac społecznych. Karę odbywa w systemie zwykłym, nie wykazuje zainteresowania odbywaniem jej w IPO. Skazany jest uzależniony od środków psychoaktywnych i alkoholu z przebytymi epizodami psychotycznymi. Czynniki uniemożliwiające wydanie zgody: wysoki stopień demoralizacji ujawniający się łatwością, z jaką narusza porządek prawny, nierozwiązany problem z uzależnieniem od alkoholu i środków psychoaktywnych, korzystanie w przeszłości bez powodzenia z instytucji probacji oraz brak zaangażowania w proces resocjalizacji.

W ocenie sądu stopień demoralizacji obserwowany u skazanego sprawia, że brak jest możliwości udzielenia mu zgody na odbycie kary w SDE. Zachowanie skazanego na wolności należy uznać za nieprawidłowe. Wielokrotnie karany sądownie, głównie za przestępstwa przeciwko mieniu. Skazany przed osadzeniem mieszkał sam w mieszkaniu należącym do jego kuzynki. W środowisku lokalnym ma negatywną opinię. Problemy wychowawcze sprawiał już jako nieletni. Nie stawiał się dobrowolnie do odbycia kary. Nie naprawił w całości szkody wyrządzonej przestępstwem [...]. Aktualnie [...] toczy się kolejne postępowanie karne, w którym jest oskarżony o czyn z art. 178a § 1 k.k. Natomiast zachowanie w trakcie pobytu w jednostce penitencjarnej należy ocenić jako przeciętne, nie sprawia problemów natury wychowawczej, nie był nagradzany, nie był karany. Nie deklaruje przynależności do podkultury więziennej. Zatrudniony nieodpłatnie. [...] karę odbywa w systemie programowanego oddziaływania. Poziom realizacji zadań nałożonych programem oceniany jest pozytywnie. Czynniki uniemożliwiające udzielenie zgody: wysoki stopień demoralizacji ujawniający się łatwością, z jaką narusza porządek prawny, negatywna opinia w miejscu zamieszkania, kolejne postępowanie karne w toku.

W ocenie sądu stopień demoralizacji sprawia, że brak jest możliwości udzielenia mu zgody na odbycie kary w SDE. Zachowanie skazanego na wolności należy uznać za nieprawidłowe. Wielokrotnie karany sądownie za przestępstwo niealimentacji. Ma skłonności do nadużywania alkoholu. W toku jest kolejne postępowanie, w którym oskarżony jest o popełnienie przestępstwa z art. 209 § 1a. Natomiast zachowanie w trakcie pobytu w jednostce penitencjarnej ocenić należy jako pozytywne. Nie sprawia problemów natury wychowawczej, był raz nagrodzony, nie był karany. Nie deklaruje przynależności do podkultury więziennej. Jest zatrudniony nieodpłatnie [...]. Karę odbywa w systemie zwykłym, ale jest zainteresowany odbywaniem jej w systemie programowanego oddziaływania. [...] czynniki uniemożliwiające wydanie zgody: wysoki stopień demoralizacji ujawniający się łatwością, z jaką narusza porządek prawny, korzystanie w przeszłości bez powodzenia z instytucji probacji, nierozwiązany problem z uzależnieniem od alkoholu, negatywny stosunek do obowiązku alimentacyjnego oraz brak pełnego zaangażowania w proces resocjalizacji.

W opinii Sądu dozór elektroniczny nie przyniesie oczekiwanych efektów, ponieważ skazany przed osadzeniem, jak wynika z ustaleń kuratora, zachowywał się nagannie, nadużywał alkoholu (pomimo podejmowanych prób leczenia odwykowego powracał do nałogu), pod jego wpływem stosował przemoc w rodzinie, był sprawcą interwencji Policji, była w stosunku do niego prowadzona procedura Niebieskiej Karty.

W sprawie toczy się postępowanie zażaleniowe, tym samym to, czy skazany ma odbyć karę dotychczas zawieszoną, nie jest prawomocnie przesądzone. W tym stanie rzeczy nie ma możliwości zastosowania wobec skazanego instytucji SDE, bowiem nie zostały spełnione przesłanki formalne z uwagi na brak prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności podlegającej wykonaniu. Wniosek jest przedwczesny.

Warunki formalne tak, merytoryczne nie. Do ZK został doprowadzony. Zachowanie w warunkach izolacji jest przeciętne. Do przełożonych zachowuje się regulaminowo, a jego relacje ze współosadzonymi są poprawne. Zachowanie w ZK określone zostało jako przeciętne. Nie był ani nagradzany, ani karany. Nie bierze udziału w systemie przepustowym. Nie brał udziału w programach resocjalizacyjnych i nie wykazuje takiej motywacji. Nie deklaruje przynależności do subkultury więziennej. Na temat popełnionych przestępstw wypowiada się krytycznie. Wielokrotnie naruszał porządek prawny, dopuszczając się przestępstw, a orzekane kary nie wdrożyły go do przestrzegania porządku prawnego. Skazany nie rokuje poddania się rygorom związanym z wykonywaniem kary w SDE, lecz wymaga dalszych oddziaływań w ZK. W przeciwnym przypadku zachodzi prawdopodobieństwo, że cele kary nie zostaną osiągnięte, a S. może być sprawcą kolejnego przestępstwa.

Warunki formalne tak, merytoryczne nie. Posiada pozytywną opinię, pracuje dorywczo. Pomimo pozytywnego zachowania, S. w przeszłości dopuścił się przestępstw, lekceważąc rażąco i w dłuższym okresie naruszał porządek prawny. Wcześniej orzeczone kary w tym zawieszono warunkowo nie wdrożyły go w pełni do przestrzegania porządku prawnego. Przystępstwo, którego S. dopuścił się, nastąpiło w okresie próby. Brak jest podstaw, by uznać, że kara odbywana w SDE będzie wystarczająca dla uzyskania trwałej zmiany postawy S. ku przestrzeganiu porządku prawnego. Tylko odbywanie kary w warunkach izolacyjnych uświadomi S. konsekwencje naruszania porządku prawnego i wdroży go do przestrzegania obowiązujących norm. W przeciwnym przypadku zachodzi prawdopodobieństwo, że cele kary nie zostaną osiągnięte, a S. może być sprawcą kolejnego przestępstwa.

Warunki formalne tak, merytoryczne nie. Z opinii yr. ZK S. jest uzależniony od alkoholu. Skierowany został na psychiatryczne konsultacje w celu motywacji do udziału w proponowanych oddziaływaniach terapeutycznych. W rozmowie deklaruje, że nie jest tym zainteresowany. Zachowanie w warunkach izolacji jest przeciętne. Do przełożonych zachowuje się regulaminowo, a relacje ze współosadzonymi są poprawne. Nie był nagradzany ani karany. Nie brał udziału w programach resocjalizacyjnych. Nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej. S. wielokrotnie naruszał porządek prawny, a orzekane kary nie wdrożyły go do przestrzegania porządku prawnego. Nie rokuje poddania się wymogom odbywania kary w SDE, nie przestrzegania porządku prawnego. Wymaga dalszych oddziaływań w ZK. W przeciwnym przypadku zachodzi prawdopodobieństwo, że cele kary nie zostaną osiągnięte, a S. może być sprawcą kolejnego przestępstwa

Warunki formalne zostały spełnione. Nie został spełniony warunek materialny, gdyż odbycie kary w SDE nie byłoby wystarczające. Stopień demoralizacji skazanego jednoznacznie sprzeciwia się zezwoleniu na odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE. Skazany był już wielokrotnie karany, przestępstw dopuszcza się od kilkunastu lat, w jego przypadku łamanie praw ma charakter nieincydentalny, a lekceważący stosunek do obowiązku przestrzegania prawa jest w jego przypadku utrwalony. Skazany nie wykonał orzeczonego w wyroku obowiązku naprawienia szkody.

Wielokrotnie karany, toczony jest przeciwko S. kolejne postępowanie. Po raz kolejny przebywa w izolacji penitencjarnej. Kolejno wydawane wyroki nie skłoniły go do zmiany postępowania i wyciągnięcia wniosków. Wchodzi w konflikty z prawem. Co najmniej nadużywa alkoholu, pod wpływem którego zachowuje się nerwowo i nieracjonalnie. S. jest osobą zdemoralizowaną o ugruntowanych złych nawykach, skłonnością do popełniania przestępstw. Nie potrafi funkcjonować w warunkach wolnościowych. SDE nie daje szans na osiągnięcie celów kary, które mogą być osiągnięte wyłącznie w ZK.

Wobec skazanego nie można sformułować pozytywnej prognozy społeczno-kryminologicznej. Skazany jest osobą o skłonnościach do nadużywania alkoholu, który jest jedną z głównych przyczyn patologizacji jego zachowania na wolności. Skazany nie posiada wymaganego poziomu samokontroli i odpowiedzialności. Z wywiadu środowiskowego wynika, że skazany ma negatywną opinię. Sąsiedzi i osoby najbliższe wskazują, że nie podtrzymuje on abstynencji mimo odbytej terapii odwykowej i wprowadzając się w stan upojenia alkoholowego staje się agresywny i wulgarny wobec domowników, a także nie dba o higienę osobistą i załatwia potrzeby fizjologiczne w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Charakter popełnionego przez skazanego czynu ma dużą szkodliwość społeczną.

Wprawdzie jest to pierwszy pobyt skazanego w jednostce penitencjarnej, jednakże skazany zlekceważył orzeczenie Sądu oraz okres próby wynikający z warunkowego zawieszenia wykonania kary [...] oraz wskazuje na brak krytycyzmu skazanego wobec popełnionego czynu. Należy podkreślić, iż przedmiotowy wyrok skazujący jest pierwszym orzecznym wobec niego wyrokiem, ale charakter popełnionego czynu wskazuje na jego wysoce naganne zachowanie, zwłaszcza, że – jak ustalił kurator – skazany będąc na wolności, nie miał stałej pracy, nie partycypował w kosztach mieszkania z matką, a ponadto nadużywał alkoholu. [...] dotychczasowe postępowanie skazanego nie daje gwarancji, iż wykorzysta ewentualne udzielone mu zezwolenie na odbywanie kary w SDE zgodnie z jego przeznaczeniem. Skazany jest osobą zdemoralizowaną na tyle, iż winien odbywać karę w warunkach izolacji penitencjarnej. Postawa skazanego wskazuje, że nie wyciągnął on żadnych wniosków ze swojego dotychczasowego postępowania, a proces jego resocjalizacji w warunkach wolnościowych nie przebiega prawidłowo.

Wyrażona przez skazanego chęć wsparcia małżonki nie stanowi okoliczności, która wpływa na ocenę zaskarżonego rozstrzygnięcia. Dla celów kary kluczowe jest ukończenie przez skazanego programów resocjalizacyjnych w ZK. Przesłanką nie jest też postawa żony skazanego, która chce jego powrotu do domu, bowiem jest ona ofiarą przemocy domowej, które niejednokrotnie starają się pomagać oprawcom.

Wyrok łączny wynoszący 3 lata. Nie spełnia wymogów formalnych do udzielenia zezwolenia na SDE. Postępowanie umorzone.

Względy zapobiegawcze i wychowawcze.

Z poprzedniego orzeczenia odmownego: Sprawca niepoprawny, dotychczasowe postępowanie skazanego nie daje gwarancji, iż wykorzysta dane mu zezwolenie zgodnie z przeznaczeniem. Skazany jest osobą zdemoralizowaną na tyle, iż winien odbywać karę w warunkach izolacji penitencjarnej. Nie wyciągnął wniosków. Uzależniony od alkoholu, wszczęta niebieska karta. Obecne uzasadnienie: Wniosek złożony przed upływem 3 miesięcy od wydania poprzedniego postanowienia.

Za odmową przemawiają w szczególności charakter i okoliczności popełnienia przestępstwa (kradzież cudzego mienia). Skazany jest osobą dwukrotnie karaną sędownie za przestępstwa przeciwko mieniu i powraca on na drogę przestępstwa (zaledwie rok po odbyciu poprzedniej kary w innej sprawie). Sąd uważa, że tylko kara izolacyjna pozwala osiągnąć cele resocjalizacyjne i wywołać u skazanego pożądane społecznie zachowania.

Zachowanie i postawa skazanego nie dają gwarancji prawidłowego funkcjonowania w SDE, zwłaszcza nadużywanie alkoholu jest jedną z przyczyn patologizacji jego zachowania na wolności, w tym nierealizowania obowiązku alimentacyjnego.

Zachowanie na wolności nieprawidłowe. Karany za przestępstwa przeciwko mieniu, głównie za oszustwa. Żona oskarża S., że ją i jej rodziców wielokrotnie okradł. Nie posiadał stałej pracy, podejmował prace dorywcze. Nie naprawił szkód wyrządzonych przestępstwami. Wysoki stopień demoralizacji, ujawniający się w tym, jak z łatwością narusza porządek prawny, w szczególności wielość skazań za przestępstwo oszustwa, negatywny stosunek do obowiązku naprawienia szkody oraz brak pełnego zaangażowania w procesie resocjalizacji. Ewentualne zezwolenie może utwierdzić S. w poczuciu bezkarności.

Zachowanie skazanego na wolności należy uznać za nieprawidłowe. Trzykrotnie karany sędownie, w tym dwukrotnie za znęcanie się. W przeszłości bez powodzenia korzystał z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. [...] Ma problem z nadużywaniem alkoholu, pił ciągami. Natomiast zachowanie w trakcie pobytu w jednostce penitencjarnej ocenić należy jako poprawne. Nie sprawia problemów natury wychowawczej, nie był nagradzany ani karany. Karę odbywa w sposób bierny, nie angażuje się w dostępne programy resocjalizacyjne. Nie deklaruje przynależności do podkultury więziennej. Nie został zatrudniony, nie zabiega o pracę. System zwykły, brak zainteresowania IPO. [...] Czynnikiem uniemożliwiającymi udzielenie zgody na SDE: wysoki stopień demoralizacji ujawniający się łatwością, z jaką narusza porządek prawny, korzystaniem w przeszłości bez powodzenia z instytucji probacji, stosowanie przemocy wobec najbliższych, nierozwiązany problem z alkoholem oraz brak zaangażowania w proces resocjalizacji.

Zachowanie skazanego podczas odbywania kary jest właściwe, ale niczym się nie wyróżnia. Nie był karany, ale też niczym nie zasłużył na nagrodę. Jest bierny w procesie resocjalizacji i karę odbywa w systemie zwykłym. Był wielokrotnie karany. Żadne z podejmowanych wobec skazanego oddziaływań resocjalizacyjnych nie przyniosło efektów i nie zmienił on sposobu życia. Względem skazanego trzykrotnie stosowano dobrodziejstwo w postaci warunkowego przedterminowego zwolnienia, które za każdym razem było odwoływane.

Zachowanie skazanego, a także, że podczas odbywania kary prokurator rejonowy skierował akt oskarżenia przeciwko S. za występki z art 207 § 1.

Zarządzenie Sądu o pozostawieniu bez rozpatrzenia wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie odbywania kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Jak wynika z ustaleń Upoważnionego Podmiotu Dozorującego, stwierdzono brak warunków technicznych w podanym przez skazanego miejscu zamieszkania z uwagi na zbyt niski poziom sygnału GSM/GPRS niezbędnego do poprawnej pracy stacjonarnego urządzenia monitorującego.

Zasadnicza okoliczność rzutująca na rozstrzygnięcie sprawy dotyczy sposobu życia skazanego, który na obecnym etapie nie daje podstawy do stwierdzenia, że wyrażenie zgody na odbywanie kary pozbawienia wolności w SDE byłoby zasadne. Skazany dopuścił się dwukrotnie przestępstw [...], co do których można zasadniczo stwierdzić, że podłożem ich popełnienia było nadużywanie alkoholu. Zachowuje się w sposób konfliktowy, wszczyna awantury, nadużywa alkoholu. W ZK ukończył program readaptacyjno-edukacyjny dla skazanych pijących alkohol.

Zdaniem Sądu odbycie przez skazanego kary w systemie dozoru elektronicznego nie będzie wystarczające zarówno w zakresie indywidualnego oddziaływania, jak i w społecznym aspekcie. Skazany nie pracuje, nie jest zarejestrowany w PUP, pozostaje na utrzymaniu matki.

Zdaniem sądu prognoza wykonania dozoru elektronicznego i osiągnięcia celów pozostaje niekorzystna. Przed osadzeniem skazany nadużywał alkoholu, w miejscu zamieszkania często przebywało towarzystwo nadużywające alkoholu, dochodziło do „zakrapianych alkoholem” imprez, bójek i awantur. Sąsiedzi uskarżali się na zakłócanie ciszy i brak poczucia bezpieczeństwa. Skazany był leczony odwykowo bez oczekiwanych efektów.

Zdaniem Sądu stopień demoralizacji obserwowany u skazanego sprawia, że brak jest podstaw do udzielenia mu zgody na odbycie kary w SDE. [...] był dwukrotnie karany, dopuszczał się przestępstw przeciwko mieniu, aktualnie zamieszkuje z ojcem i bratem. [...] Pracuje dorywczo jako robotnik, obecnie pomaga swojej matce w opiece nad dziećmi. [...] Przystępstwo [...] popełnił w okresie próby. Przeszkodami w udzieleniu zgody są wysoka demoralizacja skazanego ujawniająca się w łatwości, z jaką narusza porządek prawny, dopuszczenie się kolejnego, umyślnego przestępstwa podobnego w okresie próby, ledwo 3 dni po uprawomocnieniu się wyroku. SDE będzie utwierdzać go w bezkarności.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego co do sposobu życia skazanego nie można postawić wobec niego pozytywnej prognozy co do jego zachowania po ewentualnym uwzględnieniu wniosku, w szczególności co do ponownego popełniania przestępstw. Skazany był trzykrotnie karany za przestępstwa umyślne przeciwko życiu i zdrowiu oraz z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Orzeczone kary wolnościowe nie przyniosły jednak żadnego skutku resocjalizacyjnego. Skazany w dalszym ciągu nie przestrzega zasad prawa, ma do nich lekceważący stosunek. Pomimo wcześniejszych szans odbywania kar w systemie wolnościowym nie wykorzystał on tego, co zdaniem sądu przemawia za tym, że tylko stosując karę izolacyjną, możliwe będzie osiągnięcie celów.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego co do sposobu życia skazanego nie można postawić wobec niego pozytywnej prognozy co do jego zachowania po ewentualnym uwzględnieniu wniosku o odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego, w szczególności co do ponownego popełnienia przestępstwa. Skazany był wielokrotnie karany sądownie za różnego rodzaju przestępstwa, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu i przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Orzekane do tej pory kary o charakterze wolnościowym nie przyniosły żadnego skutku resocjalizacyjnego. Osoba ta jest zdemoralizowana, ponadto lekceważy prawomocne orzeczenia sądowe i obowiązujący porządek prawny. Skazany nie przestrzega zasad prawa, ma do nich lekceważący stosunek, nie wyciągnął żadnych wniosków z orzeczeń Sądów.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego co do sposobu życia skazanego wynika, że nie można postawić wobec niego pozytywnej prognozy co do jego zachowania po ewentualnym uwzględnieniu wniosku, w szczególności co do ponownego popełniania przestępstw. Skazany był pięciokrotnie karany za różnego rodzaju przestępstwa (przede wszystkim za przestępstwa przeciwko mieniu). Orzekane do tej pory kary o charakterze wolnościowym nie przyniosły żadnego skutku resocjalizacyjnego. Osoba ta jest zdemoralizowana, ponadto lekceważy prawomocne orzeczenia sądowe i obowiązujący porządek prawny. Zdaniem Sądu odbycie kary w zakładzie karnym stanie się dla skazanego powodem do głębszej refleksji nad swoim nieodpowiedzialnym postępowaniem.

Zostały spełnione przesłanki formalne określone art. 431a § 1 k.k.w. Nie zostały spełnione przesłanki merytoryczne § 1 pkt 2 i § 2; skazany jest osobą zdemoralizowaną w stopniu wymagającym odbywania kary w dotychczasowym systemie. Podłożem przestępstwa, za jakie karę odbywa, jest alkohol, z którym skazany ma poważne problemy od wielu lat. Skazany już trzykrotnie przebywał na leczeniu odwykowym, po czym powracał do nałogu. Mimo pozytywnej opinii z zakładu karnego nie ma możliwości, aby odbywał karę poza zakładem.

Zostały spełnione warunki formalne, nie ziszczyły się jednak przesłanki natury merytorycznej. Skazany nie jest incydentalnym sprawcą czynu przestępczego, na przestrzeni ostatnich lat był skazywany wyrokami jednostkowymi za popełnienie kolejnych przestępstw o różnorodnym charakterze. Stosowano już kary nieizolacyjne. Notorycznie wraca on na drogę przestępstwa, co wskazuje na utrwalenie negatywnych wzorców postępowania i wysoki stopień demoralizacji. Okoliczności zdrowotne nie są brane pod uwagę przy orzekaniu o SDE.

Źródło: Opracowano na podstawie badań własnych.

Wykaz 6. Inne, wskazywane przez sądy szczególne okoliczności, które przemawiają za potrzebą osadzenia skazanego w zakładzie karnym. Opracowanie własne na podstawie akt.

Czyny szczególnie naganne i szkodliwe społecznie.

Dotychczasowa linia życia skazanego nakazuje uznać go za osobę zdemoralizowaną, która orzeczoną karę dla osiągnięcia celów winna odbyć w zakładzie karnym.

Dotychczasowa postawa i zachowanie skazanego.

Jak wynika z raportu Upoważnionego Podmiotu Dozorującego pod adresem wskazanym we wniosku jest zbyt niski poziom sygnału GSM/GPRS niezbędnego do poprawnej pracy stacjonarnego urządzenia monitorującego, wobec czego brak jest warunków technicznych do udzielenia zezwolenia na odbycie kary w SDE.

Nie daje gwarancji poprawnego zachowania na wolności.

Nietrzeźwość.

Nieumiejętność funkcjonowania w warunkach wolnościowych, niepodjęcie wykonywania orzeczonej kary.

Odroczenie wykonania kary będącej podstawą do orzeczenia SDE.

Sąd nie wskazał na względy bezpieczeństwa ani na stopień demoralizacji bezpośrednio. Powodem jest zachowanie skazanego i jego postawa.

Sąd zarządził pozostawić wniosek bez rozpatrzenia, albowiem – jak wynika z raportu Upoważnionego Podmiotu – nie uzyskał on dostępu do lokalu, gdzie skazany miałby odbywać karę w SDE, albowiem matka skazanego odmówiła dostępu do lokalu i oświadczyła, że nie wyraża zgody, by skazany odbywał w tym lokalu karę.

Sąd zarządził wniosek pozostawić bez rozpatrzenia, albowiem – jak wynika z raportu Upoważnionego Podmiotu – nie uzyskał on dostępu do lokalu, gdzie skazana miałaby odbywać karę w SDE, albowiem właściciel odmówił dostępu do lokalu i oświadczył, że nie wyraża zgody, by skazana odbywała w tym lokalu karę. Wobec powyższego nie można potwierdzić warunków technicznych do udzielenia skazanej zezwolenia na odbycie kary w SDE.

Sposób życia, wcześniej wielokrotnie popełniane przestępstwa.

Uzależnienie od alkoholu i nieprzestrzeganie prawa.

Uzależnienie od alkoholu, które stanowi podstawę popełniania przestępstw.

Wielokrotna karalność i uzależnienie od alkoholu, nieskuteczność wcześniejszych kar.

Wniosek bez rozpatrzenia.

Zachowanie skazanej – uprzednia karalność.

Źródło: Opracowano na podstawie badań własnych.

Wykaz 7. Czynniki wskazywane przez sądy przy wartościowaniu zarówno dotychczasowej postawy, jak i zachowania skazanego przebywającego w zakładzie karnym. Opracowanie własne na podstawie akt.

Jak wynika z opinii Aresztu Śledczego, zachowanie skazanego w izolacji jest właściwe, nie był karany dyscyplinarnie, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, deklaruje krytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa. Jednak mając na uwadze zachowanie i postawę skazanego sprzed izolacji, sąd uznał karę nieizolacyjną za niewystarczającą.

Jak wynika z opinii Aresztu Śledczego, zachowanie skazanego w warunkach izolacji jest poprawne, nie był karany dyscyplinarnie, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. Skazany bierze udział w treningu zastępowania agresji, uczestniczył w spotkaniach w ramach oddziaływań motywacyjno-informacyjnych. Zdaniem sądu jednak zachowanie i postawa skazanego sprzed izolacji nie przemawiają za zastosowaniem środka nieizolacyjnego.

Jak wynika z opinii penitencjarnej, skazany prezentuje aktualnie bierną postawę resocjalizacyjną. Jego zachowanie jest zaledwie przeciętne, nie był dotychczas nagradzany ani karany dyscyplinarnie. Nie jest zaangażowany w oddziaływanie wychowawcze. Karę odbywa w systemie zwykłym, nie realizuje indywidualnego programu oddziaływania, nie uczestniczy w systemie przepustkowym.

Jak wynika z treści opinii penitencjarnej, skazany prezentuje aktualnie poprawną, lecz bierną postawę resocjalizacyjną. Nie jest zaangażowany w oddziaływanie wychowawcze na terenie zakładu, karę odbywa w systemie zwykłym, nie realizuje zadań z indywidualnego programowanego oddziaływania, nie uczestniczy w systemie przepustkowym.

Lekceważący stosunek do porządku prawnego. Był już 6-krotnie skazany. Kolejne skazania nie nakłaniały go do poprawy i w dalszym ciągu naruszał obowiązujący porządek prawny. Nie poddawał się resocjalizacji w warunkach wolnościowych, doprowadzając do zarządzenia wykonywania kary. Sprawca niepoprawny i zdemoralizowany. Korzystał już z SDE, którą wykonał w całości, ale nie spełniło to roli prewencyjnej, gdyż S. popełniał czyny zabronione. Zachodzi obawa, że zezwolenie na odbywanie kary w SDE (łagodniejszym rygorze) nie powstrzyma skazanego od łamania porządku prawnego. W jednostce penitencjarnej zachowanie jest umiarkowane. Nie był nagradzany ani karany. Pozostaje bezkrytyczny do popełnionego czynu, nie dostrzega naganności swojego postępowania. Nie stawiał się dobrowolnie na odbycie kary, został przymusowo doprowadzony.

Nadto zachowanie skazanego w trakcie pobytu w ZK oceniane jest jako przeciętne. Został doprowadzony do odbycia kary. Karę odbywa wprawdzie w systemie programowego oddziaływania, ale dotychczas nie zrealizował zadań wynikających z programu. Nie jest zatrudniony i nie podejmował starań w tym kierunku. Nie był karany dyscyplinarnie, ale nie otrzymał też żadnej nagrody czy ulgi. Pozostaje bezkrytyczny wobec popełnionych przez siebie czynów. [...] nie daje gwarancji poprawnego zachowania na wolności.

Nagrodzony 6 razy, niekarany dyscyplinarnie. Nie uczestniczy w programach readaptacji społecznej. Jest nieodpłatnie zatrudniony jako pracownik gospodarczy na rzecz jednostki. Uzależniony od alkoholu – odbył terapię. Bezkrytycznie wypowiada się na temat przestępstwa.

Niczym nie wyróżnia się on z ogółu osadzonych. Co bardzo istotne i również przemawiające za nieuwzględnieniem wniosku odpierając w tym zakresie zarzuty zażalenia – skazany w stosunku do popełnionego przestępstwa i dotychczasowego trybu życia podchodzi umiarkowanie krytycznie. Brak mu rzeczywistej skruchy wobec czynu, którego się dopuścił.

Nie bierze udziału w programie readaptacyjnym, nie jest zainteresowany opracowaniem Indywidualnego programu oddziaływania.

Nie był karany dyscyplinarnie; jest zgodny z innymi osadzonymi, regulaminowy wobec przełożonych, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, krytyczny wobec popełnionego przestępstwa. Niczym szczególnym się nie wyróżnia, karę odbywa w systemie zwykłym, nie był nagradzany.

Nie stawiał się dobrowolnie do odbycia kary; w zakładzie karnym nie zdobył żadnej nagrody, odbywa karę w systemie zwykłym; jest bezkrytyczny wobec popełnionego przestępstwa.

Odbywa karę w zakładzie zamkniętym, nie był nagradzany, był karany dyscyplinarnie i zdegradowany do zakładu zamkniętego. Karę odbywa w sposób bierny, nie angażuje się w proces resocjalizacji i pobyt w zakładzie karnym wskazuje, że stopień demoralizacji skazanego jest dość wysoki.

Zdemoralizowany, złe nawyki, łamie prawo, nadmierne spożywanie alkoholu.

Zdemoralizowanie, niepoprawny, lekceważący stosunek do norm prawnych. Wątpliwe jest wykonywanie kary w SDE, doprowadzony do odbycia kary, nieprzystąpienie do programowego oddziaływania, co wskazywałoby na chęć zmiany. Skłonność do niekontrolowanego spożywania alkoholu.

Postawa i zachowanie skazanego są odpowiednie, ale nie na tyle, by mógł on odbywać resztę kary w SDE. Nie stwarza problemów natury wychowawczej, przestrzega regulaminu i porządku wewnętrznego. Odbywa karę w systemie zwykłym i nie jest zainteresowany systemem programowego oddziaływania. Nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej.

Przeciętność zachowania, niewyróżnianie się, brak nagród.

S. nie był ani karany, ani nagradzany. S. nie jest zainteresowany odbywaniem kary w systemie programowego oddziaływania, a tym samym nie jest zainteresowany postępami w resocjalizacji. Do popełnionego czynu jest bezkrytyczny, nie rozumie jego naganności.

Skazany był raz karany dyscyplinarnie, nie był regulaminowo nagradzany. Karę odbywa w systemie zwykłym, nie wyraził zgody na zmianę tego systemu na system programowego oddziaływania.

Skazany odbywa karę w systemie zwykłym, był jeden raz nagradzany i trzykrotnie karany dyscyplinarnie, obecnie nie jest zatrudniony, a został wycofany z zatrudnienia w uwagi na nieprzestrzeganie warunków zatrudnienia. Skazany odbywa karę w sposób bierny i jego twierdzenie, że na wolności zamierza pracować i utrzymywać rodzinę oraz poradził sobie ze swoim problemem alkoholowym, są niewiarygodne.

Skazany odbywając karę, zachowuje się jedynie przeciętnie. Nie był nagradzany ani nie był karany dyscyplinarnie. Podkreślenia wymaga natomiast, że skazany uczestniczy w podkulturze przestępczej i silnie identyfikuje się z tą grupą osadzonych oraz prezentuje całkowicie bezkrytyczny stosunek do popełnionego czynu zabronionego oraz dotychczasowego życia.

Skazany w izolacji penitencjarnej nie sprawia kłopotów natury dyscyplinarnej i wychowawczej, ale nie można tego poczytać jako coś nadzwyczajnego, bowiem wszyscy są zobowiązani do przestrzegania regulaminu, wynika to z ogólnie przyjętych norm i zasad. Do dotychczasowego trybu życia i popełnionych przestępstw pozostaje umiarkowanie krytyczny. Ponadto skazany nie poddaje się resocjalizacji – odbywa karę w systemie zwykłym.

Skazany zachowuje się poprawnie, jednak nie angażuje się w proces resocjalizacji, odbywa karę zaledwie w systemie zwykłym i nie chce jego zmiany, nie otrzymał choćby jednej nagrody.

W ZK mało się wyróżnia, bo otrzymał 2 nagrody. Pomimo motywowania odmówił opracowania indywidualnego programu resocjalizującego oddziaływania. Zdiagnozowano uzależnienie alkoholowe.

Z opinii aresztu śledczego wynika, że zachowanie skazanego w warunkach izolacji więziennej jest poprawne, aczkolwiek zaledwie przeciętne. Skazany nie wykazał się szczególnymi osiągnięciami w dotychczasowym procesie resocjalizacji, przestrzega w sposób właściwy ustalonego porządku wewnętrzn, jest regulaminowy wobec przełożonych i bezkonfliktowy w środowisku współosadzonych, nie sprawia kłopotów natury wychowawczej, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, lecz nie angażuje się w sposób znaczący w oddziaływania readaptacyjne na terenie jednostki, nie jest objęty nauczaniem ani nie jest zainteresowany podnoszeniem kwalifikacji zawodowych. Nie korzysta z systemu przepustkowego.

Z opinii ZK wynika, że zachowanie skazanego w warunkach izolacji więziennej jest naganne, nie wykazał się szczególnymi osiągnięciami w dotychczasowym procesie resocjalizacji, nie przestrzega w sposób właściwy ustalonego porządku wewnętrznego, był karany dyscyplinarnie, nie angażuje się w sposób aktywny w oddziaływanie readaptacyjne na terenie jednostki, nie jest objęty nauczaniem ani zatrudnieniem, nie korzysta z systemu przepustkowego, karę odbywa w zakładzie typu zamkniętego.

Zachowanie w jednostce penitencjarnej nie budzi zastrzeżeń. S. nie był nagradzany ani karany. Uczestniczy w programie podnoszącym jego kwalifikacje. Nie jest zatrudniony, to jednak chętnie wykonuje powierzone mu prace. Wykazał się lekceważącym stosunkiem do porządku prawnego. Był 4-krotnie karany nie tylko w kraju, ale także za granicą. Kolejne skazania nie motywowały go do zmiany postępowania, co skutkowało dalszym naruszaniem porządku prawnego. Czyny, za które został skazany, wskazują na jego znaczną niepoprawność. Będąc na wolności, zażywał środki psychoaktywne. Po przyjęciu do ZK wykryto w jego krwi substancje psychoaktywne. Wielokrotna karalność i nieskuteczność resocjalizacji w systemie wolnościowym.

Zachowanie jest jedynie przeciętne, a skazana niczym szczególnym w sensie pozytywnym się nie wyróżnia. Karę odbywa w systemie zwykłym.

Zachowanie niczym szczególnym się nie wyróżnia. Nie był karany ani nagradzany. Postawa nie jest wyróżniająca w warunkach izolacyjnych.

Zachowanie S. jest mało wyróżniające, otrzymał 1 nagrodę regulaminową, a karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym i nie wyraził zgody na opracowanie indywidualnego programu oddziaływania resocjalizacyjnego.

Zachowanie S. w ZK nie przemawia za udzieleniem zezwolenia na SDE. Prognoza kryminologiczna – nie ma gwarancji, że będzie przestrzegała porządku prawnego, a w szczególności, że nie popełni ponownie przestępstwa. Zachowanie w ZK nie jest niczym nadzwyczajnym.

Zachowanie skazanego jest bierne resocjalizacyjnie. Przestrzega on porządku wewnętrznego i jest regulaminowy wobec przełożonych i bezkonfliktowy w środowisku współosadzonych, ale nie angażuje się w oddziaływanie readaptacyjne na terenie jednostki, nie korzysta z systemu przepustkowego, nie realizuje zadań w systemie programowanego oddziaływania, karę odbywa w systemie zwykłym, jedynie sporadycznie bierze udział w zajęciach kulturalno-oświatowych, nie zabiega o pracę ani podjęcie nauczania.

Zachowanie skazanego jest poprawne, lecz bierne resocjalizacyjnie. Przestrzega on ustalonego porządku wewnętrznego i jest regulaminowy wobec przełożonych oraz bezkonfliktowy w środowisku współosadzonych, lecz nie angażuje się w oddziaływanie readaptacyjne na terenie jednostki. Karę odbywa w systemie programowanego oddziaływania, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, bierze udział w szkoleniach kursowych i nieodpłatnej pracy na rzecz zakładu karnego, lecz nie chce podjąć się terapii uzależnień, która niewątpliwie przyczyniłaby się do poprawy jego zachowania i postawy na wolności.

Zachowanie skazanego w jednostce penitencjarnej jest oceniane jako jedynie przeciętne, skazany nie był nagradzany, pozostaje bierny w procesie resocjalizacji. Prezentuje mało krytyczną postawę wobec popełnionych czynów oraz dotychczasowego trybu życia. Skazany został doprowadzony do odbycia kary.

Zachowanie skazanego w jednostce penitencjarnej jest zaledwie przeciętne, nie był nagradzany kodeksowo. Ponadto odbywa karę w systemie zwykłym, pozostaje bierny w procesie resocjalizacji.

Zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej jest jedynie przeciętne, a skazanym niczym szczególnym w sensie pozytywnym się nie wyróżnia. Karę odbywa w systemie zwykłym i nie wykazuje zainteresowania jego zmianą na system programowanego oddziaływania. Prezentuje bezkrytyczny stosunek wobec dotychczasowych przestępstw i trybu życia. Stwierdzono uzależnienie od środków odurzających, nie wyraża zgody na udział w mitingach AA.

Zachowanie skazanego w warunkach zakładu karnego jest jedynie przeciętne, a skazany niczym szczególnym w sensie pozytywnym się nie wyróżnia. Karę odbywa w systemie zwykłym i nie wykazuje zainteresowania jego zmianą na system programowanego oddziaływania. Deklaruje krytyczny stosunek wobec dotychczasowego trybu życia i popełnionych przestępstw, jednakże nie wydaje się, aby potrafił już wyciągnąć właściwe wnioski ze swoich dotychczasowych doświadczeń życiowych. Skazany przynależy do podkultury przestępczej.

Zachowanie skazanego w warunkach zakładu karnego jest jedynie przeciętne, a skazany niczym szczególnym w sensie pozytywnym się nie wyróżnia. Karę odbywa w systemie zwykłym i nie wykazuje zainteresowania jego zmianą na system programowanego oddziaływania. Prezentuje umiarkowanie krytyczny stosunek wobec dotychczasowego życia i popełnionych przestępstw. Stwierdzono uzależnienie od alkoholu i konieczność prowadzenia oddziaływań w tym zakresie. Skazany nie wyraża zgody na udział w zajęciach lub spotkaniach z psychologiem.

Zachowanie skazanej w warunkach zakładu karnego jest jedynie przeciętne, a skazana niczym szczególnym w sensie pozytywnym się nie wyróżnia. Karę odbywa w systemie zwykłym i nie wykazuje zainteresowania jego zmianą na system programowanego oddziaływania.

Zachowanie w jednostce penitencjarnej nie budzi zastrzeżeń. Od początku pobytu nie był nagradzany regulaminowo, nie był karany. Karę odbywa w jednostce typu zamkniętego w systemie IPO. [...] Przy przyjęciu skazanego do jednostki stwierdzono w jego organizmie obecność THC. [...] Zatem należy uznać, że dotychczasowa postawa i zachowanie skazanego nie uzasadniają zastosowania wobec niego omawianego dobrodziejstwa.

Zachowanie w warunkach izolacji jest poprawne. Aczkolwiek zaledwie przeciętne, nie wykazał się szczególnymi osiągnięciami w dotychczasowym procesie resocjalizacji, przestrzega w sposób właściwy ustalonego porządku wewnętrznego, jest regulaminowy wobec przełożonych i bezkonfliktowy w środowisku współosadzonych. Nie sprawia kłopotów natury wychowawczej, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, lecz nie angażuje się w sposób aktywny w oddziaływania readaptacyjne na terenie jednostki, nie korzysta z systemu przepustkowego, nie realizuje zadań w systemie programowanego oddziaływania, karę odbywa w systemie zwykłym.

Zachowanie w warunkach izolacji więziennej jest poprawne, aczkolwiek bierne resocjalizacyjnie, przestrzega on w sposób właściwy ustalonego porządku wewnętrznego i jest regulaminowy wobec przełożonych i bezkonfliktowy w środowisku współosadzonych, lecz nie angażuje się w sposób aktywny w oddziaływania readaptacyjne na terenie jednostki, nie korzysta z systemu przepustkowego, nie realizuje zadań w systemie programowanego oddziaływania, karę odbywa w systemie zwykłym.

Zachowanie w ZK nie budzi zastrzeżeń. Nie był nagradzany ani karany dyscyplinarnie. Krótki okres odbywania kary powoduje brak możliwości oceny wykonywania przez S. zadań wynikających z Indywidualnego programu oddziaływania. Przy przyjęciu stwierdzono THC. Z wywiadu środowiskowego ma pozytywną opinię. Nie nadużywał alkoholu. Na wolności podejmował prace dorywcze, a z dochodu regulował należności z tytułu najmu. Samo poprawne zachowanie nie jest wystarczające, aby udzielić zezwolenia na SDE. Skazany ma kolejną sprawę w toku o czyny przeciwko mieniu. Dotychczasowa postawa i zachowanie nie uzasadniają zastosowania SDE.

Zachowuje się poprawnie, jego postawa wobec współosadzonych i przełożonych nie budzi zastrzeżeń, istotne pozostaje, że uczestniczy w programie resocjalizacyjnym o profilu terapeutycznym dla osób uzależnionych od alkoholu oraz o profilu korekcyjno-edukacyjnym dla sprawców przemocy w rodzinie. Oddziaływania są konieczne dla osiągnięcia celów kary.

Zdaniem sądu postawa i zachowanie skazanego podczas odbywania kary są odpowiednie, jednak nie na tyle, by mogły być podstawą do przyjęcia, że skazany zasługuje na odbywanie kary w SDE. Skazany odbywa karę w systemie zwykłym i nie jest zainteresowany systemem programowego oddziaływania. Nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. W kontaktach ze współosadzonymi jest bezkonfliktowy. Był 2 razy nagradzany regulaminowo, nie był karany dyscyplinarnie.

Źródło: Opracowano na podstawie badań własnych.

Wykaz 8. Czynniki wskazywane przez sądy przy wartościowaniu dotychczasowego zachowania skazanego przebywającego w zakładzie karnym. Opracowanie własne na podstawie akt.

Co prawda zachowanie skazanego w jednostce penitencjarnej jest pozytywne. Karę odbywa w jednostce typu półotwartego w systemie programowanego oddziaływania, ukończył krótką interwencję dla osób spożywających alkohol w sposób ryzykowny oraz właściwie wywiązuje się z obowiązków wynikających z zatrudnienia poza terenem jednostki w systemie bez konwojenta.

Dotychczasowe zachowanie skazanego w jednostce penitencjarnej podaje w wątpliwość, czy skazany wykonując karę poza zakładem karnym, będzie przestrzegał porządku prawnego. Skazany posiada przeciętną opinię za okres odbywania kary.

Naganne postępowanie.

Dobre zachowanie, nagradzany, bierze udział w programach itd.

Pozytywna ocena zachowania.

Sąd dostrzega, że zachowanie skazanego w jednostce penitencjarnej oceniane jest jedynie jako przeciętne. Kilkukrotnie nagradzany, ale także raz karany dyscyplinarnie. Objęty jest procedurą Krótkiej Interwencji. Osadzony nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, w stosunku do przełożonych zachowuje się regulaminowo, w gronie współosadzonych funkcjonuje zgodnie, nie prowokuje konfliktów. Deklaruje krytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa.

Skazany ma przeciętną opinię z jednostki penitencjarnej, w której przebywa. Jego zachowanie oceniane jest jako umiarkowane. Karę odbywa w systemie zwykłym i nie jest zainteresowany objęciem go w systemie programowanego oddziaływania. Nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, w relacjach ze współosadzonymi unika sytuacji konfliktowych. Nie był nagradzany ani karany. Nie jest zatrudniony.

Stosował się do ustalonego porządku wewnętrznego, nie był karany ani nagradzany.

Systematycznie narusza prawo, ignoruje kolejne wyroki skazujące.

Zachowanie jest poprawne. Nienagradzany ani niekarany. Nie uczestniczy w podkulturze przestępczej. Nie uczestniczy w systemie przepustek i zezwoleń udzielanych na czasowe opuszczenie zakładu karnego

Zachowanie skazanego jest właściwe, ale niczym się nie wyróżnia.

Zachowanie skazanego opiniowane jest zmiennie.

Zachowanie skazanego w jednostce penitencjarnej jest oceniane jako jedynie przeciętne, skazany nie był nagradzany, pozostaje bierny w procesie resocjalizacji.

Zachowanie skazanego w jednostce penitencjarnej jest poprawne. Od początku pobytu nie został ani nagrodzony regulaminowo, ani karany dyscyplinarnie, jednak karę odbywa w zakładzie zamkniętym w systemie zwykłym i nie wyraża zgody na objęcie go systemem programowanego oddziaływania. Świadczy to o tym, że w dalszym ciągu nie dostrzega on naganności swojego postępowania. Poza tym nie stawiał się dobrowolnie do odbycia kary i był poszukiwany na podstawie listu gończego.

Zachowanie skazanego w jednostce penitencjarnej podaje w wątpliwość, czy skazany, wykonując karę poza zakładem, będzie przestrzegał porządku prawnego. Posiada on przeciętną opinię za okres odbywania kary. Nie był nagradzany ani karany, nie korzystał z systemu przepustkowego, karę odbywa w systemie zwykłym.

Zachowanie skazanego w miejscu zamieszka i w warunkach zakładu karnego jest poprawne.

Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary było zaledwie przeciętne, nie był wprawdzie karany dyscyplinarnie, ale nie uzyskał też nagród regulaminowych.

Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary jest umiarkowane. Nie był karany dyscyplinarnie, ale też nie był nagradzany.

Zachowanie skazanego w trakcie pobytu w warunkach izolacji penitencjarnej jest zaledwie przeciętne. Został doprowadzony do odbycia kary, nie był dotychczas nagradzany. Karę odbywa w systemie zwykłym i nie jest zainteresowany jej odbywaniem w IPO. Pozostaje bezkrytyczny wobec popełnionych czynów.

Zachowanie skazanego w warunkach izolacji jest postrzegane jako właściwe. Nie był karany dyscyplinarnie ani też nie dostał żadnej nagrody regulaminowej. Karę odbywa w systemie zwykłym, nie angażuje się zbyttnio w proces resocjalizacji.

Zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej jest postrzegane jako umiarkowane. Skazany nie był karany dyscyplinarnie ani też nie był nagradzany. Karę odbywa w systemie zwykłym, nie wyraża zgody na zmianę tego systemu na system programowego oddziaływania, co świadczy o małym zaangażowaniu skazanego w proces swojej resocjalizacji.

Zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej jest postrzegane jako właściwe. Skazany nie był karany dyscyplinarnie, nie był też nagradzany regulaminowo. Karę odbywa w systemie zwykłym i nie jest zainteresowany zmianą tego systemu, co świadczy o tym, że nie angażuje się on nadmiernie w proces swojej resocjalizacji.

Zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej jest właściwe, ale nie wyróżnia się niczym pozytywnym. Skazany nie był karany dyscyplinarnie ani też nie był nagradzany. Karę odbywa w systemie zwykłym, nie podejmuje żadnych starań o zatrudnienie. Ma bezkrytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa.

Zachowanie skazanej w warunkach ZK jest jedynie przeciętne, a skazana niczym szczególnym w sensie pozytywnym się nie wyróżnia. Karę odbywa w systemie zwykłym i nie jest zainteresowana jego zmianą na system programowanego oddziaływania.

Źródło: Opracowano na podstawie badań własnych.

Wykaz 9. Czynniki wskazywane przez sądy przy wartościowaniu dotychczasowej postawy skazanego przebywającego w zakładzie karnym. Opracowanie własne na podstawie akt.

Brak pozytywnej prognozy co do postawy skazanego w trakcie odbywania kary w SDE. Tylko kara izolacyjna pozwoli na osiągnięcie resocjalizacyjnych celów kary wobec S.S. nie zasługuje na odbywanie kary w SDE.

Dotychczasowa postawa skazanego niczym się nie wyróżnia. Nie otrzymał on żadnej nagrody, nie korzystał z ulg. Nie występował o skierowanie do dalszego nauczania, jest wprawdzie krytyczny wobec popełnionego czynu, ale dostrzega wyłącznie negatywne z tego konsekwencje dla swojej osoby.

Skazany do odbycia kary został doprowadzony. Teraz jego zachowanie nie budzi zastrzeżeń, nie był on ani nagradzany, ani karany dyscyplinarnie oraz nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. Nie uczestniczy w systemie przepustkowym, ponieważ nie ma on formalnych uprawnień. Karę odbywa się w systemie zwykłym, a do popełnionego przestępstwa ma krytyczny stosunek.

Skazany prezentuje bierną postawę. Nie był ani karany, ani nagradzany.

Źródło: Opracowano na podstawie badań własnych.